

Người góp nhặt: Bài viết của cha Nguyễn-Hữu-Lễ (Tân Tây Lan) lần này thật đậm đà. Bài đã được phổ biến trên nhiều trang điện tử tiếng Việt. “Tiếng Nói Giáo Dân” của Hoàng-Quý (một cựu chủng sinh GHHVPioX Đà Lạt) cũng nhập cuộc, đăng thêm một vài bài trong đường hướng chỉ trích tương tự. Tôi những muốn viết ít hàng phân tách và đặt vấn đề nhưng đã tìm thấy nhiều bài viết đưa ra những phân chứng tương tự đăng trên điện báo “VietCatholic”(Thông Tấn Xã Công Giáo Việt-Nam) do Linh-mục Trần Công Nghị chủ biên. Tôi gom góp tại đây để mọi người thưởng lãm. Tất cả được truy cập vào ngày 6-9-2007.

Thiên-Thanh Trần Trung Giá

http://tiengnoigiaodan.net/aneWS/0708_270.html

ĐẾN LÚC PHẢI CHẤM DỨT “MỤC VỤ XIN TIỀN”

Linh mục Nguyễn Hữu Lễ

Vấn đề các vị Hồng Y, Giám mục, Linh mục và Tu sĩ trong nước ra hải ngoại xin tiền từ nhiều năm qua, đã đến lúc phải được đưa ra thảo luận và phân tích một cách công khai. Nhất là gần đây, nhiều việc đáng tiếc đã xảy ra trong các tiệc gây quỹ của một số Giám mục.

Vào thời điểm cận ngày Quốc Hận 30 tháng Tư 2007, trường hợp Giám mục Nguyễn Văn Hoà - Chủ Tịch Hội Đồng Giám Mục Việt Nam cùng một vài vị Giám Mục sang viếng thăm Hoa Kỳ, trong một buổi tiệc mừng gây quỹ đã bị một số giáo dân tại Quận Cam xuống đường biểu tình phản đối. Cách nay vài ngày, một bức thư ngỏ của Ông Lý Văn Hợp gửi Đức Cha Mai Thanh Lương và Cha Mai Khải Hoàn được công bố trên diễn đàn điện tử, kể lại ông tới tham dự bữa tiệc tại nhà hàng Seafood World ở thành phố Westminster Nam California vào ngày 19 tháng 8: **“Các giáo dân đến tham dự với mục đích nghe nghe Đức Cha Tri nói chuyện và quyên góp tiền bạc để gây quỹ”**.

Trong thư ngỏ đó, ông Hợp có than phiền rằng khi ông lên cầm micro xin hỏi vị Giám mục chủ tọa: **“Xin Đức cha cho biết, VN có tự do tôn giáo không?”** thì bị một số người la ó, giật micro và: **“Người xiết tay, kẻ xốc nách, xô đẩy và lôi ra khỏi nhà hàng”**.

Tôi chỉ nêu lên trường hợp Đức Cha Châu Ngọc Tri với sự dè dặt thường lệ và trích dẫn một vài câu trong Thư Ngỏ của Ông Lý Văn Hợp mà không có lời bình luận nào, vì tôi chưa biết hết sự thật và bối cảnh xảy ra câu chuyện. Tuy nhiên, tôi coi đây là một việc đáng tiếc.

Nếu hai sự kiện trên chưa đủ mạnh để phải đặt lại vấn đề "mục vụ xin tiền", có lẽ tôi phải nhắc tới bản tin mới đây từ VietCatholic đăng tải: "**LM Phanxicô Xaviê Nguyễn Đức Quỳnh dùng giấy giới thiệu giả mạo đang quỳn tiền tại Hoa Kỳ**"

Bản tin cho biết đương sự nói là xin tiền để "**Xây một một trung tâm cho các linh mục tàn tật ở Việt Nam.**" Bản thân LM Quỳnh cũng bị tàn tật, ngồi xe lăn đi xin tiền nên càng được nhiều người thương. Cũng may là hành vi bất chính đó bị phát hiện sớm và LM Quỳnh đã phải hoàn lại số tiền \$ 6,000 mỹ kim ... chờ Bề trên quyết định.

Giọt Nước Làm Tràn Ly

Trong bài viết này, tôi không có ý đi sâu vào chi tiết các sự việc nói trên, nhưng tôi coi những sự việc đó như là một giọt nước cuối cùng, làm tràn ly nước vốn đã đầy trong lòng tôi, trước cảnh hỗn loạn của đạo quân nhiều màu sắc trong Giáo Hội Công Giáo Việt Nam từ trong nước ra quỳn tiền đồng bào Hải ngoại. Thậm chí có người đã bày trò giả mạo, lường gạt để kiếm ăn.

Thật vậy, hiện tượng các chức sắc các cấp của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam ra hải ngoại xin tiền từ lâu nay, đã trở thành một đề tài đàm tiếu cho nhiều người nhiều giới. Dù vậy, phần đông chỉ than phiền và đề cập tới những điều chướng tai gai mắt hoặc nói cho qua chuyện rồi lãng quên. Thậm chí như việc giáo dân Quận Cam xuống đường biểu tình mang theo biểu ngữ, bắt loa kêu gọi ầm ĩ phản đối Giám mục Nguyễn Chí Linh thuộc Giáo Phận Thanh Hóa tại bữa tiệc gây quỹ, đã làm dư luận chú ý một thời gian, rồi mọi việc lại chìm vào quên lãng.

Có thể nói, vấn đề này như một thứ ung nhọt gây ra nhức nhối trong thân thể Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, đã mang đến không biết bao nhiêu lời bàn ra tán vào. Tuy nhiên, để giải quyết vấn đề, có nhiều người đã dùng cách xoa dầu cao lên nó, có người đã dùng thuốc dán để chặn không cho nó xì mủ ra. Các cách chữa trị đó chỉ có tác dụng làm giảm đau nhưng không thể chặn đứng được sự phát triển của khối ung nhọt. Chưa thấy một người nào đưa vấn đề này ra phân tách, tìm hiểu một cách công khai và đưa ra lời kết luận hợp tình hợp lý cho sự việc.

Có người nghĩ rằng, vấn đề này rất tế nhị, nếu nói lên sẽ bị đụng chạm và bị kết án là chống phá Giáo Hội xét vì mục đích việc xin tiền rất cao cả, nào là xây sửa nhà thờ, làm quỹ hưu dưỡng cho các cha già, giúp trẻ em mồ côi... Và gần đây nhất là vị LM tàn tật Phanxicô Xaviê Nguyễn Đức Quỳnh quỳn tiền có mục đích xây một "**Trung tâm cho các linh mục tàn tật ở Việt Nam**". Có

ai dám lên tiếng phản đối việc “mục vụ xin tiền” cho các mục đích quá sức thánh thiện như thế, nếu không khéo bị cho là “kẻ chống phá Giáo Hội”?

Có người cảm thấy việc xin tiền này không ổn, nhưng ngại không dám đặt vấn đề vì thấy chiến dịch “mục vụ xin tiền” quá quy mô, có sự góp mặt rất tích cực của Hồng Y, Giám Mục, Linh Mục và Tu sĩ, nói chung là “bộ phận đầu não” của Giáo hội Công Giáo Việt Nam hiện nay đang tham gia vào chiến dịch này. Ai dám lên tiếng? Người Công giáo Việt Nam thường có câu nói: “**Chống Cha là chống Chúa**” . Như vậy, nếu có một người nào dám nói hoặc viết điều gì đụng chạm tới Hồng Y, Giám mục thì sẽ bị mang tội nặng đến mức nào, chắc chắn bị cho là “kẻ phá đạo” và ...xuống hỏa ngục đời đời!

Bài Học Lịch Sử

Quan niệm đó đã làm tê liệt ý chí của người Công giáo, dung dưỡng cho bao nhiêu thứ sai lầm và tội lỗi xảy ra trong Giáo hội. Tôi nghĩ là còn lâu lắm người Công giáo Việt Nam mới học được bài học về Tổng Giám Mục Stanislaw Wielgus ở Ba Lan. Trong quá khứ, vị Tổng Giám mục này có thành tích làm tay sai cho mật vụ Cộng sản Ba Lan, đã chỉ điểm và báo cáo hãm hại nhiều giáo sĩ chống Cộng sản. Dân chúng biết nhưng không ai dám phản đối vì sợ bị tội “**Chống Cha là chống Chúa**” , cho đến lúc Tổng Giám mục Wielgus được Giáo Hoàng Bênêđictô XVI nâng lên chức vụ cao trọng nhất của Giáo Hội Ba Lan, là chức vụ Tổng Giám Mục Warsaw. Sự bổ nhiệm này đã gây ra làn sóng chống đối mạnh mẽ trong những người biết chuyện, nhưng Giáo Hoàng vẫn giữ nguyên quyết định của mình.

Trời bất dung gian! Ngay trong ngày lễ nhậm chức rất long trọng tại nhà thờ Chánh Toà Warsaw vào ngày 7 tháng Giêng, 2007, bên ngoài nhà thờ có số đông biểu tình phản đối ầm ĩ. Chỉ một giờ trước khi nhậm chức, người ta đã trưng ra bằng chứng cụ thể với lá thư Tổng Giám mục Wielgus đã ký tên tình nguyện làm điếm chỉ viên cho mật vụ Cộng sản Ba Lan, tiếng bình dân gọi vai trò này là “chó săn”. Do vậy, Wielgus đã phải cúi đầu khóc lóc một cách nhục nhã giữa nhà thờ trước mặt các chức sắc cao cấp nhất của đạo và đời hiện diện trong buổi lễ nhậm chức, kể cả Tổng thống Ba Lan, và dĩ nhiên là trước các ống kính truyền hình phát đi trên toàn thế giới. Một phút trước đó, Tổng Giám mục Wielgus đã chuẩn bị bước lên đài vinh quang như là vị Thiên Thần đại diện Thiên Chúa. Nhưng một phút sau đó, thì con người mang tên Wielgus trong bộ phẩm phục Tổng Giám Mục, bước xuống trong nhục nhã và hiện nguyên hình là một tên “chó săn” của mật vụ Cộng sản Ba Lan! Tôi có viết một bài về sự kiện này vào ngày 10 tháng Giêng 2007. Hôm nay, tôi muốn nhắc lại để kết luận

rằng, dù Giáo Hoàng, Hồng Y, Giám mục, Linh mục hay Tu sĩ, họ cũng chỉ là những con người, mà đã là con người thì ai cũng có thể sai lầm được.

Xác Định Tên Gọi

Nói như thế không có nghĩa bao gồm tất cả mọi chức sắc của Giáo hội Công giáo Việt Nam được phép ra nước ngoài đều là đi xin tiền, nhưng có một số chỉ vì nhằm mục đích này. Người ta tìm cách thay thế việc xin tiền bằng lối nói văn hoa để nghe hơn như: kêu gọi đóng góp, vận động tài chánh. Về sau này, tôi rất ngạc nhiên khi thấy việc ra nước ngoài xin tiền đã được nâng cấp với hai chữ "mục vụ" đi kèm theo, tôi thấy hai chữ mục vụ dùng ở đây là không ổn.

Dù sao tôi cũng là một linh mục, tôi hiểu ý nghĩa của hai chữ "mục vụ". Nói một cách dễ hiểu, mục vụ là việc các vị chủ chăn thăm viếng và chăm sóc đoàn chiên, nhất là những con chiên ốm đau, bệnh tật và túng nghèo, lo lắng giúp đỡ cho họ, nhất là về mặt tinh thần. Hồi còn nhỏ tôi làm "mục đồng" tức là thằng bé chăn trâu, vì gia đình tôi làm nghề nông. Trong vai trò mục đồng tôi chăn giữ đàn trâu 7 con của gia đình, ban ngày tôi lừa trâu cho ăn nơi có nhiều cỏ, buổi chiều tôi tắm rửa kỳ cọ cho đàn trâu trước khi lừa vào chuồng. Khi lớn lên làm linh mục, thi hành mục vụ trong phạm vi được giao phó, thăm viếng, an ủi giúp đỡ giáo dân về mặt tinh thần và cố gắng giúp họ những gì tôi có thể làm được trong vai trò một linh mục. Trong 37 năm của đời Linh mục, tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều trong công tác mục vụ, ý nghĩa nhất là trong thời gian dài tôi làm mục vụ trong nhà tù Cộng sản. Hiểu như vậy, nên tôi không yên tâm khi các vị chủ chăn trong nước ra hải ngoại xin tiền lại kèm theo hai chữ "mục vụ". Đây là trường hợp lạm dụng danh từ.

Trong thực tế, Cộng đồng giáo dân Việt Nam Hải ngoại có cần các vị chủ chăn trong nước lặn lội ra hải ngoại để "mục vụ" cho họ hay không? Và nếu cần thì cần đến mức độ nào? Và khi ra ngoài này làm mục vụ thì thực sự "công tác mục vụ" đó là gì? Điều tôi thấy không ổn khi nói "mục vụ hải ngoại" là mỗi sau chuyển đi "mục vụ" ngắn hạn, các vị chủ chăn lại về nước mang theo một vò...sữa chiên! Và vò sữa chiên này đây hay vơi là tùy thuộc vào đẳng cấp và chức vụ mà vị chủ chăn làm công tác "mục vụ" hải ngoại đang nắm giữ trong nước.

Có lúc tôi suy nghĩ vẫn vơ và tự hỏi không biết các vị "chủ chăn" từ trong nước ra "mục vụ" đàn chiên Hải ngoại, thực sự có phải vì các ngài thương yêu đàn chiên "bơ vơ không người chăn dắt" hay vì các ngài thương cái bầu sữa căng đầy của đàn chiên, nhất là đàn chiên béo tốt sống tại Mỹ? Nếu tôi có hiểu sai thì xin Chúa tha tội cho tôi, có nhiều bằng chứng cho tôi biết các vị chủ chăn

trong nước ra "mục vụ" Hải ngoại là nhằm vào "bầu sữa chiên" hơn là chính con chiên.

Thân Phận Đồng Bào Tị Nạn Cộng Sản

Điều này khiến tôi cảm thấy xót xa cho số phận người Việt Nam tị nạn Cộng sản. Sau ngày 30 tháng Tư 1975 họ đã liêu chết trốn chạy chế độ Cộng sản bạo tàn, họ phải bỏ nước ra đi và không biết bao nhiêu người đã phải chết trên đường vượt biên. Bao nhiêu người bị bắt lại, đã chịu tù đày, đánh đập và có nhiều người đã bỏ mạng trong tù vì vượt biên không thành. Số người may mắn còn sống sót trong đó có bao nhiêu phụ nữ đã bị hải tặc hãm hiếp trên bước đường trốn chạy chế độ cộng sản. Khi tìm đến được bến bờ tự do, đồng bào tị nạn vẫn còn nghe văng vẳng bên tai câu nói của tên Thủ tướng Việt cộng Phạm Văn Đồng: **đàn ông là hạng ma cô, đàn bà là hạng dĩ điểm...bọn đó phải ra đi cho sạch đất nước...**

Nhưng rồi mấy chục năm sau, khi người Việt tị nạn làm ăn phát đạt và chế độ Việt cộng cần đô-la thì con cháu của Phạm Văn Đồng đã trở giọng và âu yếm gọi họ là **"khúc ruột xa quê hương ngàn dặm!"**. Mới đây chế độ Việt cộng còn ra Nghị quyết 36 với lời lẽ đầy yêu thương và mời gọi đối với Cộng đồng người Việt Hải ngoại. Thực tế, thì chế độ bất nhân đó thương đồng bào Hải ngoại hay thương cái túi tiền của họ, tôi chắc là người mù cũng nhìn thấy được.

Viết tới đây, tôi thấy thương cho thân phận người Công giáo tị nạn Cộng sản. Có lần đọc tin trên Net tôi giật mình khi thấy trong một bài tường thuật của một người tên là Sr Minh Nguyên, viết về chuyến đi Nhật Bản của Hồng Y Phạm Minh Mẫn có linh mục Huỳnh Công Minh, Linh mục Trương Kim Hương tháp tùng, trong đó có đoạn nhắc lại Hồng Y Phạm Minh Mẫn gọi những người Công giáo Hải ngoại là **"tha phương cầu thực"**. Thấy câu này chướng tai quá, tôi đã email hỏi vị Hồng Y xem thực sự Ngài có nói câu đó hay không. Hồng Y Phạm Minh Mẫn hồi âm, không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi nhưng bằng một email khá dài và đầy văn hoa. Cuối cùng tôi cũng hiểu được ý của Ngài qua câu **"tôi không có thói quen dùng cách nói như vậy"**. Tôi đã email lại và nói rằng nếu Ngài không có nói câu đó thì xin Ngài cải chính vì tôi e rằng câu đó làm tổn thương cho nhiều người và có thể có hậu quả không hay, nhưng vị Hồng Y không trả lời tôi.

Câu chuyện **"Tha phương cầu thực"** đã qua đi và tôi tin là Hồng Y Phạm Minh Mẫn không nói câu đó, nhưng tác giả bài tường thuật đã đặt câu nói đó vào miệng của Ngài, và điều ngộ nhận đó đã làm buồn lòng một số người Công giáo tị nạn Cộng sản tại hải ngoại. Tôi đọc được tâm trạng này và xin vị Hồng Y

đính chánh để an ủi những người Công giáo Hải ngoại, là những người đã đóng góp rất tích cực khi Ngài ra Hải ngoại xin tiền, vì họ vẫn nghĩ là Ngài đã dùng câu nói “tha phương cầu thực” đối với họ, nhưng Hồng Y Phạm Minh Mẫn đã không làm. Điều này khiến tôi thấy thương cho thân phận “những con bò sữa” hải ngoại.

Nguyên Nhân Thành Hình

Bất cứ một hiện tượng nào cũng đều có nguyên nhân thành hình của nó. Sự kiện các chức sắc của Giáo Hội Công Giáo trong nước ra hải ngoại xin tiền được cấu thành bởi 3 yếu tố sau đây.

1. Tính rộng rãi của người Công giáo Việt Nam hải ngoại.

Đây là một đặc tính rất đáng khen của đồng bào Công giáo, họ rất sẵn sàng đóng góp vào các việc chung, nhất là các việc cụ thể như xây nhà thờ, nhà dưỡng lão, cô nhi viện...Sau thời gian ổn định cuộc sống tại Hải ngoại, họ đã cần cù chăm chỉ làm ăn nhiều người đã trở nên khá giả và rất sẵn sàng để bổ thí đóng góp thật rộng rãi vào các việc tôn giáo mỗi khi có lời kêu gọi của các vị chủ chăn, nhất là các chủ chăn có chức vụ cao như Hồng Y, Giám mục, họ càng dâng cúng mạnh hơn.

2.- Nhu cầu cần tiền của những chủ chăn trong nước.

Nói về nhu cầu thì vô hạn vì đồng tiền bao giờ cũng có thể đứng nhất định của nó trong đời sống con người. Chẳng thế mà có câu ví vui tai sau đây về đồng tiền : “**Đồng tiền là tiên là Phật – Là sức bật của tuổi trẻ - Là sức khỏe của tuổi già – Là đà danh vọng – Là lộng che thân – Là cân công lý - Đồng tiền “hết ý”.**

Trong đời sống tôn giáo cũng không thoát khỏi định luật này, nhất là trong hoàn cảnh nghèo túng của Giáo hội Công Giáo Việt Nam đã bị chế độ Việt cộng tước đoạt tài sản đến trắng tay thì nhu cầu phải kiếm tiền lại càng khẩn thiết hơn. Chính vì nhu cầu đó mà bất cứ ai trong tư thế có thể ra hải ngoại xin tiền đều không bao giờ bỏ lỡ cơ hội. Mỗi vị “chủ chăn” ra hải ngoại xin tiền đều có một lý do thánh thiện riêng để trình bày và lý do nào nghe qua cũng cảm động và đáng giúp cả.

3. Nhu cầu làm đẹp mặt cho chế độ.

Chế độ Việt gian Cộng sản chắc chắn phải khuyến khích và tạo điều kiện cho phong trào mục vụ xin tiền này vì họ có lợi trước mắt. Theo tôi nghĩ, không có cách gì làm đẹp cho bộ mặt của chế độ vô thần Cộng sản hữu hiệu cho bằng

hình ảnh các nhà thờ được mọc lên như nấm và càng lúc càng lộng lẫy hơn tại Việt Nam. Hơn nữa việc các chức sắc của Giáo Hội Công Giáo lũ lượt ra hải ngoại kiếm tiền mang về "xây dựng giáo hội quê nhà" là cách tốt nhất để khóa mồm những ai lên tiếng tố cáo chế độ cộng sản Việt Nam là chế độ đàn áp tôn giáo! Đó là chưa nói tới việc các cán bộ "tốt bụng" cho phép các vị ấy ra nước ngoài xin tiền, không thể nào nhắm mắt làm ngơ trước số tiền kếch sù mà các vị chủ chăn mang về trong nước. Ai cũng có thể hiểu là số tiền đó phải chia chác cho bọn cán bộ, vì bọn chúng đã chịu khó "vét từng xu" trong túi của Việt kiều về thăm nhà khi bước qua ngưỡng cửa phi trường, thì không lẽ lại không để ý tới cái túi nặng chình chịch của các vị Hồng Y, Giám mục, Linh mục... đang bước xuống phi trường?

Nói tóm lại, 3 yếu tố nói trên được ví như giấy bồi, dầu xăng và ...cái quạt đã giúp cho ngọn lửa của cao trào "mục vụ xin tiền" bốc lên cao. Thực tế, cao trào này đã bắt đầu làm xôn xao dư luận, có thể làm gây rối loạn và phân hoá trong nội bộ các Cộng đồng Công giáo Hải ngoại mà từ lâu có nhiều người gọi cách vui vui là những...con bò sữa!

Đôi Dòng Lịch Sử

Khi viết những dòng chữ này này tôi chợt nhớ tới phong trào bòn vàng ở Mỹ trong các thế kỷ trước. Khi các tin tức về việc khám phá mỏ vàng được loan truyền, dân chúng đổ xô tới làm thành một phong trào bòn vàng rất sôi nổi và có nhiều chuyện đáng nói. Cơn sốt bòn vàng đã làm thay đổi hẳn đời sống xã hội của dân chúng và hình thái môi sinh của một số vùng ở Mỹ. Nhờ vào đó, một số người may mắn đã trở nên giàu có, ngược lại một vài vùng đất màu mỡ trước kia, sau khi bị cơn sốt bòn vàng hoành hành, đã trở nên hoang phế không còn canh tác được vì đã bị "đào tận gốc, trốc tận rễ" để tìm vàng. Phong trào bòn vàng ở Mỹ ngày xưa có những điểm tương đồng với phong trào "bòn đô-la" của các chức sắc Giáo Hội Công Giáo Việt Nam ngày nay, tuy có 2 điểm khác biệt.

Điều khác biệt trước tiên là ngày xưa bên Mỹ tài nguyên vàng đã nằm sẵn trong lòng đất, dân bòn vàng cứ kéo tới mà đào, xới, đãi, lọc để lấy vàng, nhưng đào mãi có ngày sẽ hết. Ngược lại, ngày nay tài nguyên đô-la nằm trong túi của đồng bào Công giáo tị nạn Cộng sản Hải ngoại không phải tự nhiên mà có. Đây là kết quả của sự cần cù làm ăn, tiết kiệm và để dành tích lũy mà có. Và tài nguyên này có khả năng sẽ còn dài dài.

Điều khác biệt thứ hai là các tài liệu viết về phong trào bòn vàng bên Mỹ có ghi lại tên tuổi những người có công khám phá ra mỏ vàng, nhưng không thấy tài

liệu sách vở nào ghi lại ai là người đã lập công đầu trong việc phát hiện ra “mỏ đô-la” nằm sâu trong túi những người Công giáo Việt Nam tị nạn Cộng sản tại Hải ngoại. Nếu biết được, tên tuổi người đó phải được các sử gia viết xuống để đời sau nhớ ơn, nhất là những ai may mắn bòn được nhiều “đô-la” nhất. Về vấn đề này, tôi đã lục lọi lại trí nhớ và nói chuyện bàn hỏi với nhiều người, cuối cùng có thể tạm kết luận phải dành vinh dự tiên phong đó cho Giám mục Nguyễn Văn Sang thuộc Giáo phận Thái Bình. Được biết cách nay không lâu, Giám mục Nguyễn Văn Sang là một trong hai vị Giám mục còn sống được chủ tịch nhà nước Việt cộng Nguyễn Minh Triết trao tặng huân chương “cao quý”. Tôi không hiểu hết những công sức của Giám mục Nguyễn Văn Sang đã và đang tích cực đóng góp cho chế độ như thế nào để được ban thưởng loại huân chương gọi là “cao quý” đó, nhưng tôi nghĩ là trong đó phải kể tới công đã khám phá ra mỏ đô-la nằm trong túi những người Công giáo Việt Nam Hải ngoại.

Những Điều Nghe Thấy

Đã từ lâu rồi, những gì tôi được nghe và thấy liên quan tới “mục vụ xin tiền” thật là phong phú và đa dạng. Phong phú vì được nghe từ nhiều người nhiều giới khác nhau. Đa dạng vì được nghe từ nhiều thành phần ở Hải ngoại cũng như trong nước. Ở Hải ngoại, từ những linh mục phụ trách các cộng đồng, những người cho tiền, người trung gian giúp tổ chức để quyên tiền, người đứng ra tổ chức tiệc quyên tiền, những việc xảy ra chung quanh việc tổ chức tiệc quyên tiền, trường hợp lừa đảo để quyên tiền...và còn nhiều chuyện khác nữa.

Khi đồng tiền về tới Việt Nam, từ việc quản lý đồng tiền, về cách thức xử dụng đồng tiền, việc thi đua xây cất nhà thờ ở Việt Nam, trường hợp mất tiền, về lối sống xa hoa của một số người xin được tiền, về vị Linh mục có ngôi nhà thờ gắn máy lạnh đầu tiên tại Việt Nam...và còn nhiều chuyện khác nữa. Tôi không thể kể ra hết những điều mắt thấy tai nghe liên quan tới vấn đề này, tôi tin là có nhiều người cũng đã nghe và biết như tôi. Và lại, chẳng hay ho và đẹp đẽ gì khi kể lại những sự việc như vậy nên tôi chỉ ghi lại cảm nghĩ về hai sự việc sau đây.

Cách đây vài năm, tôi có dịp đồng tế với một Giám mục từ Việt Nam qua, tại một Cộng đồng khá lớn và giàu có ở Mỹ. Trong thánh lễ, cha quản nhiệm có nhắc giáo dân giúp vị Giám mục. Sau khi tan lễ, vị Giám mục mặc nguyên phẩm phục ra đứng bên ngoài cửa chính nhà thờ, hai bên có 2 vị chức sắc cầm cái giỏ khá to. Giáo dân lần lượt bước ra, người thì đặt tiền vào giỏ, người thì tới bắt tay nói chuyện với vị Giám mục, người khác cố nhét tiền vào tay, vào

áo...và nơi nào có thể nhét được trên người vị Giám mục. Vì có đông người muốn bắt tay và cho tiền nên số tiền giấy rơi lả tả dưới đất và vị Giám mục cúi xuống nhặt lên. Cảnh tượng này làm tôi bị "shock"! Có lẽ vì tôi thuộc thế hệ cũ, sinh ra và lớn lên tại một xứ đạo nhà quê và chẳng mấy khi được trông thấy các vị Giám mục. Khi họ đạo có dịp đón Giám mục về ban phép Thêm sức thì quả là một biến cố của họ đạo với nghi thức đón tiếp Giám mục rất linh đình với đầy đủ cờ quạt. Giờ đây, nhìn hình ảnh vị Giám mục đang mặc phẩm phục, cúi khom người nhặt những đồng tiền giấy nằm dưới chân, trước mặt một số đông giáo dân khiến lòng tôi đau xót. Ước gì tôi đừng chứng kiến cảnh tượng đó.

Việc thứ hai tôi muốn viết ra đây là trong chuyến ghé qua Mỹ vừa rồi, tôi có ghé Nam Cali. ở nhà một người bạn học từ hồi nhỏ. Trong một lần đề cập tới "chuyện dài quyên tiền", vợ người bạn kể lại rằng có người đưa giới thiệu với nhóm cầu nguyện của chị một linh mục từ Việt Nam qua xin tiền.

Vị linh mục này trình bày lý do rất thương tâm ở Việt Nam và xin mọi người trong nhóm giúp đỡ. Điều đáng nói là trong lúc vị Linh mục này đang ca "bài ca con cá" để xin tiền thì luôn miệng gọi những người đang hiện diện và đồng bào Hải ngoại là "ngụy". Nhiều người tỏ ra khó chịu, cuối cùng chị vợ người bạn tôi chịu hết nổi đã lên tiếng: "Cha à! Cha gọi tụi con là "ngụy", tụi con buồn lắm!" Khi ngồi nghe câu chuyện này tôi cảm thấy khó chịu trong người, nhưng cố dẫn xuống vì tôi không muốn những giáo dân nghe những lời tôi định nói ra!

Kết Luận

Qua những phần nói trên đọc giả đã hiểu được tâm trạng và sự khó khăn của tôi khi phải đề cập tới vấn đề này một cách công khai. Một vấn đề có thể gây ra tranh luận và sẽ bị phản bác từ những cái loa của chế độ Việt gian Cộng sản. Điều chắc chắn nhất là sẽ bị kết án là nói xấu Hội Đồng Giám Mục Việt Nam. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận tất cả phản ứng bởi bài viết này, vì tôi đã viết ra những gì tôi biết và suy nghĩ. Tôi biết là sau bài viết này, sự kiện "bòn đô-la" vẫn tiếp tục, vì màu sắc của tờ giấy bạc đôla lúc nào cũng chiếu sáng và mùi vị của nó lúc nào cũng thơm, nhưng sẽ được thực hiện cách kín đáo hơn.

Xin nói rõ ở đây là mục đích tôi viết bài này không phải để phản đối việc người Công giáo Việt Nam Hải ngoại đóng góp tiền bạc để sửa sang và xây dựng lại các cơ sở tôn giáo đã bị đổ nát tại quê nhà. Bản thân tôi đã từng làm công việc đó và tôi sẽ còn làm trong trường hợp thật sự có nhu cầu cần thiết. Tôi biết có nhiều người rất thành tâm thiện chí gửi tiền về giúp các nơi thật sự túng

nghèo. Đây là những người đáng ca ngợi vì họ đã sống đúng tinh thần chia sẻ trong Phúc Âm.

Tôi cũng không nói xấu hay đả kích Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, vì Hội Đồng Giám Mục Việt Nam đáng thương hơn là đáng trách. Điều tôi muốn nói là có một số người trong hàng ngũ chức sắc của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đã lạm dụng và khai thác quá mức cái túi tiền của người Công giáo Việt Nam Hải ngoại. Hành vi của những con người này đã làm ố danh cho Giáo Hội Công Giáo Việt Nam. Cũng nên ghi nhận là phong trào bòn-đô la này mới xảy ra lần đầu tiên trong lịch sử 300 năm của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, khi mà Giáo Hội sống dưới chế độ Cộng sản là chế độ vô thần quyết tâm triệt hạ tất cả mọi tôn giáo chân chính, trừ ra các loại Giáo hội do bọn chúng dựng lên hoặc do chúng nắm được quyền kiểm soát.

Ngày nay, khi nhìn vào bề mặt bên ngoài, nhiều người, nhất là những người ngoại quốc lầm tưởng rằng Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đang ở vào thời kỳ phồn thịnh, phát triển và có tự do. Không có mấy người biết rằng hiện nay Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đang phải trải qua thời kỳ u tối và đáng thương nhất vì **CHẾ ĐỘ VÔ THẦN CỘNG SẢN VIỆT NAM ĐÃ CƯỚP ĐI QUYỀN PHONG CHỨC VÀ BỔ NHIỆM CÁC CHỨC SẮC CỦA GIÁO HỘI CÔNG GIÁO VIỆT NAM.**

Nói một cách dễ hiểu, hiện nay tại Việt Nam chỉ có những người nào **ĐƯỢC CỘNG SẢN CHO PHÉP MỚI ĐƯỢC PHONG CHỨC GIÁM MỤC VÀ LINH MỤC.** Đây là điều đau đớn nhất mà Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đang phải chịu. Phái đoàn Tòa Thánh qua Việt Nam nhiều lần để xin lại quyền này nhưng không được.

Với quyền phong chức và bổ nhiệm nằm trong tay đảng Cộng sản, không lạ gì chiến dịch "mục vụ xin tiền" càng lúc càng phát triển rầm rộ, vì không ai có nhu cầu phải chuyển đô la về trong nước để làm đẹp bộ mặt của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam cho bằng chính đảng Cộng sản Việt Nam. Nhà thờ càng nhiều và "hoành tráng" bao nhiêu thì giúp cho bộ mặt của chế độ càng đẹp để bấy nhiêu. Xin mọi người đừng quên rằng, khi nào cần thì đảng Cộng sản chỉ việc ra một Quyết Nghị là tất cả nhà thờ và tài sản đó của Giáo hội sẽ thuộc về nhà nước như họ đã làm trong quá khứ. Hiện nay còn rất nhiều giáo xứ, dòng tu, giáo phận... trong đó có Giáo phận Vĩnh Long của tôi, đang làm đơn khiếu nại và "xin lại" tài sản của Giáo hội bị chế độ cướp đi từ năm 1975, nhưng nào có được kết quả gì!

Có ai dám bảo đảm với tôi rằng chế độ ăn cướp đó sẽ không tái diễn lại màn tịch thu tài sản của Giáo Hội một lần nữa? Có lúc tôi nghĩ, những tay cán bộ

Cộng sản quỳ quái ở Việt Nam là những tên phù thủy cao tay ẩn, bọn chúng ngồi nhà và sai "âm binh" đi thu gom về những gì chúng muốn.

Nguyện Vọng Thiết Tha

Sự phát triển rầm rộ của chiến dịch mục vụ xin tiền đã tạo ra xôn xao trong dư luận và bắt đầu gặp phản ứng công khai rất bất lợi của giáo dân hải ngoại. Xin hàng Giáo phẩm trong nước hãy nhớ rằng, cộng đồng Việt Nam Hải ngoại là những nạn nhân của chế độ Cộng sản, phải hiểu rằng họ có cái nhìn và sự hiểu biết về chế độ Cộng sản khác hơn cái nhìn của một số chức sắc Công giáo trong nước. Do đó việc các Giám mục chọn thời điểm gần ngày Quốc Hận 30 tháng Tư 2007 để mở tiệc mừng quyền tiền ngay giữa lòng Thủ Đô Tị Nạn bị nhiều người coi là hành động vô tâm, mang tính cách thách thức sự đau đớn của những nạn nhân Cộng sản.

Để kết thúc bài viết này, tôi xin nói, qua dư luận từ nhiều phía và những lời đàm tiếu về tình trạng các Hồng Y, Giám Mục, Linh mục và Tu sĩ nam nữ từ trong nước ra hải ngoại xin tiền từ nhiều năm qua và nhất là qua các sự việc đáng tiếc xảy ra trong các tiệc gây quỹ của một vài Giám mục trong thời gian gần đây, tôi xin thưa với hàng Giáo phẩm và Linh mục Tu sĩ trong nước rằng **"ĐÃ ĐẾN LÚC PHẢI CHẤM DỨT MỤC VỤ XIN TIỀN"**.

Xin đừng biến Cộng đồng Công Giáo Việt Nam Hải ngoại vốn là vùng đất màu mỡ trước kia phải trở nên hoang phế không còn canh tác được vì bị những kẻ bòn đô-la "đào tận gốc, trốc tận rễ" như hậu quả thảm thương gây ra bởi bàn tay của những kẻ bòn vàng trong lịch sử Hoa Kỳ. Đã có dấu hiệu cho thấy sự bất mãn của Cộng đồng Công giáo Việt Nam tị nạn Cộng sản tại Hải ngoại dâng cao lên tới mức đáng phải chú ý.

Tại thành phố Auckland, New Zealand

Ngày 25 tháng 8 năm 2007

Linh mục Nguyễn Hữu Lễ

Thăm viếng Mục Vụ Hải Ngoại

Phó tế Johny Nguyễn

Mới đây Lm. Nguyễn Văn Lễ đã viết một bài xúc tích v/v xin chấm dứt "**Mục dzụ Xin Tiên**" , người viết cũng xin góp ý thêm với Cha Lễ trong vấn đề này.

Mục Vụ là gì?

Như linh mục Lễ đã giảng giải ý nghĩa mục vụ là "**thăm viếng ủi an con chiên của mình trong cơn khốn khó**" , thì tôi thấy các HY, GM, LM VN "thăm viếng mục vụ" tại Mỹ Quốc chỉ là một cái cố với cụm từ thật nổ như pháo bông ngày 4-7 , nhưng nó không ổn tí nào cả.

Theo giáo luật thì rừng nào cọp nấy, nghĩa là giáo dân và linh mục ở địa phận nào thì tùy thuộc vào Đức Giám Mục của địa phận đó; ngay chính các GM nơi khác đến cũng còn phải xin phép chủ nhà nữa. Luật lệ đảng hoàng như vậy chứ không thì vô trật tự hết. Giáo dân hải ngoại đã được hàng giáo sỹ ở hải ngoại lo lắng cho rồi, đâu cần quý vị ở xa đến "dậy bổn" nữa. Và lại giáo dân bên Mỹ tề lẫm cũng có 6,7 trăm đô tiền già một tháng nên không ở trong tình trạng "khốn khó".

Vì vậy không thể đặt tên những vụ du lịch từ Việt-Nam sang Mỹ này là **thăm viếng mục vụ** được. Người ngoài công giáo chả biết mục vụ là cái gì cả, họ chỉ kháo với nhau "sao mà các ông cha bên Công Giáo sang Mỹ như đi chợ vậy". Người công giáo cũng chỉ có thể giả là cắt nghĩa thêm là các Ngài đi thăm viếng xã giao con chiên cũ. Mà nói cho đúng ra nhóm con chiên cũ sang đây sống rải rác trên toàn nước Mỹ chứ đâu có tập trung nhiều một chỗ. Có thể những vụ thăm viếng kia là thăm hỏi gia đình bà con thôi, xin làm ơn đừng dùng cụm từ "**thăm viếng mục vụ**" vì nó có vẻ "**không đúng sự thật**" .

Nếu không, giáo dân sẽ có những câu hỏi là tại sao không thăm viếng mục vụ Campuchia, nơi có các trẻ em bị bán làm nô lệ tình dục, Nam Hàn, Phi Luật Tân, nhất là Đài Loan có các cô dâu Công Giáo VN đang cần ủi an vô cùng, mà lại chỉ xin mục vụ bên Mỹ thôi, nhất là vùng Nam Cali. Chắc chắn phải có lý do.

Các con bò sữa

Có phải là California có giáo dân đông đảo giàu có, đa số các ông cha VN ở Giáo Phận quận Cam, ông nào cũng có xe "xịn" láng bóng [*một ông cha trẻ đã*

trả lời là cần sống phô trương sự sang trọng của đời sống linh mục như vậy để dụ khi thanh niên đi tu (sic)...] , vì lương tháng được GM Brown khoán trắng 3 ngàn đôla, chưa kể tiền bổng lộc giáo dân xin lễ hàng tuần . Tổng cộng có thể lên đến 4,5 ngàn đô 1 tháng dễ như chơi. (Nếu quý vị nào còn ngờ vực thì xin thử làm một vòng các thánh lễ VN trong ngày Chúa Nhật và đếm danh sách người xin lễ hàng tuần thì sẽ thấy ngay.)

Vì vậy một ông cha VN đi mục vụ Cali về, kiếm được bộn bạc, thì lại đồn cho người khác nghe thế là thay phiên nhau rủ nhau đi "chợ" Cali để kiếm hàng "khuyến mãi". Lý do thăm viếng mục vụ Cali là vì dễ xin tiền hơn. Chứ nếu cũng đi Mỹ mà lại xin đi Alaska, Maine, Vermont, Rhode Island, Kentucky thì yếu xiu. Hàng giáo phẩm Việt-Nam coi giáo dân hải ngoại không những là những con cừu (Panurge) ngoan ngoãn mà lại là những con **bò sữa to béo** nữa. [Một GM từ VN sang đã từng tuyên bố là một số Cộng Đồng công giáo VN tại Mỹ còn cổ hủ hơn tại VN gấp bội.]

Các cha cố Việt-Nam xin đi Mỹ dễ quá, dễ như đi chợ, (Im. Đỗ Xuân Quế, O.P. cũng nghe như vậy từ Việt-Nam) , trong khi cha Lý, cha Lợi, cha Chân Tín thì bị chúng bỏ tù, và quản chế. Tại sao vậy? Một câu hỏi mà có lẽ chúng ta người nào cũng có thể đoán ra.

100 năm trồng người

Cha Lễ kể thêm câu chuyện oái oăm tức cười là một linh mục trẻ VN sang thăm người thân thuộc ở Nam Cali, rồi người nhà giới thiệu đi xin tiền giáo dân hải ngoại mà linh mục này vì tiêm nhiễm trong đầu, nên quen miệng kêu Giáo dân hải ngoại là "ngụy" thì vui và tiếu lâm thiệt. Giáo dân VK thì gọi là **"tụi ngụy hải ngoại"** , nhưng nhận tiền đôla thì không thấy chê tiền của Mỹ Ngụy.

Một linh mục VN ở Mỹ năm ngoái sang Paris về kể chuyện có gặp một số linh mục trẻ từ VN sang du học **"ca tụng Hồ Chí Minh"** hết mình. Như vậy thì đúng rồi, chả có gì lạ vì tất cả các chủng sinh từ sau 1975 đã bị nhồi sọ. Họ đã bị bắt buộc học tư tưởng Hồ Chí Minh này, giáo lý Mác-Lê Nin này lại thêm cách mạng Mao nữa. Chủng sinh nào không xuất sắc môn này - nghĩa là không có điểm từ Ưu đến Tối Ưu trở lên - thì phải học lại, nên các "chuẩn linh mục" nào cũng phải học ngày học đêm để có điểm tốt, được làm con ngoan của Bác Hồ và làm "cha" chứ. Các linh mục sau khi làm cha chắc chắn sẽ phải "làm tôi hai chủ" và cái chủ ma vương trần gian này nó ác ôn hơn nhiều.

CSVN áp dụng chính sách trồng người trăm năm là như vậy. Và nay đã là sự thật ít nhất là đối với đạo công giáo ở Việt-Nam. Chờ 5,6 năm nữa khi các GM cũ và già nua về hưu, thì các linh mục được CSVN nuôi dưỡng và gài vào giáo

hội sẽ được chúng "bổ nhiệm" lên làm **Giám Mục đỏ** cho chúng [Vatican chỉ được quyền hợp thức hoá mà thôi]. Lúc đó nhiều tín hữu còn lưu tâm đến tiền đồ của GHVN, nhìn xa hiểu rộng tiên đoán là GHCGVN sẽ còn tệ hại hơn Giáo Hội Công Giáo Ba Lan dưới thời CS nhiều.

Mới đây Trung Cộng nhận thấy "kiểu" GHCGVN tốt cho nhà nước cộng sản nhiều hơn là lập ra Giáo Hội quốc doanh tách biệt và chống lại Vatican, nên đã móc nối với một giáo sỹ cao cấp VN làm cây cầu liên lạc giữa TC và toà thánh Vatican, nhưng không thành có lẽ là vì TC đòi hỏi Vatican phải bỏ liên lạc ngoại giao với Đài Loan, một điều mà GH Biển Đức 16 không muốn chăng.

Chống nghị quyết 36 của CSVN

Một suy tư và quyết định hành xử mà các nhà lãnh đạo Cộng Đồng người Việt-Nam hải ngoại cũng nên lưu ý là vì chống nghị quyết 36 của VC mà chúng ta đã chống tất cả đoàn múa duyên dáng, các đoàn ca sĩ ra nước ngoài làm văn nghệ, giao lưu văn hoá, các báo chí nằm vùng ca tụng HCM, nâng bi Cộng Sản...

* Thế mấy phái đoàn giáo sỹ, nghe theo lời tụi VC xúi, đem "quân" sang đúng ngày 30 tháng 4 để làm mục vụ xin tiền, thì quý vị nghĩ thế nào?

* Có phải nằm trong chương trình nghị quyết 36 của chúng không?

* Có phải sang để chữa cháy cho Chủ tịch nhà nước CS không?.

* Có phải sự du lịch quá dễ dãi của họ chính là là cái bình phong và loa tuyên truyền "tự do tôn giáo" cho tụi CSVN trước mặt quốc tế không?

[*Có một điều biết chắc chắn là thứ trưởng ngoại giao (đặc sứ lưu động?) Hanford của Hoa Kỳ đã lấy cái bùa "CSVN cho phép phong chức tập thể 57 lm VN" tại Hà Nội để đề nghị TT Bush cắt cái đuôi CPC cho VC trước khi khai mạc APEC 2006. Cả thế giới đã bị lừa vì sau APEC là chúng đàn áp quy mô thẳng tay các nhà dân chủ tại VN đặc biệt là bịt miệng Lm. Nguyễn Văn Lý trong phiên toà tại Huế hồi cuối tháng 3 năm 2007.]*

* Quý vị có biện pháp gì chống đối không?

* Người Việt hải ngoại, nhất là giáo dân Công Giáo, có nên hoan nghênh những phái đoàn tu sĩ làm lợi cho Cộng Sản và chống lại tập thể người Việt quốc gia hải ngoại nữa không?

* Đồng bào có còn muốn làm những con bò sữa ngoan ngoãn để bị vắt sữa trong những dịch vụ "xin tiền" như thế nữa không?

Số tiền quyền được về đến nhà cũng bị chia chác cho cán bộ công an theo lối 4-6 hoặc hơn thế nữa.

Trong kỳ Đại Hội Thánh Mẫu tháng 8 năm 2007 vừa qua tại Dòng Đồng Công, Carthage, MO người ta cũng ghi nhận có khoảng 40-50 linh mục từ VN sang thăm viếng mục vụ, kể cả GM Châu ngọc Tri đang tạo ra scandal tấn công một cụ già 77 tuổi đến từ Arizona, trong một bữa tiệc "mục vụ Mỹ Quốc".

VC cho giáo sĩ CG đi ngoại quốc có lời 3, 4 mặt. Trong khi dân thường, muốn xin đi du lịch thì phải có cả sổ xanh, sổ đỏ thế chân, thủ tục "đầu tiên" đầy đủ thế mà còn bị sù nữa kìa.

Thay lời Kết

Vì vậy đây là cái trò chơi không có lối thoát cho Việt Kiều bò sữa: Về VN thì cũng bị bóc lột, đem tiền về cống hiến cho tụi cán bộ, công an. VK vì hãy còn là quốc tịch VN, nên tính mạng nằm trong tay các cán bộ công an, phường xóm, nếu không biết chi cho ngon thì sẽ bị làm khó dễ bằng thư rơi, tờ rớt.

Ở lại Mỹ thì cũng bị "vắt sữa" xin tiền. Ngoài các vụ mục vụ xin tiền, còn có bao nhiêu hội đoàn mang tên "bác ái", "sưởi ấm", "3 đôla cho một cụ già" quảng cáo tối ngày trên các đài TV VN, đang làm tay sai, làm bàn tay nối dài của lũ VC sang móc tiền đồng bào hải ngoại. Tiền của đồng bào có lòng bác ái, khi về đến VN cũng bị chia chác tứ-lục cho tụi công an, chưa kể một phần lớn được trích ra trang trải chi phí máy bay, tiền ăn ở cho những người đem tiền về. Các người này nhiều năm được về ăn chơi tại Việt-Nam đến 2,3 lần, cũng nhờ vào "sữa" của những con bò VK.

Theo ý tôi nếu tôi là hồng y, giám mục hay linh mục ở quê nhà, thì tôi không xin đi thăm viếng mục vụ ở Mỹ nữa, vì chắc chắn sẽ không được giáo dân "welcome", tôi sẽ để dành tiền đi nghỉ hè tắm biển bên Phú Kết Thái Lan, hay xin đi Đài Loan giúp cha Hùng lo cho các cô dâu đang khốn khổ bên đó, một vài tháng thật là có công ích. Hay cùng lắm sang thăm viếng đồng bào vượt biên hãy còn bị kẹt tại Palawan, Phi Luật Tân, thì mục vụ của tôi chắc là có ý nghĩa hơn là sang Mỹ du hí. Còn nếu không xuất ngoại thì tôi sẽ xin nghỉ ít tháng lên giúp đồng bào Thượng (Jarai) trên miệt Pleiku, hay vùng miền núi Đalat, hoặc xuống miền Năm Căn, Cà Mau giúp đồng bào người Việt ta sống cơ cực dưới đó, có lẽ sẽ hợp với chức vụ giáo sĩ, môn đệ Chúa Kitô của tôi hơn.

Mong lắm thay! . .

Phó Tế Johny Nguyễn

Độc bài: ĐÃ ĐẾN LÚC PHẢI CHẤM DỨT "MỤC VỤ XIN TIỀN" của LM NGUYỄN HỮU LỄ

Một Giáo dân gọi điện thoại hỏi tôi:

- Ông Trình ơi, ông đọc bài của ông Cha Lễ chưa?
- Chưa. Cha Lễ viết gì đấy?
- Tôi không ngờ một Linh mục mà có thể viết như vậy.
- Ừ để tôi mở máy đọc coi xem sao.

Tôi mở máy ra thấy bài viết "Đã đến lúc phải chấm dứt "Mục Vụ Xin Tiền" của LM. Nguyễn Hữu Lễ do Sarah Nguyen gửi lên các Diễn Đàn. Rồi thấy cả ông Nguyễn Trung Châu, Chủ tịch Tổng Hội Cựu TNCT Việt Nam, cũng chuyển lên Diễn Đàn do yêu cầu của Cha Lễ "để phổ biến rộng rãi". Đúng là có kẻ tung, người hứng.

Độc xong bài này tôi rất ngạc nhiên không thể ngờ được một Linh mục, một "Lãnh Tụ Chính Trị Tối Cao" của Phong Trào Nhân Dân Đòi Trả Lại Tên Sài Gòn mà lại có thể viết lách như vậy! Nhưng khi nhớ lại bài "Lời trời của Đức Cha Giuse Nguyễn Quang Tuyến, nguyên Giám Mục Bắc Ninh" của Cha Lễ phổ biến trước đây, tôi nhận ra rằng ông là người có thói quen chạy theo thời cơ, suy nghĩ và hành động theo cảm tính và thường bị thúc đẩy bởi các chiến dịch đứng hàng sau hơn là theo những suy nghĩ chín chắn và thường quên mình là một Linh mục (như hồi ký về Bùi Đình Thi). Chúng tôi thấy cách suy nghĩ và hành động như Cha Lễ sẽ có tác hại đáng kể, vì ông là một Linh mục. Do đó, tôi thấy cần phải có một vài ý kiến về bài nói trên của Linh mục Lễ. Sau đây là một số nhận xét của tôi:

THỨ NHẤT: Khi nêu vấn đề phải chấm dứt "Mục Vụ Xin Tiền" ra thảo luận và phân tích công khai, Cha Lễ đã nêu đích danh một số Giám Mục như Đức Cha Nguyễn Văn Hòa, Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, Đức Cha Châu Ngọc Tri, Giám Mục địa phận Đà Nẵng, Đức Cha Mai Thanh Lương, Giám Mục Phụ tá địa phận Orange County, Đức Cha Nguyễn Chí Linh, Giám Mục địa phận Thanh Hóa, v.v..., tức là nói về những đứng bản quyền đang coi sóc giáo hội tại địa phương, nơi mà Linh mục Lễ đã nhận chức thánh. Hiến chế Tín Lý về Giáo Hội dạy: "Vì tham dự vào chức vụ linh mục và vào sứ mạng của các Giám Mục, linh mục phải thực sự xem ngài như cha mình và phải kính cẩn vâng phục ngài." (Chương III, đoạn 28).

Điều 212 Giáo Luật ghi rõ:

a) Ý thức trách nhiệm riêng của mình, các tín hữu với lòng vâng phục Kitô Giáo, phải tuân theo những điều mà các vị Chủ chăn có chức thánh đại diện Đức Kitô, tuyên giảng với tư cách là các thầy dạy đức tin hoặc qui định với tư cách là người lãnh đạo Giáo Hội.

b) Các tín hữu có quyền trình bày cho các Chủ chăn của Giáo Hội, các nhu cầu của mình, nhất là các nhu cầu thiêng liêng, và các ước vọng của mình.

c) Tùy theo kiến thức, chuyên môn và tài ba của mình, họ có quyền, và đôi khi kể cả bổn phận, bày tỏ cho các Chủ chăn có chức thánh biết ý kiến của mình liên quan tới lợi ích của Giáo Hội. Họ cũng có quyền biểu lộ ý kiến của mình cho các tín hữu khác, miễn là bảo vệ sự vẹn toàn của đức tin và luân lý, cũng như sự tôn kính đối với các Chủ chăn, và để ý đến công ích và phẩm giá của tha nhân.

Trong Đường Hy Vọng, Đức Cố Hồng Y Nguyễn Văn Thuận cũng đã viết:

Đùng ngạc nhiên khi người ta phá Hội Thánh, vì đó là nhiệm thể Chúa Kitô. Họ muốn tiếp tục giết Chúa Kitô, nhưng không giết được Ngài nữa, bèn phá Hội Thánh. (ĐHV số 251)

Yêu mến Hội Thánh, vâng lời Hội Thánh, trung thành với Hội Thánh, cầu nguyện cho Hội Thánh (ĐHV 253)

Đối với Hội Thánh, không ai tự nhiên cố ý phản bội. Nhưng thường có ba trường hợp người ta lâm vào thế phản bội:

1. Khi kẹt vấn đề tiền tài, tình cảm.
2. Khi bất mãn vì tham vọng.
3. Khi sợ cực, sợ đau, sợ chết. (ĐHV 262)

Hội Thánh có nhiều khuyết điểm và gương xấu, nhưng Hội Thánh có lời hứa của Chúa. Hội Thánh là một phép lạ liên li, tuy nhiên đừng vì thế mà phơi bày khuyết điểm và gương xấu cho mọi người. Cũng đừng vì đó mà tha hồ làm gương xấu, để Chúa làm phép lạ mỗi ngày. (ĐHV 264).

Trước khi công kích, con hãy tìm hiểu các văn kiện, các thông điệp của các Giáo Hoàng. Con sẽ ngạc nhiên và khám phá ra các Ngài đã đề cập đến tất cả mọi vấn đề với những tư tưởng tuyệt hảo, cách mạng, với đường lối canh tân, bắt nguồn từ một tinh thần Kitô giáo rất tiến bộ, rút trong Thnách Kinh, ơn

Chúa à thời hiệu. Nếu chúng ta chỉ thực hiện hai phần trên, như Đức Pio XII, Hội Thánh và thế giới đã biến đổi khác hẳn. (ĐHV 269).

Không hiểu Linh mục Lê đã lấy tư cách gì để buộc hàng giáo phẩm Việt Nam phải làm theo những suy nghĩ thô thiển của mình với những lối lẽ thiếu tôn kính như thế?

THỨ HAI: Cha Lê viết: "Trong bài viết này, tôi không có ý đi sâu vào chi tiết các sự việc nói trên, nhưng tôi coi những sự việc đó như là một giọt nước cuối cùng làm tràn ly nước vốn đã đầy trong lòng tôi, trước cảnh hỗn loạn của đạo quân nhiều màu sắc trong Giáo Hội Công Giáo Việt Nam từ trong nước ra quỳn tiến đồng bào hải ngoại. Thậm chí có người đã bày trò giả mạo, lường gạt để kiếm ăn."

Chuyện lạm dụng thì tổ chức hay cơ quan nào cũng có. Giàu có như nước Mỹ vậy mà một ông Tổng Thống còn lấy công quỹ (chỉ vài chục ngàn thôi, chẳng đáng là gì) mua quà cho Đệ Nhất Phu Nhân bị khai ra thì có gì lạ đâu. Nhưng không phải vì những sự làm dụng đó mà chúng ta phải hủy bỏ mọi công tác Rao Giảng Tin Mừng và Thực Thi Đức Ái.

Cha Lê viết: "Giọt Nước Làm Tràn Ly". Tôi tưởng cái ly đó là các Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam ở Hải Ngoại hay cái gì khác. Nào ngờ cha Lê lại thú nhận: "...nhưng tôi coi những sự việc đó như là một giọt nước cuối cùng, làm tràn ly nước vốn đã đầy trong lòng tôi". Cha Lê còn coi đó là "một thứ ung nhọt gây ra nhức nhối trong thân thể Giáo Hội Công Giáo Việt Nam."

Tôi thiết nghĩ, trong thực tế cái ung nhọt nơi Giáo Hội Việt Nam mà Cha Lê mô tả, chỉ là cái ung nhọt do Cha Lê tưởng tượng ra mà thôi. Nếu có chẳng thì đó chính là ung cái nhọt đã mọc sâu trong lòng Cha Lê do những thành kiến và suy nghĩ nông nổi, nên nó đã bộc phát ra ngoài bằng những câu mà một Linh mục không thể viết như "Ai cũng có thể hiểu là số tiền đó phải chia chác cho cán bộ, vì bọn chúng đã chịu khó "vét từng xu" trong túi của Việt kiều về thăm nhà khi bước qua ngưỡng cửa phi trường, thì không lẽ lại không để ý tới cái túi nặng chình chịch của các vị Hồng Y, Giám Mục, Linh mục... đang bước xuống phi trường."

Chuyện một số Linh mục Tu sĩ Công Giáo ra hải ngoại quỳn góp tiền bạc để lo xây dựng Giáo Hội tại quê nhà thiết nghĩ là chuyện thuộc nội bộ Công Giáo Việt Nam. Các vị đi quỳn góp dù với mục tiêu và lý do nào như là làm công tác từ thiện, tu bổ Thánh đường lâu ngày bị đổ nát, giúp người nghèo, bệnh nhân hay các em bị khuyết tật, xây dựng cơ sở Dòng tu hay Chủng viện, vân vân thì họ cũng chỉ đến các Cộng đoàn Công Giáo VN ở hải ngoại và phải thông qua Giáo

quyền như Giám Mục địa phương và Cha sở họ Đạo. Đối với Giáo dân, có thì họ cho. Không có hay không dư giả thì họ không cho. Không có gì bắt buộc họ phải cho hay phải đóng góp. Giáo dân thời nay họ đâu có ngu gì mà cứ nhắm phải làm theo ông Cha. Cũng chẳng có ông Cha nào dám lên tiếng buộc Giáo dân phải cho, phải đóng góp. Giáo dân họ cho là quyền tự do của họ. Họ thích thì họ cho. Họ không thích hay nhận ra có sự lạm dụng thì không cho. Mấy vị ở Việt Nam dư biết điều đó và họ cũng chẳng bao giờ quyên góp ngoài phạm vi các Cộng đoàn Công giáo.

Trong cuộc phỏng vấn mới đây của hãng thông tấn UCAN, Đức Cha Nguyễn Chí Linh, Giám Mục Thanh Hóa, có nói: "Khó khăn tài chánh cũng là chuyện đương nhiên. Tỉnh Thanh Hoá cho đến nay, với một khối lượng dân đông đến 4 triệu, vẫn là một trong những tỉnh nghèo nhất của Việt Nam. Có đến 90% dân Thanh Hoá sống bằng nghề nông làm ruộng nước, thu nhập thấp, mức sống dưới ngưỡng nghèo khó. Giáo dân nghèo thì địa phận cũng phải nghèo. Cho đến nay, giáo phận vẫn không có một hoạt động kinh tế nào. Mọi sự đều phải trông vào trông vào lòng hảo tâm của ân nhân xa gần, một cái phao để cứu nguy: rất cần nhưng cũng bấp bênh, trôi dạt."

Không ai bắt buộc giáo dân ở hải ngoại phải giúp đỡ giáo hội hay đồng bào không may mắn tại quê nhà, nhưng đa số ý thức rằng những sự giúp đỡ của họ sẽ góp phần vào việc xây dựng một giáo hội và quê hương ngày càng tốt đẹp hơn, nên họ đã mở rộng cánh tay, dù Linh mục Lễ và một số người chống đối.

Về phương diện chính trị, một số người Việt hải ngoại cho rằng việc giúp đỡ những người nghèo khổ và bệnh tật ở trong nước là trách nhiệm của chính quyền. Ta làm giúp là làm cho chế độ tồn tại lâu hơn. Trong khi đó, các cường quốc Tây phương, trong đó có Hoa Kỳ, đều tin rằng tăng cường các hoạt động kinh tế và xã hội tại các nước cộng sản sẽ biến dần các chế độ xã hội chủ nghĩa còn lại biến thành chủ nghĩa tư bản, vì thế họ đầu tư rất mạnh vào các nước này. Riêng Mỹ đã đầu tư vào Trung Quốc trên 150 tỷ USD. Nếu Linh mục Lễ không đồng ý quan điểm này, tại sao Linh mục Lễ không phản kháng Washington mà cứ phản kháng Hội Đồng Giám Mục Việt Nam?

THỨ BA: Cha Lễ viết tiếp:

"Xin nói rõ ở đây mục đích tôi viết bài này không phải là để phản đối việc người Công giáo Việt Nam Hải Ngoại đóng góp tiền bạc để sửa sang và xây dựng lại các cơ sở giáo hội bị đổ nát..."

"Tôi cũng không nói xấu hay đả kích Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, vì Hội Đồng Giám Mục Việt Nam đáng thương hơn là đáng trách. Điều tôi muốn nói là có

một số người trong hàng ngũ chức sắc trong Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đã lạm dụng và khai thác quá mức túi tiền của người Công Giáo Việt nam Hải Ngoại..."

Viết như vậy, Cha Lễ đã tự mâu thuẫn với chính mình, câu sau đá móc câu trước. Vả lại, trong cuộc phỏng vấn ngày 20.8.2007 dành cho Đài Phát thanh Vatican, ĐHY Tarcisio Bertone, Quốc Vụ Khanh Tòa thánh đã nói:

"Giới thông tin nào chỉ chú tâm vào các lầm lỗi của các thành phần trong Giáo hội là đưa ra trước công luận một hình ảnh lệch lạc về Giáo hội. Cũng có thể ví như họ trình bày một mảng đen trên bức họa vĩ đại ở nhà nguyện Sistine, được phục chế để lấy lại vẻ lộng lẫy nơi màu sắc nguyên thủy của nhà danh họa Michelangelo.

"Để làm chứng liệu cho lịch sử, các người phục chế đã để lại một vài điểm y nguyên như cũ, không phục hồi, để cho thấy đất và bụi bặm đã chõng chất lên như thế nào suốt bao nhiêu thế kỷ.

"Nếu ai đó đưa máy ảnh truyền hình nhắm vào một trong các điểm đen đó để chỉ cho thấy đó là nhà nguyện Sistine - thay vì đặt trọng tâm vào vẻ huy hoàng tráng lệ của (toàn bộ) nhà nguyện - thì đó là một việc làm giả mạo, xuyên tạc. Các điểm đen là một phần của nhà nguyện, nhưng những điểm đó không thể hiện chính xác tác động toàn diện của kiệt tác do Michelangelo thực hiện.

Ngài nhấn mạnh:

"Cũng thế, Giáo hội là một kiệt tác vĩ đại của Thiên Chúa và của các thành viên nam nữ trong Giáo hội đã và còn đang tiếp tục thực hiện một khối lượng khổng lồ những việc công ích ở khắp nơi trên thế giới này."

Quả là Linh mục Lễ đang vác cái lọ cổ đi đập mấy con ruồi!

KẾT LUẬN:

Sống lâu năm ở Mỹ, tôi thấy trên đấu trường chính trị, có những phần tử tài hèn, đức kém mà rất thích nổi danh. Họ không biết làm gì hơn là đánh phá những người nổi danh để mình được mau nổi danh. Chúng tôi không bao giờ nghĩ rằng Linh mục Lễ thuộc loại đó, vì ông là một LINH MỤC.

Điều 285 của Bộ Giáo Luật có dạy rằng "Các giáo sĩ nên xa lánh tất cả những gì không xứng hợp với bậc của mình..." và "Giáo sĩ nên tránh tất cả những gì không xấu xa nhưng xa lạ không thích hợp với bậc giáo sĩ."

Qua tinh thần giáo luật trên và để cho Linh Mục Nguyễn Hữu Lễ biết là mình đang có những lời nói độc ác với Giáo Hội và hàng Giáo Phẩm Việt Nam, đang

có những hành động không xứng hợp với chức vị của một linh mục, chúng tôi xin các đấng bản quyền, các linh mục chánh sở, ngăn cản không để cha Nguyễn Hữu Lễ cử hành thánh lễ nơi có đông giáo dân Việt Nam vì đó là một con người đang hãnh diện làm gương mù gương xấu, vì Ngài có thể lợi dụng tòa giảng để xúi giục giáo dân hận thù Giáo Hội và hàng Giáo Phẩm Việt Nam.

Tôi cũng xin giáo dân Công Giáo Việt Nam tại Tân Tây Lan hãy tỏ thái độ cứng rắn với Linh Mục Lễ, hãy yêu cầu Linh Mục để hết tâm trí vào việc giúp quý vị ngày càng nên thánh, đừng để Linh Mục Lễ dùng thi giờ dẫn dắt quý vị vào con đường chống phá giáo hội, núp dưới chiêu bài chống cộng sản. Nếu cần, quý vị hãy phúc trình cho Đức Giám Mục địa phương biết những lời nói độc ác và gian xảo của Linh Mục Nguyễn Hữu Lễ đối với Giáo Hội và hàng Giáo Phẩm Việt Nam. Những lời nói đó có ngay trong bài "Đã đến lúc phải chấm dứt Mục Vụ Xin Tiền" do Linh Mục Lễ viết.

Chúng tôi mong rằng Cha Lễ hãy khiêm tốn, hãy nằm sấp mình trên mặt đất như ngày nào khi chịu chức Linh Mục để sẽ suy nghĩ về lời ăn tiếng nói, về thái độ của mình đối với Giáo Hội và hàng Giáo Phẩm Việt Nam. Đồng thời chúng tôi mong rằng sau này có viết lách hay tuyên bố điều gì ông sẽ lấy lời Chúa để làm mẫu mực soi chiếu, vì ông là Linh Mục, là Alter Christus, là Chúa Kitô thứ hai, chứ không phải là tên Vi Tiểu Bảo trong truyện Tàu.

Phạm Quang Trình

Nghĩ về bài viết chống đối Giáo Hội và hàng Giáo Phẩm Việt Nam.

Thời gian gần đây, tôi đã theo dõi những diễn đàn có viết bài chống đối các tu sĩ từ Việt Nam sang Hoa Kỳ. Là một người Công Giáo, tôi thật bức xúc khi chính con cái lại dám mang cha mẹ mình ra chửi một cách xúc xược như thế. Hôm nay khi đọc bài của viết của cha LỄ, tôi thấy mình cần phải lên tiếng cho với nỗi bức xúc trong lòng bấy lâu nay.

Kính thưa cha LỄ, con là một người trẻ, chỉ mới 30 tuổi đời, lần đầu tiên con biết đến tên cha qua cuốn sách "Tôi Phải Sống". Cũng do quyển sách này mà Bùi Đình Thi bị đui từ Hoa Kỳ về về Việt Nam. Tuy thấy bản án đó dành cho Bùi Đình Thi là đúng đắn, nhưng lòng con thầm nghĩ "Với cương vị là một Linh Mục, chắc hẳn THỨ THA là điều cha phải nắm lòng, phải hăng say rao giảng cho giáo dân, mà sao miệng cha nói là tha thứ cho Bùi Đình Thi rồi mà sao trong "Tôi Phải Sống" cha đã tố cáo, trù dập cho Bùi Đình Thi phải chết để cha được sống? Vậy thì từ nay nếu cha giảng về đề tài tha thứ thì ai sẽ nghe cha đây?

Con lại biết đến tên cha qua bài viết "LỜI TRỞI" liên quan đến cái chết của ĐGM Nguyễn Quang Tuyền. Đọc bài viết này xong, con lại thắc mắc tự hỏi "Mục đích cha viết bài đó để làm gì?" Để cho lòng khỏi trần trở với người đã khuất hay là vì một mục đích nào khác. Chuyện đó thì chỉ có cha và Chúa biết mà thôi. Chỉ có một điều con vững tin là một người khi biết mình sắp chết, sắp ra đi mãi mãi, thì sẽ chẳng bao giờ lại gây nên những lời giông tố bảo bưng như vậy, nhất là người đó lại là một vị Giám Mục vô cùng đáng kính. Vị Giám Mục đó đã từ rất lâu không liên lạc gì với cha LỄ, thế mà khi sắp ra đi lại thổ lộ những điều bức xúc với cha LỄ. Điều đó phi lý quá, không hợp lý chút nào. Mai kia, khi cha LỄ sắp lìa đời, cha có thổ lộ tâm tình bức xúc của cha với con là Thúy Vân, người viết bài này không? Chắc chắn là không. Vậy sao cha lại gán cho ĐGM Nguyễn Quang Tuyền những lời thiếu hẳn tinh thần xây dựng?

Lần này, cha LỄ lại ồn ào với bài viết cha gọi là "Mục Vụ Xin Tiên". Thưa cha thật sự lòng con đang suy nghĩ cha có phải là Linh Mục nữa không? Một Linh Mục mà lại xét đoán, phi báng các Giám Mục và Giáo Hội Việt Nam thậm tệ như vậy thì con không thể tưởng tượng nổi. Khi cha giảng cho giáo dân ý tưởng "Đừng xét đoán, để khỏi bị xét đoán" thì liệu cha sẽ "ăn làm sao, nói làm sao bây giờ"?

Con cũng thắc mắc, không hiểu hàng đêm cha có cầu nguyện cùng Chúa không nhỉ? Nếu có thì cha sẽ nói gì với Chúa? Liệu cha có cầu nguyện "xin cho con sức mạnh để đánh phá giáo hội thêm nữa không.? Cha có xin Chúa cho con bán thêm được nhiều sách "Tôi Phải Sống" để thẳng khác phải chết không?

Thưa cha, con là một người trẻ, con không hiểu nhiều về những điều hận thù trước kia, nhưng con nghĩ với tư cách một Linh Mục, dù không thể xóa bỏ hận thù trong lòng, thì cũng đừng hô hào quần chúng đẩy lên lòng hận thù ai. Điều đó mâu thuẫn với lời Chúa dạy lắm cha ạ.

Con cũng không hiểu từ việc cha hận thù chế độ Cộng Sản, lại chuyển sang hận thù Giáo Hội và hàng Giáo Phẩm Việt Nam? Chúa ban cho cha tài năng viết lách thì đừng dùng sai chỗ cha ạ. Cha còn nhớ lời Chúa nhắn thánh Phêrô "hãy xỏ gươm vào bao".

Cuối cùng con chúc cha khi nói năng viết lách điều gì hãy lấy lời Chúa để soi dẫn ngòi bút cho cha.

Võ Vũ Thúy Vân

Thuyvan408@yahoo.com

Từ Việt Nam gửi bức thư ngỏ tới Linh mục Nguyễn Hữu Lễ

Kính chào Linh mục Nguyễn Hữu Lễ

Thưa Cha,

Con là một giáo dân, hiện đang sống ở Hà Nội, thủ đô của đất nước Cộng sản Việt Nam. Con đã viết bức thư này định gửi tới Cha ngay từ ngày 29/8/2007, nhưng viết rồi suy đi nghĩ lại, con lại không muốn gửi, chỉ vì những điều suy nghĩ của con, liệu có phần nào hồ đồ thiếu hiểu biết chăng?. Với những trải nghiệm cuộc sống của một con người sống dưới mấy chế độ, qua nhiều năm tháng tù tội, lại thuộc hàng Giáo phẩm như Cha, con chỉ sợ những lời của con có điều gì đó bất kính.

Tuy nhiên, hôm nay, thật trùng hợp, con lại được đọc một lá thư ngỏ trên trang VietCatholic của Ông Trương Phú Thứ. Quả là con quá ngạc nhiên khi thấy tiêu đề bức thư giống hệt như tiêu đề bức thư con đã viết, nên tò mò đọc xem.

Cũng nhân tiện đây, con gửi luôn bức thư này đến Cha. Mong Cha hiểu được những suy tư của một giáo dân đang sống trong lòng Cộng sản về những bài viết của quý Cha, nhất là bài viết gần đây: Đã đến lúc phải chấm dứt "Mục vụ xin tiền". Là một giáo dân đang ở trong nước, chưa từng bước chân đến nước Mỹ, chưa được đi nhiều nơi, cũng chưa có nhiều trải nghiệm cuộc sống như quý Cha, vì vậy, những phát biểu, suy tư của con nếu có điều gì chưa thấu đáo, mong được sự chỉ dạy.

Đọc những bài viết của Cha, con thấy cần có đôi điều phải suy nghĩ xin được thẳng thắn nói lên đây:

Gần đây, trên mạng Internet có nhiều bài viết chỉ trích Hội Đồng GM Việt Nam, cũng như các đáng bậc đang coi sóc Giáo Hội quê nhà, có những bài viết chân thành, sâu sắc và trên tinh thần xây dựng, thẳng thắn. Tuy nhiên, cũng có quá nhiều bài viết hết sức "cực đoan" theo cách nghĩ của con.

Trước hết, cần nói ngay rằng: Với Giáo hội Việt Nam hiện nay, đang chung sống trong chế độ Cộng sản - một chế độ theo học thuyết Mác - Lênin. Một chế độ xã hội mà loài người đã có nhiều phân tích và tổng kết về nó, thiết nghĩ không cần đề cập nơi đây. Với đặc thù đó, theo con, khi muốn nhận xét, quy kết những vấn đề về Giáo Hội Việt Nam, cần phải nhìn nhận một cách khách

quan trong bối cảnh đã qua và hiện tại. Để đánh giá, góp ý, cần một tinh thần xây dựng. Như vậy mới đúng với ý nghĩa của Hội Thánh thông công và hiệp nhất.

Cho đến nay, qua hơn 60 năm sống dưới chế độ Cộng sản toàn trị, Giáo Hội Công Giáo Việt Nam vẫn đứng vững, vẫn phát triển và ngày càng khởi sắc. Số lượng giáo dân không ngừng tăng hàng năm, hàng Giáo Phẩm ngày càng đông đúc để phục vụ cộng đồng dân Chúa. Hàng loạt công trình tôn giáo, các thánh đường nguy nga được dựng lên đây đó, những thánh lễ chật ních giáo dân, Giáo Hội ngày càng có những đóng góp to lớn, khẳng định vị thế của mình với xã hội và được thừa nhận. Đó là những minh chứng hùng hồn cho sự vững mạnh và vững bước đi lên của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam. Điều đó không ai có thể chối cãi, không ai có thể phủ nhận.

Để có những điều đó, phải chăng là vì "Hàng Giáo Phẩm Việt Nam đã bị thuần hóa" theo cách nói của một ai đó mà Cha là người phát ngôn? Xin thưa: Cha là người đã hiểu thế nào là Chủ nghĩa Cộng sản, chắc cha sẽ không nói rằng: Những phát triển của Giáo Hội Công Giáo đó nhằm để chỉ bôi đẹp bộ mặt của chế độ Cộng sản. Phải nói rằng đó là thành quả của không ít những hi sinh công sức, trí tuệ, và cả xương máu của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam nói chung và Hàng Giáo Phẩm Việt Nam nói riêng.

Để khẳng định điều đó, xin Cha hãy ghé mắt sang nhìn Giáo Hội Công Giáo Trung Hoa anh em, một đất nước "anh em trong phe XHCN" của Việt Nam.

Con còn nhớ một câu nói trong buổi học tập chính trị rằng: *Giáo Hoàng John Paul II đã đi khắp thế giới, kể cả Cuba anh em, nhưng chưa thể đặt chân được đến Trung Quốc và Việt Nam.* Điều đó nói lên cái gì thưa Cha? Những nơi bước chân của Đức Thánh Cha không thể đến được, thì nơi đó đang bị ngự trị của bóng đen ma quỷ.

Trong hoàn cảnh khó khăn đó, Hàng Giáo Phẩm Việt Nam đã khôn ngoan lèo lái con thuyền Giáo Hội vượt qua muôn trùng sóng gió để đi đến ngày hôm nay. Theo chúng con, đó đã là những kỳ tích vĩ đại.

Một số ý kiến cho rằng: Hàng Giáo phẩm Việt Nam hiện nay không đủ can đảm, không khôn ngoan trong công việc lèo lái con thuyền Giáo Hội qua những sự việc nọ kia... Xin thưa, nếu như các vị sống trong lòng chế độ Cộng Sản, các vị sẽ làm được những gì? Các vị sẽ làm gì, khi mà các trường đào tạo linh mục hàng chục năm trời không được mở, thiếu trầm trọng những người làm công tác mục vụ, có nhiều vùng đồng bào Công Giáo hơn 50 năm không có Thánh lễ?

Các vị sẽ làm gì, khi mà trước đây, ngày lễ trọng, tiếng chuông nhà thờ cất lên là lúc công an có nhiệm vụ truy tìm người đã đánh những hồi chuông đó? Và sau đó là những ban hành giáo, linh mục được mời lên công an huyện để làm việc?

Các vị sẽ làm gì, khi mà người giáo dân trèo lên mái ngói nhà thờ để dội lại vài chỗ dột, thì hôm sau ban hành giáo và cha xứ được mời đi làm việc cả một tuần? Hàng chục năm trời, không một công trình tôn giáo nào được phép sửa chữa, trùng tu, xây mới?

Các vị sẽ làm được gì, khi mà đất đai nhà thờ biến thành tài sản chung, nhà học, nhà xứ biến thành nhà kho, xưởng sản xuất? ...

Cách đây vài ba tuần, một linh mục mới chịu chức được dăm năm nay kể lại trong một buổi lễ chủ nhật rằng: *Khi chúng tôi đi học ở Đại chủng viện, mỗi kỳ nghỉ hè, công an tỉnh thường bắt từng người đến làm việc. Sau mỗi buổi làm việc, mỗi người phải viết những bản thu hoạch, báo cáo gì đó. Nếu không viết, chắc chắn chúng tôi sẽ không được tiếp tục học để có ngày hôm nay. Trong một lần viết, tôi đã viết rằng: Trong quá trình học tập, tôi luôn chăm chỉ, với mục đích làm sáng danh Nước Chúa. Công an tỉnh bảo rằng: Anh viết lại đi, nếu viết đến Nước Chúa vào đây tôi ngại lắm.*

Vậy thưa Cha, nếu là những người đang chỉ trích kia, đứng trước hai sự chọn lựa, sẽ tìm lấy sự chọn lựa nào? Ngày xưa ở trong trại tù Cộng Sản, liệu Cha có bất khuất không chịu viết, không chịu "học tập", không hợp tác bất cứ điều gì với cán bộ trại tù thì liệu Cha có còn cơ hội để sống mà đến Tây Tân Lan để định cư và ngày nay tự do qua Mỹ như bây giờ không?

Giai đoạn đó vừa đã qua đi, giờ đây Giáo Hội đã "dễ thở" hơn. Phải chăng nó tự qua đi chỉ vì chế độ Cộng sản đã thay đổi bản chất, đã nhân nhượng, đã biết thương người Giáo dân và thương Giáo Hội Công Giáo hơn xưa? Xin thưa, đó là kết quả của không ít những đấng bậc, giáo dân đã không tiếc cả máu xương mình, mồ hôi, công sức mình để Giáo Hội luôn tồn tại và phát triển cho đến ngày nay. Là kết quả của một chương trình khôn ngoan với sự hướng dẫn của Chúa Thánh Linh dẫn dắt Giáo Hội qua Hàng Giáo Phẩm Việt Nam.

Tuy nhiên qua hơn 60 năm toàn trị của chế độ Cộng sản, không thể không có một số nào đó trong Giáo dân và cả trong Hàng Giáo Phẩm đã khiếm nhược, đã sợ hãi và thậm chí tiếp tay cho những thế lực đen tối làm tổn hại đến Giáo Hội. Điều đó cũng là một lẽ đương nhiên, ai bơi qua vũng bùn mà chẳng bị vấy bẩn một ít, sống chung với lũ phải chấp nhận ướt trang phục đó cũng là một lẽ thường tình. Giáo Hội Việt Nam và cả Giáo Hội Hoàn vũ xưa nay, chưa bao giờ hết những nỗi đau đớn đó.

Nhưng điều cơ bản, là đến nay, Giáo Hội Công Giáo Việt Nam vẫn luôn kiên cường, đứng vững và phát triển. Những vấn đề tồn tại cần khắc phục, những cá nhân đã phản bội lại ý thức, lý tưởng của mình sẽ không còn đất sống khi Giáo Hội vững mạnh.

Để giúp Giáo Hội ngày càng vững mạnh, phát triển, việc góp ý với Giáo Hội những điều khiếm khuyết, những vấn nạn đe dọa sự thống nhất sự phát triển của Giáo Hội là điều hết sức cần thiết. Giáo Hội cũng cần canh tân cho kịp bước tiến của thời đại, của nhân loại. Tuy nhiên điều cần thiết là những góp ý trung thực, thẳng thắn và với tinh thần xây dựng.

Thưa Cha, nói lên những điều đó, con muốn nói rằng, vừa qua, những hành động, những bài viết của một số người về Hàng Giáo Phẩm Việt Nam bằng những ngôn từ vô căn cứ, quy chụp, suy diễn theo ý thức chủ quan của mình, đó chỉ là những sự cực đoan và độc đoán.

Rất nhiều người với ý thức chống lại chế độ Cộng sản, đã quy kết, đã gom tất cả những ai không hành xử như mình vào chung một rọ. Họ đã có ý thức chống lại chế độ cộng sản độc tài, nhưng đã dùng những cách hành xử độc tài trong suy nghĩ và những việc mình làm. Như vậy, mục đích của họ có phải vì lý tưởng, hay chỉ vì cái danh của chính bản thân mình hoặc một lý do nào khác? Phải chăng, vì Hội Đồng Giám Mục Việt Nam không lên tiếng theo phong trào đòi lại tên Giáo Phận Sài Gòn nên Hội Đồng Giám mục Việt Nam cũng là Cộng sản? Phải chăng vì những người dân trong nước không đứng lên theo những lời kêu gọi khiêu khích, biểu tình của những người ngồi ở nước Mỹ nên dân Việt Nam tất cả là Cộng sản?

Đọc bài viết của Cha gần đây: *Đã đến lúc phải chấm dứt "Mục vụ xin tiền"*, con thấy thật xót xa vô hạn. Xót xa cho sự tủi nhục của một Giáo Hội mẹ Việt Nam đang nghèo túng, *chỉ vì những đồng tiền được giúp đỡ mà phải chịu nhiều đau đớn, đắng cay, coi rẻ và khinh miệt ngay bởi chính đứa con của mình*. Xót xa cho lòng những người con vì những đồng tiền giúp cho Giáo Hội trong cơn khó khăn, nay đưa lên kể lể công lao. Xót xa cho những vị mục tử của Giáo Hội đã chịu nhẫn nhục vì Giáo Hội quê nhà.

Trước hết cũng cần công nhận rằng: Có những người trong hàng Giáo phẩm, đã có những việc làm để ảnh hưởng đến hình ảnh người mục tử của Giáo Hội, như Linh mục Nguyễn Đức Quỳnh hoặc có thể có ai đó đã được nêu nhiều trong bài viết của Cha. Giáo hội thời nào cũng có những người không hành xử đúng cương vị, trách nhiệm của mình cũng như tư cách cần có. Ở Việt Nam, ngày trước con cũng đã nghe một cán bộ cao cấp khen một linh mục - nay đã mất "như một bí thư chi bộ". Giáo dân Việt Nam trên quê hương này biết rất rõ về

họ, về những người làm ô danh Hàng Giáo phẩm, kể cả khi họ có chỗ đứng trong Hàng Giáo Phẩm thì họ cũng không thể có chỗ đứng trong lòng người tín hữu Việt Nam. Đó không phải là hình ảnh chung của Hàng Giáo Phẩm Việt Nam trong tâm thức của những người Công Giáo chân chính.

Nếu có những vị mục tử nào đó, đã lặn lội từ Việt Nam sang đất Mỹ dù với mục đích để quyên góp những đồng tiền đi nữa, thì thưa Cha, điều đó càng nói lên sự hi sinh của chính họ vì sự tồn tại của Giáo hội Mẹ Việt Nam. Những đồng tiền đó, đã làm nên những công trình cho Giáo Hội, mà Giáo Hội thì không của riêng ai. Mọi người đều có trách nhiệm xây đắp nên vững bền. Những đồng tiền đó để giúp cho những tha nhân, *những con người "sống như chết" đang ở quê hương Việt Nam hoặc bất kỳ ở đâu thì người Công Giáo cũng phải có trách nhiệm với họ*. Chủ nhật này, chắc Cha cũng sẽ giảng bài Lời Chúa dạy về cách mời những người nghèo khó, đui mù vào ăn cỗ nhà mình mà đừng mời những người giàu có?

Giáo Hội quê nhà, với bao nhiêu năm điều tàn dưới bom đạn, dưới sự kìm hãm, thù địch đã như một bà mẹ nghèo vắt hết những giọt sữa cuối cùng để cho đàn con mình tồn tại. Nay những đứa con mình đã khôn lớn, liệu những đồng tiền giúp bố mẹ mình xây dựng lại cơ đồ, có ai đi kể lể kêu ca không thưa Cha?

Chắc bây giờ, khi đã ở trên đất Tân Tây Lan, đất Mỹ hay một đất nước tự do nào đó, đầy đủ vật chất, Cha cũng khó quên ngày xưa, khi cha ra khỏi trại tù Cộng sản, Nhà chung Hà Nội đã là nơi cha được giúp đỡ đầu tiên, "một miếng khi đói, bằng một gói khi no", bất chấp những hệ lụy có thể gặp phải.

Giờ Cha Lễ giàu có bên Tân Tây Lan và còn có thì giờ rộng rãi đi làm mục vụ chính trị và mục vụ bán sách bên Mỹ, nhà chung Hà Nội có ai sang bên đó, nếu có gặp Cha, Cha có nghĩ là họ đang sang làm "mục vụ xin tiền" của Cha Lễ không? Xin cha chớ có nhầm lẫn đưa lời của nguyên Thủ tướng Phạm Văn Đồng nói về những người dân tị nạn để đồng hóa với cách nghĩ của Hàng Giáo Phẩm Việt Nam như vậy mà đưa ra những lời hăn học.

Đọc bài viết của Cha, nói về *"nhu cầu cần tiền của những chủ chăn trong nước, đã lợi dụng vào tính rộng rãi của người Công Giáo Hải ngoại, và có mục đích làm đẹp cho chế độ..."* thì con e rằng, Cha đã quá cực đoan trong suy nghĩ, và cách hành xử của mình. Đó là sự quy kết và thóa mạ vô căn cứ. Con cũng nghĩ rằng, điều này Cha chỉ nói cho sướng miệng mà thôi, chắc chắn Cha không có chứng cứ nào cho điều Cha đang nói.

Xin thưa, những đồng tiền nghĩa cử quý giá của những người con xa quê, đã góp phần hết sức lớn lao vào những công trình, những công việc chung của

Giáo Hội. Những công trình đó là hiện thực, những người bất hạnh được giúp đỡ là hiện thực, những sự suy luận của Cha là không có căn cứ cụ thể.

Là người đã tiếp xúc với nhiều vị chủ chăn trong lòng Giáo Hội Việt Nam hiện nay, con đã chứng kiến những tấm lòng, những trăn trở của những người Cha trong một gia đình nghèo trước những nhu cầu cấp bách của con cái. Nhiều khi đã chấp nhận hi sinh cả danh dự của mình cho những nhu cầu đó của đàn con.

Có thể Cha không thể tin rằng: Hiện nay, vẫn có những linh mục như Cha Phêrô Nguyễn Văn Vinh ở Hạt Văn Hạnh - Giáo phận Vinh, tài sản chỉ có vài bộ quần áo giáo dân may cho, dành tất cả những bổng lễ, từ gói bánh, từ hộp sữa để bồi dưỡng cho những người thợ xây dựng Nhà Thờ. Chắc Cha không thể tưởng tượng được hiện nay, ở vùng Hương Khê, Hà Tĩnh có những linh mục như Cha G.B. Nguyễn Huy Tuấn, đã từng phải đến xứ khác, xin gạo, xin những bộ quần áo cũ về giúp đỡ giáo dân. Trong cơn lũ vừa qua, Ngài đã chèo thuyền cứu dân trong lũ bão. Coi dân như chính con cái mình bất kể lương giáo, những sự hi sinh đó đã làm kinh ngạc ngay cả giáo dân, và làm cảm phục những nhà báo theo dõi cơn lũ vừa qua ở Hà Tĩnh. Cũng như Linh mục Nguyễn Khắc Quế, chính xứ Thạch Bích, Tổng Giáo phận Hà Nội, tuổi già sức yếu, vẫn ngày ngày lo lắng cho đàn chiên xứ Mường cách xứ chính mấy chục cây số đường rừng có chỗ ăn ở, chỗ thờ phượng và được dạy dỗ về văn hóa.

Những điều đó có thể xa lạ với Cha hiện giờ đây đang sống tại một quốc gia xa xôi và giàu có, nhưng trên Giáo Hội mẹ Việt Nam, vẫn đang hiện diện, vẫn là những con người cụ thể, những Linh mục, Giám mục cụ thể, mà theo Cha thì có lẽ họ đã bị "thuần hóa" chăng? Than ôi, nếu sự thuần hóa hay đồng hóa là có thực để có được những con người vì dân như vậy, xã hội Việt Nam đâu còn như ngày nay, thưa Cha?

Thưa Cha, thư đã dài, con nói những điều trên, với tư duy và suy nghĩ của một Giáo dân trong nước. Mong rằng Cha thứ lỗi và tiếp nhận nó như những suy nghĩ chân thành và trung thực nhất. Là một giáo hữu, con mong Cha có cách nhìn chính từ đôi mắt của một con chiên lành. Là một Linh mục, con mong Cha có cách hành xử của một người mục tử vì đàn chiên mà cha chăn dắt cũng như những đàn chiên khác của Chúa. Là một người trong cộng đồng dân Chúa từ Giáo Hội Việt Nam, con mong Cha có cái nhìn thực tế, tỉnh táo hơn về Giáo Hội Mẹ quê nhà đang được dẫn dắt bởi Hàng Giáo Phẩm trung kiên và sự hướng dẫn của Thánh Linh luôn quan phòng gìn giữ.

Kính Cha, chúc Cha luôn sức khỏe và bình an trong Chúa.

Hà Nội, Ngày 02 tháng 9 năm 2007

J.B. Nguyễn Hữu Vinh

THƯ NGỎ KÍNH GỬI LINH MỤC NGUYỄN HỮU LỄ

(Thư ngỏ của Trương Phú Thứ, email: truongphuthu@yahoo.com)

Kính thưa Cha,

LM Nguyễn Hữu Lễ

Sáng nay con đọc bài "Đến Lúc Phải Chấm Dứt Mục Vụ Xin Tiên" của cha đã được phát tán rộng rãi trên trên diễn đàn internet mà trong lòng quá sức bồn chồn. Con đã suy nghĩ kỹ và không còn một chọn lựa nào hơn là viết một lá thư công nhiên gửi đến cha qua trang báo điện tử VietCatholic.

Có thể cha không biết con là ai? Xin thưa cha con là người đã hai

lần quyết liệt bênh vực cha về vụ Bùi Đình Thi. Những bài báo con viết trên bán nguyệt san *Văn Nghệ Tiên Phong* với luận cứ chỉ vì vô tình và thiếu kinh nghiệm viết lách nên cha đã tạo cơ hội cho người khác lợi dụng. Lương tâm bình thường của con người và nhất là của một linh mục chắc hẳn không hẹp hòi như vậy. Nhiều độc giả đã trách cứ con là chỉ vì "phe đảng" với người đồng đạo mà quên đi tình người! Con đã vui lòng gánh vác những búa rìu đó với lòng mong đợi cha sẽ thành thối an tâm phục vụ Chúa và tha nhân. Con vẫn theo dõi những hoạt động của cha qua các phương tiện truyền thông và thật tình là con đã vô cùng chán nản và thất vọng. Con đã giữ thinh lặng và chờ đợi ở một dịp nào đó cha sẽ thức tỉnh và có một cái nhìn dưới những góc cạnh nghiêm chỉnh và thiêng liêng trên từng lời ăn tiếng nói trong thiên chức "linh mục" của cha. Nhưng càng ngày cha càng "làm tới", càng lún sâu vào những nghiệt ngã của kèn cựa, tranh chấp và ganh ghét. Đọc các bài báo của cha trên các diễn đàn điện tử, con đã không thể giữ im lặng được nữa.

1- Mục vụ xin tiên

Con đã thực sự sửng sốt ngay khi nhìn vào tiêu đề bài viết của cha. Thưa cha: Thế nào là mục vụ xin tiên? Sao cha lại có thể xử dụng chữ nghĩa một cách độc ác như vậy? Mục vụ là những công việc thuần túy tôn giáo như rao giảng phúc âm, nghi lễ

thờ phượng. Mang hai chữ "xin tiền" mà ghép vào mục vụ là cha đã bôi bác và làm ô uế tôn giáo mà cha phụng sự và tin tưởng. Những đồng tiền cho dù là rất lương thiện cũng không bao giờ có một chỗ đứng dù rất nhỏ nhoi trong những công tác hay nghi thức phụng vụ. Thừa cha, con mù tịt về Phúc Âm nhưng chắc rằng Chúa không bao giờ chấp nhận và đo lường những đồng tiền mà giáo dân do lòng kính mến và tự nguyện dâng cúng, kèm theo với lời kinh nguyện và các công việc lành thánh.

Con xin đan cử một thí dụ: gần đây Đức Giám Mục Châu Ngọc Tri được dòng Đồng Công mời sang Hoa Kỳ để chủ sự và giảng thuyết dịp đại hội Thánh Mẫu. Ngài đã đến và làm công tác mục vụ của một vị giám mục. Sau đó các đồng hương của Ngài đã tổ chức một buổi gặp gỡ tại một tiệm ăn cho thân mật. Đồng hương Đà Nẵng đã vui mừng đón tiếp Ngài trong tình nghĩa thân thương. Dịp này, nếu những con cái của địa phận có tự nguyện đóng góp ít nhiều để Đức cha có phương tiện lo cho các chủng sinh của giáo phận tiếp tục theo đuổi ơn kêu gọi làm linh mục, và do chính Hội Bảo Trợ Ôn Thiên Triệu của giáo phận Đà Nẵng tại Hoa Kỳ đứng ra tổ chức, là một chuyện rất bình thường. Đức cha đã không "ăn xin" và những đồng tiền này (nếu có) hoàn toàn là do giáo dân vì thương giáo phận mà đóng góp, thì sao lại gọi là "mục vụ xin tiền" được? "Mục vụ xin tiền" không phải là ngôn ngữ của của một người được dạy dỗ và đào tạo trở thành linh mục.

Con có thể khẳng định mà không sợ sai lầm rằng thần học và mục vụ Công Giáo không hề có môn học nào gọi là mục vụ xin tiền với cái ý nghĩa xấu xa, khinh bỉ hàng giáo sĩ Việt Nam như cha viết. Cụm từ này hoàn toàn do đầu óc đầy hận thù của cha bịa đặt và gán ghép một điều khoản quái gở mới cho nền thần học mục vụ Công Giáo. Người ngoài Công Giáo sẽ đánh giá thế nào thứ tôn giáo của cha có một nền mục vụ xin tiền?

Cha đã từng đến các cộng đoàn Công Giáo giảng thuyết rồi bán sách "*Tôi Phải Sống*" của cha để lấy tiền. Cái động lực nào đã đưa cha lún sâu vào con đường tranh đấu chống cộng bằng cách chống đối Giáo hội và chống đối Hội đồng Giám Mục Việt Nam cha có biết không? Những ai đã theo dõi tiến trình những hoạt động của cha trong mấy năm nay thì biết ngay nó cũng vì cuốn sách "*Tôi Phải Sống*". Lúc đầu khi cha mới ra sách thì các cộng đoàn Công giáo khắp nơi ủng hộ cha rất nhiều, các linh mục cho cha đến nhà thờ giảng thuyết và cổ động sách cho cha. Nhưng sau khi thấy những điều cha viết đầy hận thù, và nhất là hành động của cha như một sự lừa dối lương tâm đó là vụ cha nói cha sẵn sàng tha thứ cho Bùi Đình Thi, nhưng lại tố cáo tội ác của Bùi Đình Thi để Bùi Đình Thi bị tòa án Mỹ xử phạt và đuổi về Việt Nam. Thứ bác ái và tinh thần tha thứ đó không có mặt trong tôn giáo của cha và con đâu.

Thế rồi khi việc bán sách ở các cộng đoàn Công giáo Việt nam ở hải ngoại không còn hữu dụng nữa, nên cha có khi lại dùng đến cái chiêu bài của *Ủy Ban Quốc Tế Tự Do Tôn Giáo Cho Việt Nam*, tiếp tục đi diễn thuyết đây đó, và sau diễn thuyết thì cũng bán sách. Thế rồi vào ngày 15.1.2006, cha lại đề ra "*Phong trào quốc dân đòi trả tên Saigon*", và tiếp tục chu du khắp nơi kêu gọi dân chúng tham gia cao trào đòi lại tên Saigon. Dưới chiêu bài đòi lấy lại tên Saigon, cha đã gán tội cho hàng giám mục và giáo sĩ giáo phận Saigon và Vatican bị "bọn quốc doanh cầm đầu" mà không dám lên tiếng đòi lại tên "Tổng giáo phận Saigon". Cha dư biết, ai là người Công giáo mà chả phải đau khổ vì cái tên côn đồ "Hồ chí Minh" được áp đặt cho "Tổng giáo phận Saigon"! Nhưng dưới chế độ sát máu, thì hỏi làm được gì bây giờ? Bên Nga, "Thành phố Leningrad" rồi cũng có ngày trở về với tên cũ là St. Peterburg cơ mà.

Cha dư kinh nghiệm để hiểu rằng các cộng đoàn Công giáo Việt Nam hải ngoại giờ đây họ không tiếp đón cha nữa, họ xua đuổi cha như đuổi tà, là vì sao? Điển hình nhất là việc xảy ra cách đây mới vài tháng, cha muốn xin đến Đại Hội Công Giáo của người Việt Nam tại Đức để bày sách bán, nhưng Liên Đoàn Công Giáo Đức đã nói thẳng với cha là họ không muốn thấy mặt cha ở

đó! Trước đây nhiều lần họ đã hoan hỉ đón tiếp cha, nhưng bây giờ thì không. Lý do chỉ vì những lời phê phán quá gắt gao và xuyên tạc về hình ảnh chân thật của Hội Đồng Giám Mục và của Giáo Hội Việt Nam. Cha đã làm người Công giáo khắp nơi, tuy dù họ mạnh mẽ chống cộng sản vô thần, nhưng họ không đồng tình với những kết án hàm hồ của cha về Giáo hội mà họ hằng quý mến.

Mỗi lần cha xin giáo dân ủng hộ con đường tranh đấu của cha và cụ thể là mua cuốn sách của cha với giá là \$40.00 một cuốn, đã kéo dài cả mấy năm nay, vậy chính đó có phải hiểu là "*mục vụ xin tiền*" như cha đã lên tiếng chỉ trích không?

Cha đang hoạt động chính trị, vậy đó có phải là "*mục vụ chính trị*" không? Linh mục Nguyễn Hữu Lễ đang chèn chèn với bạn bè người thân, đó có phải là "*mục vụ ăn nhậu*" không? Bịa đặt cụm từ xin tiền rồi gán ghép cho hàng giáo phẩm Việt Nam, lương tâm cha không cảm thấy nhột nhạt chút nào sao?

Cha phụ trách một giáo xứ và lại có những hoạt động chính trị rộng rãi hẳn cha quá biết là những người có lòng với giáo hội nghèo khó nơi quê nhà chẳng bao giờ có một câu hỏi hay thắc mắc dù nhỏ nhoi. Chỉ những người không bao giờ bỏ ra một đồng lẻ thì lại luôn to tiếng hạch sách đủ điều.

2- Chó săn

Trong bài viết cha đã lấy một trường hợp của một giám mục người Ba Lan để răn đe những giám mục, linh mục Việt Nam mà cha quả quyết là tất cả đã phải chịu những điều kiện để được nhà nước công sản cho thụ phong. Cha là người làm chính trị nhưng lại có những cái nhìn quá hẹp hòi và hời hợt. Chuyện nhà nước cộng sản can thiệp thô bạo vào các hoạt động tôn giáo điển hình là việc chấp thuận cho các ứng viên được thụ phong linh mục hay là thuyền chuyển đi các giáo xứ là chuyện có thật và ai cũng biết. Giáo hội nghèo khó nơi quê hương của cha và con đau thương khổ khổ như vậy đó cha ạ. Nhưng cha phải biết rõ là những vị linh mục, giám mục đó đã và sẽ không bao giờ là một công cụ hay nói theo ngôn ngữ của cha thì là “chó săn” cho bạo quyền cộng sản. Người ta chỉ biết và nhìn thấy chữ ký của Đức Tổng Giám Mục Ba Lan Stanislaw Wielgus nhưng người ta đã không nhìn thấy đằng sau của sự việc. Đức Tổng Giám Mục đã khóc trong buổi lễ được phong chức vì Ngài đã không thể nói lên được sự thật và những nguyên nhân và lý do Ngài đã phải ký vào tờ giấy đó. Chắc chắn là Ngài đã phải ký vào tờ giấy đó trong những điều kiện hết sức ngặt nghèo chứ không phải “tình nguyện” như cha viết đâu.

Đối với các đảng bậc nơi quê nhà hiện nay thì dù có muốn làm “chó săn” cho bạo quyền cộng sản cũng khó lắm cha ạ. Với các phương tiện truyền thông và di chuyển hiện nay thì bất kỳ một động tĩnh nhỏ nhoi nào cũng bị phát hiện và dẹp tắt. Bằng chứng là một linh mục ngồi trên xe lăn đi quyên tiền ở vùng Bắc California đã bị cảnh báo cấp thời và vị linh mục này đã phải giao lại toàn bộ số tiền quyên góp được ở đó cho các đảng bản quyền. Nhiều vị giám mục và linh mục đã bị gán cho cái nhãn hiệu cộng sản nhưng các ngài vẫn nhẫn nhục chịu đựng. Các ngài không thể đôi co với bọn người to mồm và tâm địa xấu xa. Mấy ngày qua con cũng nhận được mấy cái điện thư gọi con là “thằng Vẹm” và gọi Đức Cha Châu Ngọc Tri là “tên cộng sản” là “ngợm cộng sản”. Con và Đức Cha Tri đã được đội cho một cái nón cối bởi chính những người anh em cùng chia xẻ một Tin Mừng! Nhất là những lời tuyên truyền này may may không có bất cứ bằng chứng chính xác nào mà chỉ toàn là những lời thêu dệt của nhóm người chống đối mà thôi.

3- Những con bò sữa

Cha ví von cộng đồng giáo dân ở Hoa Kỳ là những con bò sữa và các đảng bậc từ Việt Nam sang Mỹ đâu có thiết tha gì với công tác mục vụ mà chỉ nhằm vắt kiệt cái bầu sữa của những con bò hiền lành mà thôi. Ác độc hơn nữa cha còn

đặt nghi vấn là cái bình sữa đó lại còn được các đảng chia chác với bọn cán bộ cộng sản. Bằng chứng ở đâu hay cha cũng chỉ đoán mò, hoặc nghe một chiều?

Cha dùng những lời lẽ đả đả cay để mạt sát những người anh em và các vị chủ chăn của cha, những người đang phải từng giây phút đối mặt với những khó khăn tinh thần cũng như vật chất mà cha lại không tự nhìn vào bản thân mình.

Cha mang quyển sách *Tôi Phải Sống* đi đến các cộng đoàn công giáo Việt Nam ở Hoa Kỳ để làm gì ngoài việc vất những cái bầu sữa đó. Cha đã lợi dụng cái mác tù tội, cái mác chống cộng sản đi thuyết trình, rồi sau đó cuối cùng cũng là việc xin người ta mua sách ủng hộ cho cha chứ gì!

Các đảng bực từ Việt Nam sang Hoa Kỳ nếu may mắn có mang về được một bầu sữa thì cũng để mở mang nước Chúa như xây cất nhà thờ, các cơ sở từ thiện như cha đã thấy trên các phương tiện truyền thông. Cha dùng cái bầu sữa đó để làm gì? Thưa cha, cách đây sáu năm con cũng viết một quyển sách. Con không có chiếc áo chùng thâm như cha để đi đến các cộng đoàn mà vất sữa. Con chỉ là một con chiên khô khan nguội lạnh, nhiều lần trốn lễ ngày Chúa nhật đi xoa mạt chược. Nhưng con đã gửi toàn bộ số tiền bán sách được cho dòng Franciscaine ở số 164 đường Nguyễn Văn Đậu, quận Bình Thạnh để giúp các em sinh viên nghèo. Số tiền không nhiều, chỉ chừng vài chục ngàn Mỹ kim thôi nhưng đã giúp các em sinh viên qua được những ngày tháng khó khăn. Các vị nữ tu đã không "ăn xin" con nhưng chính con đã tìm đến các ngài và con là người phải mang ơn các ngài vì đã giúp con thực hiện được ước nguyện. Nói vậy để cha có một cái nhìn nghiêm chỉnh hơn đối với các đảng bực.

4- Làm đẹp chế độ

Thưa cha, cái thời mà bọn cán bộ cộng sản làm khó dễ các đảng bực khi xin giấy tờ đi ngoại quốc đã qua rồi cha ạ. Con nói làm khó dễ là vì quá ngu dốt chúng đã hơnh hợe đủ loại giấy tờ thủ tục lồi thồi. Bọn cộng sản rất gian manh quỷ quyệt nhưng chúng cũng đủ khôn ngoan để biết người biết của. Trường hợp như Đức Hồng Y Phạm Minh Mẫn nếu phải phải biểu xén quà cáp cho chúng để có cái giấy thông hành đi Mỹ, thì tại sao khi sang ngoại quốc ngài đã từng phan phiến và nhận định rằng tại Việt Nam còn thiếu tự do tôn giáo, hay thẳng thắn nêu lên các vấn đề tồi tệ của giới thanh thiếu niên hậu quả của một nền giáo dục Cộng sản, nói lên những tệ đoan của xã hội đương thời tại Việt nam. Những điều phê phán nghiêm trọng này đã từng được báo chí Việt Nam hải ngoại và báo chí quốc tế vũng như các tổ chức nhân quyền đã phản ảnh sâu rộng. Cộng sản cũng đề phòng rằng có thể có những lời tuyên bố chống chế độ từ các vị lãnh đạo Giáo hội, nhưng chính quyền Cộng sản cũng

không thể nào ngăn cấm các vị đó ra ngoại quốc vì áp lực chính trị và ngoại giao của Vatican và quốc tế. Nhất là một khi họ muốn gia nhập WTO và muốn hội nhập vào thế giới bên ngoài.

Còn nói rằng các đẳng bậc phải chịu điều kiện này nọ để được đi đây đi đó thì thật là một xét đoán rất ngu muội. Các ngài tuy là bậc tu trì nhưng cũng có thừa phẩm cách và tự trọng để đứng ra ngoài cái vũng bùn lầy nhơ nhớp đó. Các linh mục có công xây dựng nhà thờ và các cơ sở bác ái từ thiện chỉ vì nhu cầu phụng tự và xã hội đòi hỏi và đó cũng là biểu trưng sức mạnh của giáo hội. Các ngài đâu có nhận lệnh hay được tài trợ để làm đẹp cho chế độ. Một người sửa sang lại ngôi nhà dột nát là để cho gia đình anh ta có chỗ trú ngụ sạch sẽ ấm cúng chứ đâu có phải anh ta làm vậy để nở mày nở mặt cho lối xóm. Cơ chế tổ chức của cộng sản Hà Nội có ủy ban tôn giáo với hơn hai mươi ngàn cán bộ cho thấy là chúng rất dè chừng các tôn giáo mà giáo hội công giáo VN được xếp hàng đầu trong các "thế lực thù địch". Những ngôi thánh đường, các cơ sở bác ái và giáo dục của giáo hội công giáo VN ví như những bó củi khô. Vào một thời điểm nào đó những bó củi khô này sẽ bùng cháy và chủ nghĩa cộng sản sẽ hoàn toàn bị triệt tiêu trên quê hương mến yêu. Lúc đó cha không phải nhọc công vất vả đòi lại tên cho Sài Gòn.

Thưa cha, bài viết "*Đến Lúc Phải Chấm Dứt Mục Vụ Xin Tiền*" của cha đã tạo cơ hội cho nhiều người đâm những nhát dao trí mạng vào thân thể của giáo hội công giáo Việt Nam. Cha đã thành công đưa Bùi Đình Thi ra tòa và tên này đã bị trục xuất ra khỏi nước Mỹ. Cha nên nhớ rằng cha và bất cứ phe nhóm nào cũng không lay chuyển nổi nền tảng của một giáo hội rất kiên cường đã bao lần bị bách hại nhưng vẫn vững mạnh và không ngừng phát triển. Con nhỏ tuổi hơn cha và về phẩm trật giáo hội thì con làm sao dám ngược mắt lên nhìn lên cha. Nhưng con xin bạo dạn đề nghị cha hãy bình tâm xóa bỏ những đổ kỵ nhiều khi đưa đến hận thù. cha hãy phụng sự Chúa và tha nhân trong tình yêu thương và với tấm lòng khoan dung độ lượng.

Nhân tiện đây, con cũng muốn ngỏ lời với hàng ngàn Linh Mục, Tu Sĩ nam nữ ở hải ngoại rằng, tiếng nói của linh mục Nguyễn Hữu Lễ có tầm ảnh hưởng lớn đối với người ngoài Công Giáo. Những bài viết của cha Lễ tuy không có giá trị về tính trung thực, nhưng rất hợp khẩu vị của những người đang muốn đánh phá giáo hội núp dưới chiêu bài chống cộng. Hơn nữa, cái mác Linh Mục của cha Lễ làm cho những điều cha ấy viết tăng thêm sự kích động. Do vậy, con thiết nghĩ, các vị linh mục nam nữ tu sĩ ở hải ngoại, không thể cứ im lặng được nữa, cần phải lên tiếng để giáo dân và cũng như người ngoài Công Giáo không bị tiêm nhiễm tư tưởng xuyên tạc của LM Nguyễn Hữu Lễ. Hàng Linh Mục nam nữ Tu sĩ cần phải can đảm lên, nhận lãnh trách nhiệm bảo vệ Giáo Hội mẹ.

Tiếng nói giáo dân của chúng con không thể giá bằng tiếng nói của hàng giáo sĩ.

Cuối cùng, con xin kính chúc cha Nguyễn Hữu Lễ luôn an vui và xin cha ban phép lành cho con.

Trương Phú Thứ

“Dù ai nói ngả nói nghiêng, thì ta cũng vững như kiềng ba chân”

(Tôi viết bài này được nửa chừng thì gặp tai nạn và đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Những người chứng kiến tai nạn đều không thể tin tôi có thể sống sót nhưng tôi đã được bình an và chỉ phải ở bệnh viện có một đêm. Phần tôi, tôi chỉ có thể giải thích rằng Chúa chưa muốn tôi chết. Sau khi xuất viện về nhà đọc trên VietCatholic thấy đã có nhiều ý kiến tương tự những điều tôi muốn viết. Tuy vậy tôi vẫn muốn hoàn tất bài viết còn dở dang để nói lên những suy nghĩ của mình) **Lại Thế Lãng**

Gần đây có hai sự việc đáng tiếc xảy ra trong cộng đồng Công giáo Việt Nam ở Hoa Kỳ.

Một là việc một ông già 77 tuổi đến tham dự Bữa Ăn kỷ niệm 7 năm thành lập Hội Bảo TrợƠn Thiên Triệu của giáo phận Đà Nẵng tổ chức tại đến thành phố Westminster ở Nam California. Bữa tiệc này có Đức cha Châu Ngọc Tri, giám mục Đà Nẵng tham dự. Trong bữa tiệc ông xin lên chúc mừng Đức Cha Tri, nhưng thay vì làm thế ông đã chất vấn Đức cha về vấn đề Tự Do Tôn Giáo ở Việt Nam. Việc làm của ông già này trong bữa tiệc thân hữu nêu trên đã khiến cho nhiều người hiện diện bất bình yêu cầu đưa cụ ra khỏi phòng. Mục đích chính Đức cha Tri sang Hoa Kỳ lần này là vì ngài nhận lời mời của Dòng Đồng Công sang để thuyết giảng trong kỳ Đại Hội Ngày Thánh Mẫu 2007 ở Carthage, Missouri.

Hai là việc linh mục Nguyễn Ngọc Quỳnh, một linh mục tận tụy ở Việt Nam đã dùng giấy tờ giả mạo chữ ký của Đức Hồng Y Phạm Minh Mẫn để sang quyên tiền ở Mỹ và bị phát hiện.

Cả hai sự việc trên đều rất đáng buồn nhưng có người đã chụp ngay lấy cơ hội này để một lần nữa bài bác Hội Đồng Giám Mục Việt Nam và lớn tiếng đòi chấm dứt việc quyên tiền ở hải ngoại.

Thật ra thì chiến dịch đánh phá HĐGM Việt Nam đã mở màn từ lâu rồi, nhưng giờ đây nhóm này đưa ra chiêu bài "chống đối việc xin tiền" cho các dự án hay công tác nhằm tái thiết hay xây dựng Giáo hội Việt Nam của các Giám mục cho Việt Nam là nhằm làm lung lay lòng yêu mến và gắn bó của Cộng đồng Công giáo Việt Nam hải ngoại đối với Giáo hội quê hương. Họ làm thế bởi vì những yêu cầu có tính cách chính trị độc đoán của họ với Hội Đồng GMVN không được

nghe theo, nên họ muốn nhân cơ hội này khích động những người ngoài Công giáo cũng chống đối Giáo hội đang khi reo rắc những hỏa mù.

Tôi còn nhớ sự kiện này là vào hồi tháng Tư, trên đường đi Rôma nhân dịp kỷ niệm 50 năm thành lập Hội Liên Tu Sĩ Việt Nam tại Rôma, Đức cha Nguyễn Văn Hòa chủ tịch HĐGM Việt Nam có ghé qua California để chủ tế thánh lễ trong dịp Đại Hội Suy Tôn Lòng Thương Xót Chúa lần thứ 7 do các cha Dòng Chúa Cứu Thế tổ chức. Trong dịp này Đức cha Hòa cũng dự một bữa tiệc gây quỹ để tu sửa Tòa Giám Mục Nha Trang, nhưng đã bị nhóm chống đối bịa chuyện vu khống gây hoang mang trong quần chúng.

Mở tiệc gây quỹ là một việc rất bình thường trong xã hội Mỹ thế nhưng có những kẻ, với tâm địa không ngay chính, đã muốn lái bữa tiệc này mang một màu sắc chính trị vì họ cho rằng không được tổ chức tiệc trong thời điểm Quốc hận 30 tháng Tư. Và họ đã cáo buộc Đức cha Hòa và HĐGM Việt Nam đủ mọi thứ tội.

Ngày 30 tháng Tư đúng là ngày đau buồn của dân tộc nhưng không phải vì đau buồn mà trong suốt cả tháng Tư không được đi đâu, không được làm gì cả. Có người chỉ trích Đức cha Hòa vì sợ rằng số người đến dự tiệc gây quỹ sẽ làm giảm đi lượng người đi tham dự các hoạt động nhân dịp kỷ niệm ngày Quốc hận. Nhưng liệu lập luận của họ có chính đáng không?

Theo tin tức được đăng trên VietCatholic thì bữa tiệc được tổ chức vào ngày Chúa nhật 19-4-2007. Bữa Tiệc đó cho dù đã lôi cuốn đến 3,000 người tham dự nhưng làm sao có thể làm giảm bớt lượng người đến tham dự vào các hoạt động nhân dịp kỷ niệm Quốc hận còn cả gần hai tuần lễ nữa mới diễn ra? Rõ ràng là một luận điệu vu khống đầy ác ý.

Tôi nghĩ cho dù là một tên độc tài khét tiếng như Fidel Castro của Cuba hay là một tên nông cuồng coi trời bằng vung kiểu Chavez của Venezuela cũng không dám ra cái luật quái dị ra lệnh cho người dân suốt một tháng trời chỉ được than khóc chứ không được ăn uống hay là làm việc gì khác. Thế mà ở ngay trên đất Mỹ tự do nhất hành tinh này lại có những người đòi hỏi các Giám mục Việt Nam không được xuất ngoại, không được dự tiệc gây quỹ trong tháng Tư. Phải chăng những người này còn độc tài hơn Castro và nông cuồng hơn cả Chavez?

Trở lại vấn đề gây quỹ tôi nhận định như sau: Trong giáo xứ Mỹ nơi tôi cư ngụ tôi thường thấy có các nữ tu hoặc linh mục từ các nơi khác đến nói chuyện trong thánh lễ để kêu gọi giáo dân rộng lòng giúp đỡ hầu mở mang hội dòng, giúp vào việc đào tạo linh mục hay là để làm các công việc bác ái, từ thiện. Ở Mỹ tôi không thấy có việc xin tiền để xây dựng nhà thờ vì thực tế có nhiều nơi

các Giám mục còn phải cho đóng cửa bớt một số nhà thờ vì thiếu linh mục chứ nếu có nhu cầu thì chắc cũng sẽ có việc xin tiền xây dựng nhà thờ vậy thôi.

Như thế việc xin tiền giáo dân để phục vụ cho một nhu cầu nhất định nào đó thì ở đâu cũng có. Cho nên việc các giám mục, các linh mục hay các nữ tu ở Việt Nam nhân dịp xuất ngoại có xin giáo dân giúp đỡ tiền bạc để phát triển giáo phận, mở mang giáo xứ, xây dựng hội dòng đâu có gì là sai trái. Thế mà có một số người đã xúm nhau bài bác, dèm pha, đặt điều để chế diễu các vị này một cách khoái trá. Các vị chủ chăn và các nữ tu là những người đáng kính trọng vì đã dâng mình cho Chúa và nhiệt tình lo lắng công việc chung sao lại nhẫn tâm bêu riếu, xỉ vả họ?

Thời gian gần đây có người đã sáng tác ra cụm từ “con bò sữa”. Thế rồi những kẻ chuyên chống đối đã chụp ngay lấy để nhai đi nhai lại trong các bài viết của họ. Họ gọi giáo dân hải ngoại là những con bò sữa để cho các giám mục, các linh mục từ Việt Nam vắt lấy sữa. Tôi thật không hiểu tại sao trong lúc giáo dân ở đâu cũng vui vẻ giúp đỡ thì một số người lại tỏ ra hậm hực, tức tối mặc dù họ chẳng phải là chủ nhân của những “con bò sữa”. Họ lấy tư cách gì để ngăn cản việc này? Họ không muốn giúp đỡ thì thôi sao lại bàn ra tán vào và thậm chí còn chủ trương phải chấm dứt việc xin tiền nữa?

Tôi tin rằng những bài viết mang đầy tính kiêu căng, tự phụ với chủ trương vu oan giá họa, gây hận thù, thiếu bác ái sẽ chẳng bao giờ có thể làm hao mòn lòng nhiệt thành của tuyệt đại đa số người Công giáo hải ngoại vốn một lòng gắn bó với giáo hội quê nhà. Xin hãy chấm dứt những việc làm vô ích đi là vừa vì rằng sẽ chẳng có ai nghe theo những lời nói bậy đâu.

“Dù ai nói ngả nói nghiêng, thì ta cũng vững như kiềng ba chân”

Vermont, ngày 4/9/2007

Lại Thế Lãng

Ý kiến độc giả: Trương Phú Thứ (truongphuthu@yahoo.com)

Tại sao lại phản ứng lệch lạc việc các Vị Giám Mục Việt Nam đi nước ngoài?

Mấy tháng qua, tôi cũng có theo dõi một cách rất hững hờ những bài báo hoặc các bài viết trên mạng lưới điện toán về cái gọi là “*cộng đồng công giáo Việt Nam ở hải ngoại chống báng hội đồng Giám Mục Việt Nam*”. Tôi đã không lên tiếng như đã từng mau mắn phản ứng những bài báo đả kích và luận điệu bêu riếu các đẳng bậc như đã từng làm trước đây.

Tôi chỉ là một tín hữu công giáo, cả đời chưa được ăn một bát cơm nhà Chúa và sống đạo rất nhếch nhác. Nhưng tôi có một niềm tin rất mãnh liệt nơi đấng Tạo Hóa và niềm tin đó đã được thể hiện nơi hội thánh Chúa trên trần gian. Tôi không mù quáng nhắm mắt tuân hành hoặc tin tưởng ngay cả những tín lý của đạo giáo mà tôi đã được lãnh nhận ân sủng và trưởng thành theo lời kinh tiếng hát với lòng cung kính.

Cách đây vài năm, tôi đã nhiều lần tự đặt ra câu hỏi về tín lý Đức Mẹ linh hồn và xác lên trời. Đôi khi tôi mỉm cười vì một câu hỏi vui vui, ngay cả khi ngồi trong nhà thờ. Có lần tôi thắc mắc; “*trên thiên đàng Đức Mẹ với thân xác của một người trần thế, những lúc cảm cúm nhức đầu sổ mũi thì vấn đề thuốc men chữa trị ra sao?*”

Vào một buổi sáng sớm, quỳ thỉnh lặng ở góc cuối nhà thờ, tôi đã tìm ra được câu trả lời mà tôi tin rằng đó là một soi sáng từ Trời Cao. Câu trả lời rất dễ dàng và xác quyết mà sao tôi đã phải nhiều lần suy nghĩ vẩn vơ. Tôi tin rằng Chúa Thánh Thần đã soi sáng cho tôi có một câu trả lời rất đơn giản nhưng lại rất khoa học: Tất cả những tài liệu lịch sử và các công cuộc khảo cổ của biết bao nhiêu người và qua bao nhiêu thế hệ, chưa có một tài liệu hoặc dấu chỉ nào nói đến sự chết của Đức Mẹ hoặc những di tích về nơi an táng cũng như bất kỳ vật thể nào liên quan đến cái chết của Đức Mẹ. Người ta đã tìm ra nơi táng xác Chúa, người ta đã tìm ra cây thập giá mà Chúa đã chịu chết nhưng người ta lại chưa tìm ra một dấu vết nào dù rất nhỏ bé về sự chết của Đức Mẹ. Đức Mẹ đã không chết nhưng được Chúa đưa về trời với thân xác của người trần thế. Từ khi được soi sáng như vậy, tôi vững tin nơi tín lý Đức Mẹ linh hồn và xác lên trời, càng yêu mến Mẹ thiết tha và hết lòng trông cậy vào lòng Mẹ yêu thương săn sóc các con cái Mẹ.

Tôi kể ra câu chuyện trên để “làm quà” đối thoại với những người nông nổi, kiêu căng và rất ngu muội đang tìm mọi phương cách và thủ thuật để đánh phá giáo hội công giáo Việt Nam. Những người tự xưng là trí thức với đủ các chức danh bác sĩ, giáo sư ... nhưng đầu óc tị hiềm chứa đầy thù hận đang gặm nhấm nền tảng của một Giáo Hội với xương máu của các thánh tử đạo và biết bao khổ nhục nhưng kiên cường của các đẳng bậc và cộng đoàn dân Chúa.

1- Thành phần chống đối

Đó là một nhóm người tuy nhỏ bé nhưng lại rất to tiếng. Họ dùng báo chí và hệ thống internet để loan tải những luận điệu láo lếu, đôi khi bịa đặt một cách ác độc. Rồi cứ người này email hay đồn thổi sang người khác... Những truyện xuyên tạc trắng trợn, thể nhưng hoặc vì muốn bỏ qua, hay không muốn dây mình với hủi, nên không cần lên tiếng, thì họ lại tưởng là họ đắc thắng. Điều họ xuyên tạc mãi và cứ lập đi lập lại rồi tưởng là sự thật!

Họ hoặc nhóm họ không đại diện cho bất cứ một hội đoàn hay cộng đồng nào mà chỉ là những cá nhân bất mãn kinh niên, coi sự khích bác chống đối Giáo hội Công giáo Việt Nam và các vị lãnh đạo Giáo hội như là một khí cụ để cho những mục tiêu chính trị và những ham muốn cá nhân.

Mấy tháng trước đây, khi Đức Giám Mục Nguyễn Văn Hòa đến thăm cộng đoàn giáo dân Seattle, nhà thờ không còn một chỗ trống và nhiều người phải đứng ngoài nhà thờ. Chỉ đến lúc cuối thánh lễ mới có ba (03) người mặt mũi lơ láo mang tấm hình linh mục Nguyễn Văn Lý bị một tên công an bịt miệng ngay trong phiên xử ở tòa án đứng bên ngoài cửa ra vào chính của nhà thờ. Chẳng ai hỏi han ba người này lấy một câu nhưng họ lại hứng chịu những cái nhìn khinh khi của những người đến nhà thờ đón tiếp Đức Cha.

Tiếp đến dịp Đức Cha Nguyễn Chí Linh dâng thánh lễ với giáo dân tại San José, dân chúng tham dự thánh lễ một cách rất đông đảo và nhiệt tình. Cha con gặp mặt vui mừng. Sau lễ đức cha ra cuối nhà thờ chào hỏi, thế là cũng có ba (03) người đàn bà đến hạch hỏi Đức Cha, những người đàn bà này lạ là người ở đâu tới, lạ hoắc, họ có bao giờ đi lễ ở nhà thờ này đâu!. Mấy người trong Ban chấp hành thấy vậy đưa đức cha vào trong nhà thờ. Chỉ có thế, nhưng được một số người viết báo nói đủ thứ truyện bịa đặt và còn nói thêm rằng: đức cha Linh tới xin tiền và chỉ có một người cho tiền! Đức cha nào có đứng xin tiền đâu, các vị trong Ban Đại Diện và Ban Trật Tự cầm giỏ trong nhà thờ và thu tiền những người hảo tâm muốn đóng góp cho giáo phận Thanh Hóa. Biết bao nhiêu người đã tự nguyện dâng cúng cho công việc chung xây một Nhà Truyền Thống Thanh Hóa. Cuộc quần giáo rất thành công.

Gần đây nhất là việc Hội Bảo Trợ Ôn Thiên Triệu giáo phận Đà Nẵng đã tổ chức bữa cơm hằng năm gây quỹ giúp cho Ôn Thiên Triệu của giáo phận Đà Nẵng, nhân dịp này có Đức cha Châu Ngọc Tri đến tham dự. Số người tham dự là khoảng 450 người, cha con đang gặp gỡ vui vẻ, thì có ông già 77 tuổi lên xin phát biểu và đặt những câu hỏi về chính trị. Vì là cuộc họp thân hữu vui vẻ chứ không phải là diễn đàn chính trị, các người tham dự rất sửng sốt và giận dữ vì ông này phát biểu không phải chỗ... Họ lên tiếng la lối đòi kéo ông ta ra khỏi nhà hàng, một số anh em trong ban trật tự đã đưa ông ra ngoài. Thế mà cũng có người viết là ông già này bị "hành hung". Sau đó đức cha Tri có nói rằng: giá cứ để ông ta nói và hỏi, tôi sẵn sàng trả lời chứ có gì đâu!

Những người này là ai? Có ai dám cả quyết rằng đó là những người Việt tỵ nạn cộng sản hay là những tín hữu công giáo. Ở Hoa Kỳ ai cũng có thể mang một tấm bảng ra ngoài đường đòi Tổng Thống Bush từ chức và lên án nặng nề chính sách của Mỹ ở Iraq nhưng có ai đảm bảo rằng những người này đã làm công việc ấy vì một ý chí xây dựng hay lại chỉ là những tức tối cá nhân và rất có thể họ đã được thuê mướn để làm chuyện đó.

Nói rằng cộng đồng các tín hữu công giáo Việt Nam ở hải ngoại chống báng hội đồng giám mục Việt Nam thì thật là một sai lầm to lớn. Một nhóm vài chục cá nhân kiêu căng tự phụ và đầu óc hẹp hòi hoàn toàn không có một chút ảnh hưởng nào đối với cộng đồng tín hữu và không người nào muốn biết mặt mũi họ là ai. Chuyện bất mãn, đả kích, chống đối thì ở đâu cũng có và ở trên tất cả mọi lãnh vực. Trong gia đình, ngoài xã hội, chỗ nào có con người là chỗ đó phải có những vui buồn của trần gian. Có đồng thuận và phản kháng, có ủng hộ và chống đối. May mắn thay những người viết bài trên báo hay trên internet với những lý luận hàm hồ và kiểu cách viết lách rất nhiều khi cay cú độc ác chỉ là

một số người đếm trên đầu ngón tay không đáng kể và không đáng nói tới. Tuyệt đại đa số các tín hữu công giáo Việt Nam ở hải ngoại luôn mến thương và gắn bó với giáo hội quê nhà và cũng luôn một lòng kính trọng và vâng phục các đấng bậc của giáo hội. Các vị giám mục, linh mục tu sĩ từ Việt Nam sang Hoa Kỳ đều được đón tiếp một cách trọng vọng. Nếu các ngài bị xua đuổi thì chắc không còn ai muốn trở lại đây để tự chuốc lấy nhục nhã. Các vị giám mục cũng nhìn thấy thực trạng là như vậy cho nên nếu công tác mục vụ đòi hỏi các ngài vẫn lên đường đi Mỹ mà chẳng có gì ngại ngùng.

2- Mục tiêu chống đối

Không phải là đến lúc tấm hình linh mục Nguyễn Văn Lý bị một tên công an bịt miệng trong phiên xử ngay tại tòa án thì mới châm ngòi cho một số người ở Mỹ

chống báng hàng giáo phẩm nơi quê nhà. Những “nhà chống đối” này đã có hẳn một tờ báo phát động một cung cách chống báng từ lâu rồi. Họ ngồi ở Santa Ana, ở San Diego, ở Boston, ở Houston,... là nơi mà quyền tự do của con người được triệt để tôn trọng rồi đòi hỏi các vị giám mục đang sống dưới sự kềm kẹp của bọn cộng sản phải nói hoặc làm theo ý họ, theo “cao kiến” của họ.

a- Tại sao hội đồng Giám Mục Việt Nam lại giữ im lặng trong vụ linh mục Nguyễn Văn Lý?

Đây không phải là lần đầu tiên cha Lý bị bọn cộng sản bỏ tù. Những lần trước cha Lý phải vào tù thì không thấy những “nhà chống đối” lên tiếng! Tại sao lần này họ lại làm to chuyện và đổ dầu lửa lên hội đồng Giám Mục Việt Nam. Những chuyên viên đánh phá này chắc hẳn phải có lý do và mục tiêu riêng của họ. Cha Lý ngoài chức danh của một linh mục còn là một công dân. Cha Lý có quyền xiển dương quan điểm chính trị cũng như những phản kháng đối với nhà cầm quyền cộng sản, và bất cứ người công dân nào cũng có quyền làm như vậy. Vấn đề ở đây là sống ở dưới một chế độ độc tài sắt máu cộng sản thì cái gọi là quyền tự do ngôn luận hay chọn lựa chính kiến chỉ có trên giấy tờ mà thôi. Cha Lý đã bị bỏ tù vì dám hành xử quyền công dân được vẽ ra để trang trí cho chế độ. Cha Lý đã hành động trên tư cách của một công dân chứ không phải với chức danh của một linh mục. Tuy nhiên chiếc áo chùng thâm của cha Lý cũng có phần nào tác động đến những hoạt động chánh trị của cá nhân cha. Các vị giám mục chắc hẳn cũng không ăn ngon ngủ yên khi nhìn một người anh em bị còng tay tống vào nhà tù. Các ngài có đủ thông minh và sáng suốt để đối phó với những gì cần phải làm và phải nói. Làm và nói trong một thái độ cẩn trọng và khôn ngoan. Một vị giám mục có thể có những sai lầm và yếu kém nhưng cả một hội đồng giám mục chẳng lẽ lại không có được một quyết định khôn ngoan và sáng suốt hay sao?! Đức Giáo Hoàng John Paul II đã không có những câu tuyên bố nẩy lửa đao to búa lớn nhưng bàn tay của Ngài đã xô đẩy cả khối cộng sản xuống bùn đen. Ngài là một nhân tố chính đã mang tự do và dân chủ đến cho các quốc gia cộng sản Đông Âu và đế quốc Liên Xô. Các vị giám mục Việt nam cũng vậy. Các ngài không có bổn phận và trách vụ phải khai báo những gì đã và đang làm cho cha Lý. Các ngài yêu thương và săn sóc cha Lý hơn bất cứ một con chiên nào. Cha Lý cũng chưa hề có một lời nói hay hành động nào phiến trách các ngài. Những lời cáo buộc nhiều khi rất xác xược của các “nhà chống đối” đã được đáp ứng bằng một thái độ khinh khi của cộng đồng công giáo Việt Nam ở Hoa Kỳ.

b- Vụ đập phá tượng Đức Mẹ ở Ninh Bình.

Tín hữu công giáo ai mà chẳng đau lòng khi nhìn thấy tượng Đức Mẹ bị một bọn côn đồ đập phá. Mấy đứa cán bộ ngu dốt cấp xã trong một lúc rượu chè say sưa đã có những hành động cực kỳ khốn nạn. Đó không phải là một chủ trương hay đường lối của nhà nước và bọn vô lại này cũng đã không nhận chỉ thị hay mệnh lệnh nào để làm cái công việc đốn mạt đó. Ngay sau khi sự việc xảy ra nhà cầm quyền địa phương đã chính thức công khai xin lỗi, chịu hoàn toàn chi phí để tu sửa lại và có những biện pháp kỷ luật tối đa đối với bọn tội phạm. Mặc dù chế độ cộng sản Hà Nội luôn coi đạo công giáo là một "thế lực thù nghịch" nhưng cung cách giải quyết sự việc đáng tiếc này phải được đánh giá là họ có thiện chí và đã được chấp nhận. Đặt trường hợp vụ đập phá tượng Đức Mẹ này là do một đường lối của nhà nước hay chỉ thị của cấp trên thì ắt hẳn phải xảy ra ở nhiều nơi và trong nhiều thời gian khác nhau. Hàng trăm ngàn cha ông chúng ta đã chịu chết vì đức tin, chẳng lẽ con cháu lại hèn hạ đến độ im lặng cam chịu cảnh bách hại này sao. Các vị giám mục Việt Nam được ví như những người nông dân hiền lành đang phải ăn cùng mâm ngũ cốc cùng giường với một bọn cướp. Mỗi lời nói và hành động làm cho bọn cướp hung dữ hơn chỉ làm cho tình trạng tồi tệ hơn và những người nông dân hiền lành này và con cháu của họ sẽ trực tiếp nhận lãnh những hậu quả tai hại. Chúng ta không khiếm nhược hay quy lụy xin xỏ ân huệ nhưng chúng ta phải "gặp thời thế, thế thời phải thế" mà hành xử cho khôn ngoan và sáng suốt. Bọn cộng sản thừa biết sức mạnh của giáo hội công giáo đặc biệt là giáo hội công giáo Việt Nam. Sự việc đau buồn đã được giải quyết một cách êm ả tốt đẹp thì có gì mà phải làm to chuyện để tự mình chuốc lấy những phiền toái.

c- Việc các vị giám mục đi nước ngoài.

Các "nhà chống đối" đã có những bài thơ, bài báo nhạo báng các đẳng bậc chỉ lo đi ra nước ngoài mà chẳng lo gì đến mục vụ hay các công việc bác ái. Các giám mục đi ra nước ngoài trong nhiều trường hợp với những mục tiêu và điều kiện khác nhau. Điều chắc chắn là các ngài không đi ra nước ngoài để du hí hay đi ngửa tay xin xỏ. Các ngài đi ra nước ngoài có thể do lời mời của một tổ chức, một hiệp hội hay một cá nhân nào đó hoặc là một nhu cầu cần thiết mang lại những lợi ích cho giáo hội quê nhà. Nhân tiện chuyển đi các ngài cũng muốn có cơ hội gặp gỡ các cộng đồng dân Chúa nơi quê người. Gặp nhau nơi đất lạ, tình nghĩa cha con lại càng đậm đà thắm thiết hơn. Các vị giám mục đến Hoa Kỳ từ Việt Nam đã được đón tiếp thân thương nồng hậu. Cũng có một vài trường hợp đáng tiếc xảy ra nhưng chẳng có gì đáng kể. Vài ba người cầm cái bảng chống đối đi lơ ngơ ngoài thánh đường có đến cả ngàn người đang chia sẻ tâm tình yêu thương với vị chủ chăn thì có gì phải nói đến.

Nói về việc một số linh mục sang Mỹ để xin tiền xây nhà thờ và làm các công tác từ thiện thì chúng ta cũng nên có một thái độ cởi mở và bao dung. Đại đa số các tín hữu trong nước vẫn bữa đói bữa no, thiếu trước hụt sau thì cho dù có lòng đến mấy thì khả năng dâng cúng rất hạn chế. Trong khi đó thì bất cứ một giáo dân nào ở hải ngoại cũng có khả năng đóng góp và nhiều người mong có dịp được đóng góp để thể hiện lòng yêu thương với giáo hội nghèo khó nơi quê nhà. Trên Vietcatholic cứ mỗi vài tuần tôi lại thấy có một nhà thờ mới hay được xây dựng lại. Tôi thật hết sức vui mừng vì thấy được đức tin của người công giáo Việt Nam đã thể hiện một cách mãnh liệt trong việc xây dựng nhà Chúa. Sức mạnh của đức tin và sự kết hợp gắn bó của cộng đồng dân Chúa chính là những ngôi nhà thờ nguy nga tráng lệ đó. Có người than phiền rằng giáo hội chỉ lo xây cất nhà thờ mà không lý gì đến những công việc từ thiện bác ái. Đó là một phán đoán rất hàm hồ và sai lầm. Mặc dù bị nhà cầm quyền cộng sản hạn chế và làm khó để đủ điều nhưng giáo hội nơi quê nhà tuy rất khó nghèo cũng đã và đang có những cơ sở và chương trình giúp đỡ những người hơan nạn một cách tích cực. Những trại phong cùi, viện dưỡng lão, cô nhi viện, các cơ sở y tế được điều hành bởi các vị nữ tu âm thầm và nhẫn nhục mà sao chẳng thấy ai nói tới. Nhưng người ta lại dám xỏ xiên ác mồm ác miệng rằng Đức Hồng Y Phạm Minh Mẫn sang Hoa Kỳ xin tiền để xây dựng một bệnh viện phục vụ các cán bộ cao cấp! Ôi lương tâm con người! Ôi trí thức khoa bảng! Những con rắn độc mù lòa!

Hãy nhìn vào thực trạng tập thể Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ ngày nay: Đây là một lực lượng có tổ chức, có sứ mệnh, có ảnh hưởng và luôn luôn hết lòng với Giáo hội và Quê hương Việt Nam. Với một tập thể có cả trên 150 Cộng Đoàn, bao gồm hơn 700 linh mục, cả ngàn nam nữ tu sĩ, và đông đảo số giáo dân, đa số họ đã chứng tỏ cho người Hoa Kỳ thấy và cảm nghiệm được đức tin kiên cường và sự gắn bó của họ đối với quê hương Việt Nam thân yêu.

Có người nêu câu hỏi tại sao trước những tấn công của một số những thành phần chống đối Giáo hội mà tập thể này không lên tiếng bênh vực? Có những người nói với chúng tôi, hơi đâu mà đi trả lời mấy người xuyên tạc này! Cũng có người nói, không trả lời không phải là vì sợ hay là hèn nhát, mà thấy rằng những thái độ của số người chống đối đó quá nông nổi, lập luận một chiều, không đáng trả lời, hoặc là chưa đến lúc trả lời. Vì nếu có trả lời cho nhóm người này họ lại tưởng là họ "quan trọng", như thế bỏ qua đi là hơn.

Tập thể này từ trước đến nay đã thực thi biết bao nhiêu công tác ích lợi cho Giáo Hội Việt Nam và Quê hương, qua các chương trình bác ái, từ thiện, cứu trợ, trùng tu, xây cất, và còn biết bao hy sinh khác về thời giờ, tài năng và sức lực cũng như lời cầu nguyện cho quê nhà.

Người Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ luôn luôn mến yêu, bảo vệ, tôn trọng và hợp nhất với các vị chủ chăn Việt Nam. Họ chân nhận rằng các Giám mục là những người nối vị các Thánh Tông Đồ, được Chúa trao quyền hành và được Thánh Thần ban sức mạnh để hướng dẫn Giáo hội Chúa, nên người Công giáo Việt nam dù bất cứ ở đâu vẫn luôn luôn tin nhiệm và một lòng một ý với đường lối của các vị chủ chăn. Chỉ có những người tự kiêu tự đại khoe rằng: xưa kia mình có thời đã học chung với cả 10 vị giám mục Việt Nam (*có nghĩa là mình cũng tài ba và thế giá đấy*) thì mình có quyền dậy dỗ các giám mục! Ôi những kẻ đã không được dậy dỗ đến nơi đến chốn mới có thể mở miệng nói ra những lời như vậy! Có những kẻ còn dùng những danh từ hạ cấp để nói về các vị giám mục của mình! Thương thay cho những người mà trình độ hành xử và nói năng như vậy.

Nếu những người hay to tiếng lên án các giám mục và hàng lãnh đạo Giáo hội Việt Nam mà họ có cơ hội tới những nơi đông người, tỉ dụ như tại Ngày Thánh Mẫu 2007 vừa qua, họ sẽ thấy được giáo dân Công giáo Việt Nam yêu thương và kính trọng các vị chủ chăn của mình như thế nào. Cà trên 60.000 người Công giáo Việt Nam về Carthage để tôn vinh Đức Maria và để gặp gỡ nhau, để chia vui sẻ buồn và cũng là dịp để nối kết tình thân ái và hiệp nhất với Giáo hội Quê hương. Dịp này cũng có Đức cha Châu Ngọc Tri của giáo phận Đà Nẵng sang giảng thuyết và chia sẻ kinh nghiệm với những người con xa nhà. Dịp này cũng có sự tham dự của chừng 60 linh mục đến từ Việt Nam. Chắc hẳn các "nhà chống đối" không dám mon men vào những chỗ đông người như vậy để mà "dậy dỗ" hàng giáo sĩ và giáo dân Công giáo phải làm gì đâu! Giả như họ làm như vậy, chắc chắn họ được đáp ứng bằng một thái độ khinh khi của cộng đồng công giáo Việt Nam ở Hoa Kỳ. Nói như vậy để hiểu rằng, những người đang chống đối Giáo hội và dậy dỗ Giáo hội chỉ là thành phần thật nhỏ nhoi thiểu số, chỉ chuyên đánh võ miệng, khoa chiêng múa trống, không làm nên được tích sự gì đâu!

Tôi còn muốn viết nữa nhưng chắc không khỏi bị chụp cho một cái nón cối và thù oán với đám bầy người. Vậy xin tạm ngừng nơi đây với lời cầu xin thiết tha "đem yêu thương vào nơi oán thù".

Trương Phú Thứ

MỘT VÀI SUY NGHĨ NHÂN SỰ KIẾN XẢY RA ĐỐI VỚI ĐỨC CHA CHÂU NGỌC TRI

Phải nói rằng khi đọc các bản tin của VietCatholic về những gì xảy ra đối với Đức Cha Châu Ngọc Tri, Giám Mục Đà Nẵng, tâm tình của tôi thật là buồn và bất ngờ. Bất ngờ là vì một sự kiện nhỏ như thế nhưng lại được một số người thừa nước đục thả câu, lợi dụng xé ra to, như kiểu đạo diễn đã dàn dựng một kịch bản gây giật gân. Tôi không hề biết sự việc xảy ra thế nào, nhưng khi nghe một số người bạn kể lại, tôi cũng tìm đọc xem thực hư ra sao. Việc một số người Việt ở hải ngoại luôn tìm cách chất vấn các Giám mục VN liên quan đến những vấn đề chính trị, mỗi lần các ngài có việc sang Hoa Kỳ là chuyện không mới lạ gì. Các Giám mục hay Linh mục trong nước mỗi khi ra nước ngoài đều đã ý thức điều đó trước rồi. Chuyện bất ngờ là lần này một điều nhỏ như

thế lại được lợi dụng làm cớ để phê bình chỉ trích nói xấu các Giám mục, kéo luôn cả Hội Đồng Giám Mục Việt Nam vào đó. Tệ hại nhất là *nhóm nhỏ* chỉ trích này luôn tự xưng là "Kitô hữu", nhân danh Tin Mừng, nhân danh Đức tin, nhân danh Thiên Chúa, nhân danh sứ mạng ngôn sứ...

Nhóm nhỏ này tự muốn nhân danh và đòi hỏi quyền tự do dân chủ, tự do ngôn luận, tự do tôn giáo..., nói chung là nhân danh việc bảo vệ quyền và phẩm giá con người để chất vấn và phê phán Hội Đồng Giám Mục VN, và một khi đã dựa vào cái gọi là nhân quyền và phẩm giá của con người, họ lại tự cho mình cái quyền được làm tất cả mọi sự, ngay cả cái quyền xúc phạm và bôi nhọ người khác. Họ lên án cách cực đoan những ai không cùng một phương pháp đấu tranh như họ, phê phán chỉ trích những ai không bảo vệ quyền con người theo kiểu cách như họ.

Đúng là buồn thật, khi mà tự xưng là giáo dân, là Kitô hữu nhưng lại không biết hiệp thông và đồng cảm với các vị lãnh đạo Giáo Hội, không có tinh thần cảm thông cùng với Giáo Hội (*sentire cum Ecclesia*). Tất cả đều nhân danh Tin Mừng, nhân danh Kitô hữu, nhân danh sứ mệnh ngôn sứ để phê phán đến độ phi lý và phiến diện các vị Giám Mục của Giáo Hội. Tôi chỉ thắc mắc là họ nhân danh kiểu "*kitô hữu*" nào, "*sứ mạng ngôn sứ*" nào, "*tin mừng*" nào để cho mình là chính nghĩa mà phê phán người khác là nhu nhược, là thỏa hiệp... ?

Thật sự nếu bước vào trong một số trang web "chống các Giám Mục" này thì mới thấy rõ ở đó ngụy trị bởi hận thù ích kỷ nhỏ nhen, ở đó không có ngôn ngữ và thái độ của Tin Mừng của Chúa Kitô, ở đó chỉ có chiều kích bè phái mà không có chiều kích Giáo Hội. Người ta có thể thấy ở đó dấu thánh giá, thấy hình ảnh của các vị lãnh đạo của Giáo Hội là các Đức Thánh Cha..., nhưng nếu Đức Thánh Cha Biển Đức XVI biết đọc tiếng Việt, thì chắc hẳn ngài buồn lắm, buồn vì Tin Mừng bị bóp méo, buồn vì chính ngài đang bị lợi dụng như một công cụ để phục vụ cho tư tưởng hận thù hẹp hòi của họ.

Một điểm quan trọng nhất được các nhà chống đối các Giám Mục VN thương nhắc đi nhắc lại, vì nó có nền tảng Thánh Kinh vững chắc, đó là *sứ mạng ngôn sứ*. Người ta chất vấn sứ mạng ngôn sứ của Hội Đồng Giám Mục VN. Tâm tình bất ngờ và buồn của tôi ở đây chuyển sang một vài suy nghĩ về ơn gọi và sứ mạng ngôn sứ.

Ơn gọi và sứ mạng Kitô hữu: ơn gọi sống với Chúa để được sai đi.

Người Kitô hữu qua Bí tích Rửa Tội, được mời gọi góp phần vào công trình cứu độ của Chúa Kitô, làm chứng cho Tin Mừng của Ngài. Chính vì thế qua Bí tích Rửa Tội, Chúa Kitô, qua trung gian Giáo Hội, đã trao phó cho họ ba sứ mạng chính yếu: *Tư Tế, Ngôn Sứ và Vương Đế* (Mục Tử). Ba sứ mạng này, không tách rời nhau, đều bắt nguồn từ sứ mạng của Chúa Kitô khi còn ở trần gian. Cung cách thể hiện các sứ mạng này vì thế phải mặc lấy tâm tình và cung cách của Chúa Kitô (cf. Phil 2).

Bí tích Rửa Tội trước khi trao phó cho họ một sứ mạng thì đã mời gọi họ bước vào *một thái độ và lối sống Kitô giáo* (*éthos chrétien*). Họ được mời gọi **phải thấm nhiễm tinh thần Tin Mừng trước khi trao ban nó**, nếu không họ có thể trở thành những phản chứng chứ không phải là những người làm chứng cho Tin Mừng Chúa Kitô. Phải sống những giá trị Tin Mừng trước tiên thì mới có khả năng trao ban, vì không ai cho cái mà mình không có. Những hình thức bảo vệ nhân quyền và phẩm giá con người cuối cùng chỉ là một ý thức hệ như bao ý thức hệ khác nếu cuộc đấu tranh đó không do ánh sáng Lời Chúa soi dẫn,

không do thắm nhiễm Tin Mừng của Chúa Kitô, hay tệ hơn nữa nếu nó được đánh động bởi lòng thù hận chính trị, hoàn toàn trái ngược với giới luật yêu thương tha nhân và ngay cả kẻ thù của Chúa Kitô. Nói như Thánh Phaolô, nó chỉ là tiếng kèn la đình tai nhức óc, vì thiếu Đức Ái của Chúa Kitô (cf. 1Cor 13).

Người Kitô hữu cần ý thức rằng họ đang *làm chứng cho Chúa Kitô*, cho Nước Thiên Chúa (cf Mc 1,15), qua việc thực thi bác ái, chứ không phải cho một ý thức hệ nào khác, dù là hay đến mấy. Người ta đã thấy rõ tai hại của một thứ chủ nghĩa nhân bản vô thần hay ngay cả một triết thuyết nhân vị duy nhân bản cuối cùng đã làm hại chính con người, làm hại cho cả những giá trị nhân bản mà họ đang đeo đuổi. Nơi người Kitô hữu điều đó càng đúng, nếu họ chỉ rêu rao về một thứ thiên đàng trần thế mà đánh mất đi *chiều kích thiêng liêng* nơi chính cuộc sống của họ. Đó cũng chính là lời lên án mới đây của ĐTC Biển Đức XVI trong cuốn sách của Ngài: *Giêsu Nazareth*, (cf. chương 2, Những cảm dỗ của Chúa Giêsu.).

Việc đấu tranh cho quyền và phẩm giá của con người không được phép thực hiện với bất cứ thủ đoạn nào đi ngược với Tin Mừng, đi ngược lại với *cùng đích của ơn gọi ngôn sứ*, đó là thể hiện ơn cứu độ của Thiên Chúa, thể hiện Vương Quốc của Ngài, một Vương quốc đã đến, đang đến và sẽ đến. Cái nguy cơ ở chỗ là người ta dễ dàng khoát cho mình một chiếc áo dân chủ nhân quyền bên ngoài để che đậy những thù hận đang gặm nhấm con người ở bên trong. Động lực thù hận này chắc chắn sẽ làm tiêu tan những nỗ lực “ngôn sứ” mà người ta hằng rêu rao. Cái nguy cơ đó là người ta dễ dàng **chính trị hóa Tin Mừng**, thay vì để cho ánh sáng Lời Chúa soi dẫn. Nguy cơ đó là người ta sẽ bôi nhọ hình ảnh Chúa Kitô hơn là làm chứng về Ngài. Chắc chắn không có một Tin Mừng hay Đức tin viễn vông, không nhập cuộc vào các thực tại trần thế, nhưng *Tin Mừng hay Đức Tin phải là nguồn sống cho mọi sứ mạng ngôn sứ*.

ĐTC đương kim có những khẳng định thích đáng về vai trò ngôn sứ của các Kitô hữu trong cuộc sống của họ, đúng vậy, nhưng Ngài đã không ngừng ngại mình định cho thấy rằng đâu mới thực sự là nền tảng căn bản của ơn gọi ngôn sứ này. Quả thật, trong tác phẩm của Ngài được nêu trên (xem phần dẫn nhập, tr 21-28), đứng trước nguy cơ của một số ngôn sứ giả, ngài cho thấy thái độ căn bản và nền tảng đầu tiên của vị ngôn sứ không phải là hành động này hành động nọ trong xã hội, nhưng cốt yếu là một *sự hiện diện "mặt đối mặt với Thiên Chúa"*. Quả thật, khi chú giải các đoạn Kinh Thánh trong sách Đệ Nhị Luật (18, 9-15; 34,10), ngài cho thấy tác giả lo âu về một vị ngôn sứ mới vượt quá cơ chế ngôn sứ của Cựu Ước. Vị ngôn sứ này chính là Chúa Giêsu, người đã thật sự sống với Thiên Chúa là Cha của Ngài, để rồi tất cả sức

mạnh rao giảng Tin Mừng, những lời nói và việc làm của Ngài đều được múc lấy từ sự gặp gỡ "mặt đối mặt" sâu xa này với Thiên Chúa. Chính ở đó mà ĐTC Biển Đức XVI đã mời gọi hãy vượt quá cái nhìn hay cách sống lệch lạc của cái gọi là "ơn ngôn sứ". ĐTC kết luận: vị ngôn sứ "*không hiện diện ở đó để thông truyền những biến cố ngày mai hay của ngày hôm sau và như thế là để thỏa mãn óc tò mò hay cái nhu cầu an toàn của con người. Ngài chỉ cho chúng ta khuôn mặt của Thiên Chúa và do đó, con đường mà chúng ta phải theo...*" (x. Jésus de Nazareth, Flammarion, 2007, tr.24).

Mối tương quan giữa 3 sứ mạng: Tư Tế-Ngôn Sứ-Vương Đế (Mục Tử)

Trong mắt của các vị "đấu tranh ngôn sứ", họ chỉ nhìn phiếm diện được rằng sứ mệnh ngôn sứ đó chỉ là lên án những bất công trong xã hội, đòi hỏi tự do dân chủ, dân quyền cho người dân bị áp bức. Đó là một nét quan trọng của ơn gọi ngôn sứ, nó phát xuất từ sứ mệnh của Chúa Kitô: "*Thánh Thần Chúa ngự trên tôi, vì Người đã xúc dầu tấn phong tôi sai tôi đi loan báo Tin Mừng cho người nghèo khó...giải thoát những ai bị giam cầm...*" (Lc 4, 18-19), nhưng đó không phải là tất cả sứ mạng của Ngài, thái độ cư xử của Ngài. Ngoài việc biết đọc các dấu chỉ của thời đại, vị ngôn sứ cũng là người *biết nhìn về tương lai* với thái độ khôn ngoan. Chúng ta nhận thấy thái độ của Chúa Giêsu đối với người tội lỗi, đối với cỏ lùng là thế nào. Ngài nhìn vào thân phận hiện tại của tội nhân nhưng đồng thời cũng nhìn về tương lai của họ, ngài chờ đợi sự hoán cải, không nôn nóng. Ngài nhìn họ với sự tôn trọng. Ngài lên án tội lỗi, nhưng ngài vẫn tôn trọng phẩm giá con người của họ. *Ngài là vị ngôn sứ, nhưng cũng là vị mục tử nhân lành.* Thậm chí ngài dạy các môn đệ hãy cầu nguyện cho những người bắt bớ họ.

Các nhà phê phán Hội Đồng Giám Mục VN chỉ nhìn thấy một *Chúa Kitô-Ngôn Sứ*, nhưng lại quên đi một *Chúa Kitô-Mục Tử*, một *Chúa Kitô- Tư Tế*. Họ chỉ thấy nghĩa vụ lên án những bất công, đàn áp, nhưng lại không thấy với chức năng tư tế của Bí Tích Rửa Tội, họ phải có nghĩa vụ cầu nguyện cho người khác và cho cả chính bản thân mình nữa. Họ không thấy là họ phải có nghĩa vụ sống với Thiên Chúa mà sứ mạng tư tế mời gọi họ thánh hóa chính bản thân mình trước, rồi thánh hóa người khác. Họ cũng quên đi hình ảnh Chúa Kitô Mục Tử, đã ân cần săn sóc đàn chiên, bỏ 99 con chiên lành mạnh lại, để đi tìm con chiên lạc. Vị mục tử sẵn sàng hy sinh vì đoàn chiên. Họ chỉ thấy một Chúa Giêsu đuổi dân buôn bán ra khỏi đền thờ, mà quên rằng cũng chính Ngài, hằng ngày kiên nhẫn chờ đợi sự trở về của người con lầm lạc. Sứ mạng ngôn sứ đâu chỉ có đập phá, nhổ..., nhưng còn là xây dựng vun trồng (x.Gr 1, 10). Sứ mạng ngôn sứ không thể tách rời các sứ mạng khác của người Kitô hữu, hay nói đúng hơn các sứ mạng này đan quyện hài hòa với nhau.

Hiểu như thế chúng ta sẽ hiểu được lời mời gọi của ĐHY Phạm Minh Mẫn mới đây về bốn phận học hỏi giáo huấn của Giáo Hội và *bốn phận cầu nguyện* thật là cấp thiết là chừng nào. Phải chăng khi nhắc nhở đến bốn phận cầu nguyện của người Kitô hữu, ngài đã không muốn nói rằng nếu anh muốn làm ngôn sứ, thì trước hết anh phải biết cầu nguyện cho tha nhân, cho những người bách hại chúng ta, và đặc biệt, là anh phải biết sống với Thiên Chúa, diện đối diện với Ngài, để Ngài biến đổi anh, trước khi anh muốn đi lên án và muốn biến đổi người khác. Không ai có quyền đẩy người anh em ra khỏi Nước Trời, nhưng mọi người phải có nghĩa vụ cầu nguyện cho họ. Và một khi đã bắt đầu chân thành cầu nguyện cho tha nhân, thì thái độ thù hận sẽ không còn chỗ đứng, trong đời sống cá nhân nói riêng và cộng đoàn nói chung.

Được sai đi

Một điều quan trọng khác nữa của ơn gọi ngôn sứ, đó là **được sai đi**. Không có vị ngôn sứ nào trong lịch sử cứu độ mà không được sai đi. Không có ngôn sứ tự thân không cần đến một thẩm quyền nào. Lý luận rằng: qua Bí Tích Rửa Tội, Chúa Giêsu đã trao cho tôi 3 sứ mạng như thế là chưa đủ sao? Còn ai có thẩm quyền trên Ngài nữa? Đúng vậy, Chúa Kitô trao cho người Kitô hữu các sứ mạng loan báo và làm chứng cho Triều Đại Thiên Chúa, nhưng Ngài chỉ làm điều ấy qua trung gian của Giáo Hội. Lại một cái nhìn phiếm diện khác nữa, nếu người ta tự cho mình cái ơn ngôn sứ bên ngoài Giáo Hội! Hành động bên ngoài Giáo Hội hữu hình này thì chẳng khác gì biến mình thành một "lạc giáo ngôn sứ". Chắc chắn ĐTC Biển Đức XVI không khích lệ một hình thức ngôn sứ tự mãn như vậy. Chính Ngài đã trích dẫn câu nói của một thần học gia dòng Tên, người Đức, Alfred Delp, câu nói này được viết trong văn mạch nhấn mạnh đến tầm quan trọng của chiều kích thiêng liêng của cuộc sống, nhưng để trích dẫn ở đây để nói về tầm quan trọng của việc bước theo Chúa Kitô trong Giáo Hội vẫn hoàn toàn đúng: "*bánh ăn là quan trọng, tự do thì quan trọng hơn, nhưng điều quan trọng nhất đó là sự trung thành liên lý và sự tôn thờ không bao giờ được bội phản*" (sđd, p.53). Và Giáo Hội hữu hình này không phải chỉ là một tập hợp những giáo hội lẻ tẻ khác, nhưng nơi nó mang một sự hiệp nhất và hiệp thông sâu xa giữa các thành phần khác nhau trong Giáo Hội. Nó làm nên một thực thể tròn đầy, và hơn bất kỳ đâu khác trong Giáo Hội này, thì người ta mới gặp được Chúa Kitô đích thực. Đó không phải là mình định mới nhất của Bộ giáo lý đức tin về thuật ngữ "*subsistit in*" đó sao? Người Kitô hữu hành động như thế không chỉ *nhân danh Chúa Kitô* (in persona Christi), nhưng còn *nhân danh Giáo Hội* nữa (in persona Ecclesiae). Như vậy ơn ngôn sứ hiểu theo một nghĩa nào đó là *sống với Thiên Chúa và sống trong Giáo Hội*. Đó là thái độ đầu tiên và căn bản vậy.

Cảm thông cùng với Giáo Hội

Qua đó chúng ta thấy tầm quan trọng của *việc gắn bó và ở trong Giáo Hội*, cảm thông với Giáo Hội là điều hết sức quan trọng. Bước đi cùng Giáo Hội, cảm thông với Giáo Hội đó mới là thái độ căn bản và đầu tiên của người Kitô hữu chứ không phải là thái độ chỉ trích, phê phán, phóng đại, vu khống. Trách nhiệm người Kitô hữu ở đây thật lớn lao, họ có nguy cơ gây gương mù gương xấu cho những người ngoài Kitô giáo, và tệ hơn nữa họ lại gây cố vấp phạm cho những anh em cùng niềm tin với mình. Phải quay trở về thái độ ngôn sứ căn bản mà ĐTC Biển Đức nhắc đến là điều thiết yếu: diện đối diện với Thiên Chúa. Phải biết cầu nguyện cho tha nhân, dẹp bỏ đi những thù hận, thái độ cực đoan kinh niên lên án người khác. Chúa Giêsu đã từng khiển trách các môn đệ là họ có tinh thần của ai khi rao giảng Tin Mừng ? Cái thái độ muốn lửa từ trời đến thiêu đốt những người không đón tiếp họ, không cùng quan điểm và phương pháp như họ đó là thái độ phi ngôn sứ.

Tinh thần hiệp nhất và hiệp thông này được thấy rõ nhất trong là thư mới đây của ĐTC gửi cho Giáo Hội Trung Hoa, bên cạnh những lời có tính cách ngôn sứ và có tính cách giáo luật, sự nổi bật trên tất cả đó là lời mời gọi yêu thương, hiệp nhất và hiệp thông nơi Giáo Hội Trung Hoa. *Thái độ đối thoại, tôn trọng* đó mới thật sự là thái độ ngôn sứ thời nay. Chỉ cần nhìn vào những hoa trái, những thái độ và ngôn ngữ của chúng ta, thì người ta sẽ nhận ra ngay chúng ta đang đấu tranh vì Tin Mừng hay vì lòng hận thù, vì những mưu mô chính trị.

Ơn ngôn sứ và ơn khôn ngoan

Một điều thấy rất rõ nơi các phê phán các Giám Mục, tất cả đều có điểm chung này: không thể hiện sứ mạng ngôn sứ. Những người chống đối hay "góp ý" đều dựa vào đó để lên án các ngài.

Các Giám mục cần thể hiện ơn ngôn sứ, điều đó đúng không hề sai. Nhưng thể hiện ơn ngôn sứ đâu phải là như thế này...như thế nọ...thì mới là có ơn ngôn sứ. Khi thực hành sứ mệnh ngôn sứ, các Giám Mục có *đường lối và phương pháp riêng* của các ngài, các ngài hiểu đâu là điều tốt nhất cho Giáo Hội trong hoàn cảnh hiện nay. Các ngài chọn một *con đường khôn ngoan nhất với tất cả trách nhiệm lớn lao của vị mục tử*. Đứng ở ngoài thật là dễ dàng để mà nói, nhưng khi ở trong hoàn cảnh của các ngài thì mới có thể hiểu được tất cả những băn khoăn mục vụ. Cần phải có thái độ quảng đại và cảm thông. Và lại, việc chọn đường lối đối thoại thẳng thắn trong sự tôn trọng đó không phải là thái độ của Chúa Kitô, của Vatican II... ?

Ở đây cũng cần phải chỉ rõ *một điểm khác* nữa nơi những người đòi hỏi thể hiện ơn ngôn sứ của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam. Bởi vì ơn ngôn sứ có

một nền tảng Thánh Kinh và thần học vững chắc, nên họ chỉ biết bám vào đó để phê phán chỉ trích người khác. Thế nhưng trong Kinh Thánh, ơn ngôn sứ không phải là chiều kích duy nhất, nhưng còn một chiều kích khác không kém phần quan trọng đó là **ơn khôn ngoan**. Đây cũng là chủ đề xuyên suốt của Kinh Thánh. *Ghislan Lafont* là người đã nghiên cứu sâu sắc hai chiều kích này của Kinh Thánh trong cuốn sách mang tựa đề "*La Sagesse et la Prophétie*" (nhà xuất bản Cerf, 1999). Ông cho thấy trong lịch sử cứu độ có lúc chiều kích ngôn sứ nổi bật, nhưng lúc khác lại là chiều kích khôn ngoan, nhưng cả hai chiều kích đó không bao giờ được tách rời nhau: *"Đã hẳn trong Kinh Thánh, chúng ta nhận thấy ơn ngôn sứ và ơn khôn ngoan đan quện không tách rời nhau. Một số bản văn Kinh Thánh trình bày cho chúng ta Mẫu Nhiệm đức tin bằng từ thuật ngữ "chon lựa" và "giao ước", chúng viết lại các biến cố dưới ánh sáng của Lời, làm sáng tỏ tương lai bằng nhờ ánh sáng của lời hứa. Một số bản văn khác tìm hiểu trật tự của sự việc, giải thích cái đúng và cái sai, mô tả một nghệ thuật sống dưới sự hướng dẫn của Đức tin, và sau hết đi lên cho đến tận sự Khôn Ngoan vĩnh hằng của Ngôi Lời để hiểu thực tại..."* (xem phần lời tựa).

Đối với tác giả, *"hai lối tiếp cận này làm phong phú lẫn nhau, dù đôi khi có đối chọi nhau, cho đến chỗ lịch sử cứu độ tiến triển. Chúng ta nhận thấy hai lối tiếp cận này trong lịch sử thần học Kitô giáo. Đôi khi, sức mạnh ngôn sứ của lời đức tin lùi bước trước lòng sốt sắng chiêm niệm của ơn khôn ngoan, trong nền thần học này hay nền thần học khác...nhưng vào thời kỳ mà không gian-thời gian được biểu lộ theo cách mới mẻ, và cả vũ trụ cũng như các nền văn minh được đánh dấu bởi những đoạn tuyệt, thì những biến chuyển, tiến hóa, vấn đề về ý nghĩa lại trở nên ngày càng hàm súc. Ở đó có lời mời gọi làm sống lại cảm hứng ngôn sứ của thần học, không chỉ làm nổi bật giá trị lịch sử cứu độ một lần nữa, nhưng còn tìm hiểu ý nghĩa, và dẫn thân vào đó, liên quan đức tin và sự hiểu biết, của lịch sử toàn diện, của thời kỳ lâu dài này, diễn ra từ khi Chúa Kitô phục sinh"*.

Như thế để thấy rằng chỉ viện vào ơn ngôn sứ và bỏ qua ơn khôn ngoan để phê phán người khác là hoàn toàn phiếm diện và thiếu trung thực. Cần phải quan tâm đến cả hai trong ơn gọi của người Kitô hữu. Và như *Ghislan Lafont* ghi nhận có những thời điểm, những bối cảnh lịch sử lúc thì ơn ngôn sứ được đòi hỏi, lúc khác thì lại là ơn khôn ngoan. Và các Giám Mục được Giáo Hội chọn lựa là người biết và có quyền chọn lựa ơn nào thích hợp cho hoàn cảnh nào. Và lại, phải chăng nơi các ngài hoàn toàn vắng bóng ơn ngôn sứ? Đôi khi các ngài vẫn có tiếng nói ngôn sứ. Chẳng hạn bức thư củ Hội Động Giám Mục VN gửi cho chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết, trong đó các ngài đòi hỏi quyền tự do tôn giáo, đòi hỏi cương vị của Giáo Hội trong xã hội cần phải được tôn trọng..., một

bức thư như thế hẳn là nặng ký hơn rất nhiều đối với những tiếng kèng la vô hiệu quả của những người phê phán các ngài. Một bức thư như thế phải chăng đã không thể hiện rõ ơn ngôn sứ và ơn khôn ngoan của các ngài rồi sao ? Rồi những lên tiếng đây đó của một số Hồng Y, Giám mục, làm sao chúng ta có thể để cho lòng hận thù làm quên đi điều đó được ? *Xét như là một Hội Đồng Giám Mục, các ngài có đường lối khôn ngoan của các ngài, và không ai có thể lèo lái các ngài được.*

Những mẫu mực về ơn khôn ngoan

Các ngài đã sống với Thiên Chúa, nhìn vào Chúa Kitô, để cho Ngài hướng dẫn chứ không để cho bất cứ đảng phái hay ý thức hệ nào lèo lái.

Các ngài hẳn đã nhìn thấy sự thất bại của một ngôn sứ Elia mãnh liệt trong lời nói và việc làm, thế nhưng rồi Ngôn sứ **Elia** cũng đã tìm về sống với Thiên Chúa trong sa mạc trong 40 ngày, ở đó ngôn sứ, diện đối diện với Thiên Chúa, sẽ múc lấy sức mạnh của Đấng Khôn Ngoan vĩnh hằng, ở đó ngài sẽ hiểu rằng ơn ngôn sứ và ơn khôn ngoan " đan quyện không thể tách rời nhau".

Các Giám Mục hẳn cũng đã nhìn vào **Chúa Giêsu** một vị ngôn sứ "đầy uy quyền trong lời nói và việc làm", nhưng chính Ngài cũng đã từng phải lánh mình đi trước những mưu mô chính trị đang lèo lái Ngài làm vua của họ. Ngài có những thời gian sống diện đối diện với Thiên Chúa là Cha của Ngài. Mọi hoạt động ngôn sứ của Ngài có nền tảng từ đó. Người ta có thể thắc mắc là tại sao trong hoàn cảnh thực tế và cụ thể, người dân đang cần đến Ngài, vậy mà Ngài lại lánh đi, "im lặng" ? Đơn giản vì Chúa Giêsu làm chủ con người và hành vi của Ngài, chứ Ngài không chạy theo những triết thuyết viển vông, những mưu mô chính trị hay những đòi hỏi nhất thời. Ngài là vị ngôn sứ biết nhìn vào thực tại và cả tương lai. Đó là sự khôn ngoan của một vị ngôn sứ.

Kinh Thánh và lịch sử Giáo Hội cho chúng ta nhiều khuôn mặt ngôn sứ nổi bật, nhưng cũng không hề thiếu những khuôn mặt khôn ngoan như **Đức Maria, Thánh Cả Giuse**...và biết bao nhiêu khuôn mặt thầm lặng khác đã góp phần quan trọng tột bậc trong sứ mạng rao giảng và làm chứng Tin Mừng về Nước Thiên Chúa.

Thay lời kết

Chúng ta hãy biết đặt tin tưởng vào đường lối của Hội Đồng Giám Mục VN, thay vì chỉ trích phê phán phiến diện các ngài, tin rằng qua các ngài Thiên Chúa đã và đang hành động. Nếu có một sự yếu đuối nào đó, nơi một vị nào đó, thì đó không phải là Hội Đồng Giám Mục VN. Thế nhưng ngay cả trong sự yếu đuối của các ngài, thì Thiên Chúa đã có một chương trình cho Giáo Hội Việt Nam,

chúng ta hãy có cái nhìn quảng đại, cảm thông và cầu nguyện cho các ngài. Những kẻ thù của Giáo Hội sẽ mỉm cười vì thấy sự thiếu hiệp thông và tôn trọng các Giám Mục nơi những con người tự xưng là Kitô hữu. Nỗ lực đấu tranh cho tự do, quyền và phẩm giá con người sẽ còn lâu mới thấy ngày thành công, nếu chỉ biết chia rẽ mà không biết xây dựng. Nó chỉ làm yếu đi sức mạnh Tin Mừng nơi chúng ta và làm gia tăng lòng thù hận gây thất bại mà thôi. *"Người ta cứ đấu này mà nhận biết các con là "ngôn sứ" của Thầy đó là các con hãy"*

Tiến Nhân

(Paris, Pháp quốc, Chúa Nhật 26/8/2007)

Phản ứng của một số độc giả về bài viết "Mục Vụ Xin Tiền"

LTS: Bài viết "Đến Lúc Phải Chấm Dứt Mục Vụ Xin Tiền" của LM Nguyễn Hữu Lễ được phát tán trên các mạng lưới điện toán vào tuần qua đã gây nên một phản ứng sâu rộng, trong giới Công giáo cũng như ngoài Công giáo, phản ứng của những người những người có sự hiểu biết chân chính về bản chất và phương thức hành động của Giáo hội Công giáo, cũng như một số phê bình của những người "chẳng hề có chút kiến thức căn bản" về Giáo hội cũng a dua lên tiếng. Chê cũng có mà bênh cũng có. Chúng tôi xin trích đăng một số những bài nhận định và một số ý kiến tiêu biểu của độc giả như sau:

Đông Khê (khexxxx@sbcglobal.net) Thư gửi Cha Nguyễn Hữu Lễ như sau

Ngày 5/9/2007

Thưa Linh Mục Nguyễn Hữu Lễ,

Là một phụ nữ Công giáo tầm thường, con xin phép thưa Cha đôi điều như sau:

Hàng Giáo Phẩm Việt Nam giữ im lặng trước những lời chỉ trích của Cha từ trước đến nay, vì các Ngài có Chúa trong tim, vì các Ngài tôn trọng Chức Thánh mà Thiên Chúa trao ban, vì các Ngài tể nhị, và tự trọng. Còn Cha, hoàn toàn trái lại. Đọc lại những gì Cha viết về Giáo Hội Việt Nam trong mấy năm qua, Cha có nhận thấy tư cách của các Giám Mục Việt Nam và của Cha khác nhau một trời một vực không? Một người tầm thường tội lỗi như con còn hầu như không muốn nhìn vào các bài viết có tính cách vu khống, và kích động của Cha, nói gì đến Hàng Giám Mục Việt Nam.

Cha cần tỉnh thức để hiểu sự im lặng của các Giám Mục Việt Nam không phải là sự im lặng khiếp nhược của sợ hãi, mà là sự im lặng của tinh thần cầu nguyện, của lòng thương xót. Người quân tử và kẻ tiểu nhân khác nhau là ở sự im lặng này.

Trên sân khấu cuộc đời, thiếu gì những vô ý thức đã xảy ra. Có những giáo dân đã viết bài chỉ trích, bài bác nặng nề hàng Giáo Phẩm Việt Nam, nhưng công luận để mặc những ngòi bút múa máy này; một ngày không xa, lương tâm Công Giáo sẽ đánh thức họ.

Nhưng Cha, Cha là Linh Mục, Cha không có quyền bài xích Giáo Hội. Không ai chấp nhận cho một Linh Mục ăn nói hồ đồ, buộc tội, cáo gian, vô lễ đối với Giáo Quyền như thế. Đức Vâng Lời, Khiêm Nhượng của Cha ở đâu ? Cha không kính trọng các Đấng Bậc ngang hàng với Bề Trên của Cha thì giáo dân làm sao kính trọng Cha được ?

Cha lượm ở đâu những danh từ thô bạo, đầy ác ý xấu xa, như "Mục Vụ Xin Tiền"? Sách vở Công Giáo không dạy danh từ này, chỢ búa trần gian cũng không có nốt, óc sáng kiến của Cha đề ra những danh từ mà môi miệng người có liêm sỉ không bao giờ thốt ra.

Các Giám Mục Việt Nam không "xin", chính giáo dân hải ngoại, vì lòng biết ơn và yêu mến Giáo Hội, tự động góp tiền giúp các Chủng Viện

Con để Cha hồi tâm nhớ lại, có phải chẳng, ngày trước, chính bản thân Cha, cũng nhờ vậy mà no cơm ấm áo những năm dài ở Chủng Viện ?

Độc Cha, con thật ngao ngán, không ai có thể ngờ được Cha mang danh là một Linh Mục muốn chiến đấu cho chính nghĩa mà Cha lại không nắm vững điều căn bản của Giáo Lý Công Giáo. Cha phê bình các Giám Mục Việt Nam cách ngang ngược, bất chấp lễ giáo, nhất là thiếu lịch sự tối thiểu của một kẻ trưởng thành.

Con thấy thực tội nghiệp cho giáo dân mà Cha coi sóc, họ học được gì từ tư cách của Cha: hoàn toàn trái ngược với tinh thần Phúc Âm, một người bất nhã, thiếu lòng đạo, ăn nói vô trách nhiệm. Con cũng lấy làm thương cho Giáo Hội Việt Nam. Giáo Hội đã thật rũi ro khi có một "con sâu làm rầu nồi canh" như Cha. Tội nghiệp biết bao cho những Linh Mục thánh thiện, họ xấu hổ vì Cha.

Con giận Cha lắm, Cha làm xấu danh Giáo Hội. Hôm qua, con đã đánh máy một lá thư cho Cha, gọi Cha là Ông, không Cha Con gì hết.

Hôm nay, Lễ Giỗ Mẹ Teresa Calcutta, Đức Tổng Giám Mục địa phương chủ tế. Trong suốt buổi Lễ, con đã cầu nguyện cho Cha, con xin Chúa ban ơn giúp Cha trở về với con đường ngay chính của Giáo Hội. Con cũng xin Chúa thanh lọc con, để con đừng giận Cha nữa, và biết thương Cha. Con cầu xin tha thiết, đến ứa nước mắt.

Xin Cha nhớ lại Ngày Thụ Phong Linh Mục của Cha. Khi Cha nằm sắp mình dưới đất, trước Bàn Thờ Thiên Chúa, để chết cho con người cũ của Cha, Cha nói gì với Chúa ? Lời Kinh Cầu các Thánh ngân lên ...Đức Mẹ Maria nhận Linh Mục làm con. Cha là con của Mẹ.....

Nguyện xin Thiên Chúa từ nhân thương xót cứu chữa Cha, và con nữa.

Nữ tu Mai Thi Kim Trâm (sisterkimxxxx@yahoo.com) Xin bày tỏ tâm tình về việc gây quỹ và xin tiền

Ngày 3/9/2007

Trọng kính quý Cha và quý Vị:

Con là một nữ tu Công giáo đang sống tại Hoa Kỳ. Vào những ngày gần đây con cũng đã theo dõi khá nhiều bài viết của một số các tác giả liên quan tới vấn đề gây quỹ tại các Cộng Đồng CGVN tại Hoa Kỳ, nhất là chiến dịch không muốn các giám mục hay linh mục Việt Nam sang Hoa Kỳ quyên giáo. Con vô cùng xót xa về những lời bình luận thiếu đức ái, không công bình, và làm thiệt hại cho Giáo Hội, vì thế con xin Quý Cha và Quý vị hãy rộng lượng tha cho con TỘI CHẾT, khi phải viết để bày tỏ những lời tâm tình thực trong lòng con, những điều mà con thấy nếu con không nói ra lòng con không được yên tâm.

Qua các dịp các Đức Hồng Y hay Giám Mục Việt Nam sang Hoa Kỳ thăm viếng các cộng đoàn Việt Nam, con cũng may mắn được tiếp xúc với các ngài, con cũng có khá nhiều thời gian để lắng nghe và hầu chuyện với các Ngài, con thấy các ngài đều rất ưu tư và muốn làm cách nào để lo cho đoàn chiên của mình. Các ngài thật tận tình và vất vả chỉ vì Giáo hội và vì đoàn chiên của mình mà thôi, nên đã hy sinh biết bao nhiêu công sức để làm sao cho đoàn chiên của mình được có cơ hội sống đức tin và thăng tiến về mọi mặt.

Mấy tháng trước con có dịp gặp Đức Cha của giáo phận Thanh Hóa. Con phải nói trước rằng vì là nữ tu, nên con không có tiền và con cũng chưa hề có một đồng xu nào để giúp một giáo phận Việt Nam nào cả. Tuy chẳng có gì để giúp Đức Cha Thanh Hóa, thế mà khi con gặp Ngài, con vẫn cảm nhận được từ nơi ngài một tấm chân tình, chẳng một chút xa lạ,..

Mới đây khi đọc được đọc một tựa bài viết "GIÁM MỤC ẮN XIN" mà một chị em khác mách cho con đọc để biết những gì đang xảy ra, rồi lại đọc bài "MỤC VỤ XIN TIỀN", v.v... con thật xót xa về những điều mà các tác giả đã tố cáo các Đức Cha và các Cha trong Hội Thánh.

Con thành tâm xin quý vị đã viết những điều vu oan cho Giáo Hội, ngưng việc lên án các Giám mục, xin các vị đó hãy ngừng tay lại, đừng tiếp tục viết như thế nữa. Đau lòng Chúa, đau lòng Giáo Hội, và gây nên gương mù cho con chiên bốn đạo, nhất là những người không Công giáo, quý vị ạ!...

Sao quý Cha và những quý Vị nào đang lên án Giáo Hội Việt Nam, quý vị lại không nhập vai mình là người đi xin, thì sẽ cảm nghiệm lòng mình ra sao?

Nỗi khổ của người đi xin đâu có vui sướng gì ?

Con đã chứng kiến một số người bị thất nghiệp, họ đã phải đến sở thất nghiệp để xin tiền thất nghiệp, họ cho con biết phải làm như vậy mà đôi khi thấy tủi nhục và thấy kỳ kỳ. Tuy dù việc đó là việc bình thường và được phép, nhưng mà họ nói vẫn thấy xấu hổ đấy!...

Con biết và biết rất rõ rằng: Quý Đức Cha, Quý Cha và Quý Sơ bên Việt Nam khi phải sang Mỹ để xin giáo dân giúp đỡ, thì đâu có sung sướng gì! Vất vả không kể xiết, bay từ nơi này đến nơi khác, cũng chỉ vì đoàn chiên và nhu cầu của giáo hội địa phương. Có khi được mời đi tham dự các bữa tiệc gây quỹ, các ngài mệt mỏi lắm, nhưng vẫn tay bắt mặt mừng, chuyện trò, ăn uống qua loa, để có cơ hội chào hỏi mọi người.

Xong mọi sự về đến nhà con cháu, vừa mệt vừa đói.. thế mà con thấy các vị sau đó còn phải cẩn thận vô sổ sách, ai cho và cho bao nhiêu để còn biết sau này cảm ơn và đáp lễ.

Xin đừng nghĩ một cách đau lòng rằng: *tiền vô túi quan là của quan*. Và cũng đừng đổ tội oan cho các ngài là sau khi về Việt nam các ngài *phải chia chác cho cộng sản*. Con thấy vài chị em nhà Dòng con từ Việt Nam sang đây ai cho được bao nhiêu là đem về giúp bấy nhiêu cho các em mồ côi hay các công tác xã hội, hoặc là giúp việc giáo dục các em đệ tử.

Tại sao lại bắt chấm dứt chuyện xin tiền? Các Đấng ấy đâu có bắt buộc ai phải mở bóp mà dâng cúng đâu? Con thấy những ông bà và anh chị em giáo dân tự nguyện dâng cúng vui vẻ, họ thật có lòng tốt và vì thương yêu giáo hội quê mẹ nghèo nàn và thiếu thốn mọi bề.

Con không hiểu tại sao lại có linh mục hay một số quý vị giáo dân lại dễ dàng có thành kiến với Quý Đức Cha Việt Nam như vậy? Sao các vị đó lại nở lòng nào viết cho các vị chủ chăn của mình những lời... vừa chua, vừa cay, và phỉ báng cha mẹ mình như vậy????

Nếu có phải vì đàn chiên của mình mà các giám mục, linh mục hay các đại diện dòng tu phải chịu bao điều phỉ báng thì con xin cầu nguyện để các Vị đó được nhân đức chịu đựng và cảm thông.

Con nghĩ rằng, người Công giáo Việt Nam chúng ta, những người con xa quê hương, vẫn còn mang nặng tâm tình yêu thương và quý mến Giáo hội Việt Nam, cần phải biết ơn những vị mục tử còn ở lại Việt nam để phục vụ đàn chiên của mình. Chúng ta cần tiếp tục cầu cho nhau, và cầu cho Quý Đức Cha, Quý Cha, Quý Sơ tại Việt Nam xin hãy quên đi những giòng văn bút quá nặng nề của Quý vị tại hải ngoại đã xúc phạm đến các đấng bề trên.

Con hi vọng Quý Cha hoặc quý vị nào không đồng ý hay có thắc mắc gì với các Đức Cha ở Việt Nam xin trực tiếp liên lạc và nêu thắc mắc với các vị.

Riêng con có dịp đã tiếp xúc với các vị đó, co thấy Đức Cha Thanh Hóa là một mục tử hiền lành, giản dị, khiêm tốn, hiếu khách. Quý vị sẽ thấy chưa có giáo phận nào trên bảng phân công tác ở Tòa Giám Mục lại có phiên của Đức Cha Linh cũng... rửa chén.

Con cũng thấy được nơi Đức Cha Đà Nẵng một tấm chân tình và hiếu khách, một lòng lo lắng cho sự sống còn của giáo phận mà Chúa đã trao ban cho ngài coi sóc...

Kính thưa quý vị, con nghĩ sao viết vậy, xin Quý Cha và Quý vị quảng đại bỏ qua cho con. Xin chúng ta cùng chung lời cầu nguyện cho nhau.

Nữ tu Mai Thi Kim Trâm

"Củi đậu nấu đậu", LM Huỳnh Trụ, Saigòn

Tào Trực là con của Tào Tháo, từ nhỏ đã để lộ là người có tài, nhất là về mặt văn học, rất được Tào Tháo quý mến. Sau khi Tào Tháo chết, anh của Tào Trực là Tào Phi, lên làm hoàng đế nước Ngụy. Tào Phi là người hay đổ kỵ, ông sợ người em sẽ đe dọa đến ngôi vua của mình, bèn tìm cách giết người em.

Một hôm, Tào Phi cho gọi Tào Trực đến, bắt Tào Trực phải làm ra một bài thơ trong vòng bảy bước đi, để chứng minh tài năng viết thơ của mình. Nếu không thể viết ra, là phạm thượng khi quân, phải xử tử.

Tào Trực biết anh ruột cố ý giết hại mình. Vừa đau lòng vừa tức giận, ông gắng tìm hăm nổi đau, trong vòng bảy bước đọc ra bài thơ :

“Chử (nấu) đậu nhiên (đốt) đậu cơ (vỏ quả đậu),
Đậu tại phủ (nồi nấu cơm) trung khắp (khóc).
Bổn thị đồng căn sinh,
Tương tiên (rán) hà thái cấp ?”

(Nghĩa là “Củi đậu nấu đậu, đậu khóc trong nồi. Vốn có cùng gốc rễ, rán nhau hấp tấp chi ?”)

Tào Phi nghe xong bài thơ, không những thán phục tài năng của Tào Trực, mà còn lấy làm hổ thẹn, bèn tha chết cho Tào Trực.

Tào Phi là một ông vua độc ác, sau khi nghe bài thơ châm biếm về nồi da nấu thịt, còn biết hối hận. Phần chúng ta, là những người thấm nhuần tinh thần bác ái của Chúa Giêsu, lẽ nào chúng ta lại không bằng Tào Phi.

Cầu xin Chúa giúp chúng ta không phỉ báng nhau nữa, nhất là không nên phỉ báng các giám mục, những bậc bề trên đáng kính của chúng ta.

LM Stephonô Huỳnh Trụ

Nhận định của Ông Louis HAC, DOJ (email: hongxxxxx@gmail.com)

Saigon, 2.9.2007

Trọng kính Cha Lễ,

Con là một giáo dân, tuy là dân đạo gốc, nhưng đã bỏ đạo gần 20 năm, nay mới lóp ngóp tìm đường quay về bên Chúa. Kiến thức giáo lý của con chỉ gói gọn trong cuốn Bốn đồng ấu giáo lý, mà nay đã với nhiều qua năm tháng. Vì lẽ đó, sau khi con đọc bài viết "Cần chấm dứt mục vụ xin tiền" của Cha, con hoang mang vô cùng.

Đó là lý do con viết thư này gửi đến Cha, qua mạng VietCatholic, hy vọng bày tỏ sự hoang mang của con, chứ không dám chất vấn, phản biện hay tranh luận với Cha.

Con còn nhớ, các anh chị giáo lý viên dạy con rằng, Giáo hội ta còn tồn tại được đến ngày hôm nay, chẳng phải nhờ vào tài cán của mình, mà chính là nhờ vào sự dẫn dắt của Chúa Thánh Thần.

Chúa Thánh Thần hoạt động qua bàn tay, khối óc của Đức Thánh Cha, hàng Giám Mục, Linh Mục, tu sĩ...và cả giáo dân nữa.

Từ đó con tin rằng, Đức Thánh Cha được chọn là nhờ Chúa Thánh Thần. Hàng Giám Mục, Linh Mục cũng thế. Chẳng vì thế mà dân Việt Nam thường lấy làm vinh hạnh khi trong họ hàng, bà con thân thiết, bạn bè có ai đó được "ơn gọi".

Con tin rằng, Cha được chịu chức và làm Linh Mục đến ngày hôm nay là nhờ Chúa Thánh Thần, là nhờ ơn Chúa. Hàng Giám Mục cũng được hình thành nhờ bàn tay tác động của Thánh Thần.

Thế mà nay qua thư của Cha, con thấy hàng Giám Mục của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam sao mà u mê, ham hố đến thế?. Một hai cá nhân sai lạc cũng không có gì lạ, đằng này cả Hội Đồng Giám Mục Việt Nam đều bị thuần hoá hết rồi.

Hoá ra Chúa Thánh Thần cũng chẳng làm gì được bọn cộng sản hay sao mà để chúng thuần hoá cả hàng Giám Mục. Nếu Thánh Thần hoạt động kém như thế thì có còn đáng để con và Cha tôn thờ nữa không?

May quá Cha ơi. Hôm nay con đi lễ, con cố gắng đọc Kinh Tin Kính thật chậm, để tự hỏi mình đang tin vào cái gì, nhờ vậy con mới hết hoang mang.

Con tin kính Đức Chúa Trời là Cha phép tắc vô cùng... Cha phép tắc vô cùng chẳng lẽ Cha "bó tay" trước vấn nạn u mê của hàng Giám Mục Việt Nam hay sao? Chẳng lẽ Cha trên trời lại thua bọn cộng sản? Chắc chắn là không.

Con tin kính Đức Chúa Thánh Thần, con tin Hội Thánh Công Giáo tông truyền thánh thiện...

Đọc xong kinh, (nói chính xác là đọc nhạt theo người ta, chứ bản thân con cũng không thuộc), con thấy mình giả dối quá.

Đành rằng, các vị Giám Mục cũng là con người, cũng có những yếu đuối, nhưng cả Hội Đồng Giám Mục Việt Nam được Chúa Thánh Thần soi sáng, chắc chắn không luồn cúi, không bị thuần hoá. Vậy mà con cứ nghi ngờ, trong khi miệng cứ gào to: "Con tin kính..."

Con nghĩ rằng đứa con hoang đàng như con còn tin như thế huống chi là Cha.

Bằng chứng thực tế cũng cho thấy điều đó. Khi báo Tuổi Trẻ, BBC... cho đăng bài CNN phỏng vấn ông Nguyễn Minh Triết, trong đó có đoạn nói láo về Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, liên quan đến vụ Cha Lý, Hội Đồng Giám Mục Việt Nam đã có thư phúc đáp, nói rõ với ông Triết điều đó không đúng sự thật.

Đức Hồng Y Phạm Minh Mẫn nhiều lần viết bài nói về vấn đề nhân quyền, quyền tự do ngôn luận, tham nhũng... được đăng trên VietCatholic. Các bài viết của Ngài bình dị nhưng thâm thúy, đả phá sâu sắc những bất công của chế độ, nhưng không chứa đựng hận thù, không hô hào biểu tình đấu tranh...

Thưa Cha, chuyện hàng Giám Mục Việt Nam u mê tăm tối ham hố bị thuần hoá như thế chẳng lẽ Toà Thánh không biết, không lên tiếng. Thế thì Đức Thánh Cha và cả Toà Thánh hoá ra cũng tầm thường chứ có thánh thiêng, Thánh Thần chỗ nào đâu.

Con tin rằng, nhờ có Chúa Thánh Thần, chắc thế nào Đức Thánh Cha cũng biết. Và có lẽ sau khi Chúa Thánh Thần cho Đức Thánh Cha biết, Chúa Thánh Thần cũng chỉ luôn cho Ngài cách giải quyết. Không lẽ Chúa Thánh Thần chỉ hoạt động nửa vời, soi sáng cho Đức Thánh Cha biết rồi để mặc Ngài làm sao thì làm.

Con nghĩ Cha cũng tin như thế. Giả như sự im lặng của Toà Thánh phải chăng là có nguyên nhân trong đó mà hạng giáo dân thấp bé dốt nát như con không hiểu nổi. Con tin rằng Cha là Linh Mục, học cao hiểu rộng, Cha sẽ hiểu sự im lặng đó.

Tuy nhiên, con cũng đọc thấy trên báo chí, nhiều lần Toà Thánh đã đưa ra những nguyên tắc về nhân quyền, về tự do tôn giáo, về những sai lầm của chế

độ vô thần Cộng sản mà. Tuy dù Tòa Thánh không chì mặt thẳng tên cá nhân này cá nhân nọ, nhưng con tin rằng Đức Thánh Cha nói năng và hành động khôn ngoan, vì con tin chắc hành động đó có Chúa Thánh Thần soi sáng.

Thưa Cha, việc các vị Giám Mục Việt Nam qua Mỹ xin tiền và phải cúi xuống lượm những tờ đôla rơi, theo Cha có vẻ sỉ nhục và bất xứng quá phải không? Và đã có nơi phản đối, xua đuổi các Ngài một cách nhục nhã phải không Cha?

Viết đến đây con chợt nhớ lại, ngày xưa Chúa Giêsu cũng sai môn đệ của mình đi xin bột, xin đồ ăn, xin nước uống, xin lửa...Ngài còn dặn, thành nào không tiếp thì phải đất sạch giày mà ra khỏi đó (con nhớ loáng thoáng như thế). Và quả thật nhiều nơi đã xua đuổi các môn đệ, và xua đuổi chính Chúa Giêsu. Chúa Giêsu ơi, làm chi chuyện nhục nhã đó. Ngài phải chấm dứt chuyện đi xin xỏ của Ngài đi.

Tiểu là Chúa Giêsu không chịu chấm dứt, nên bây giờ, là môn đệ của Chúa Giêsu, các Giám Mục bắt chước Ngài đi xin xỏ đôla lẻ của quý vị Việt kiều để xây dựng Giáo hội, để chịu sỉ nhục.

Nếu thật như thế, thưa Cha, con thấy thương cho các vị Giám Mục quá. Vì những đứa con nghèo, các Ngài chấp nhận bị chính những đứa con giàu của mình sỉ nhục. Con mừng cho các Ngài, vì ở điểm này các Ngài đang nên giống Chúa Giêsu.

Thưa Cha, có lẽ Cha muốn thấy Hội Đồng Giám Mục Việt Nam hô hào đấu tranh, dân chủ, xuống đường biểu tình rầm rộ thì mới gọi là có lên tiếng, có đấu tranh. Có như thế mới chứng minh Hội Đồng Giám Mục Việt Nam không bị thuần hoá.

Cha ơi, con nhớ loáng thoáng ngày xưa quê hương Chúa Giêsu cũng bị bọn đế quốc La Mã chà đạp ghê gớm lắm. Thế mà con tìm mãi, không thấy đoạn Kinh Thánh nào kể lại Chúa Giêsu kêu gọi môn đệ của Ngài đấu tranh, biểu tình, khởi nghĩa... Lúc đó dân Do Thái tin Ngài là vua, nên nếu Ngài hô hào, có lẽ người ta sẽ ủng hộ nhiều lắm. Nhưng con không biết tại sao Chúa không làm thế. Phải chăng, Chúa cũng bị bọn La Mã thuần hoá rồi phải không Cha?

Con tin Chúa không phải như thế, và con tin rằng Cha cũng tin như thế.

Điều cuối cùng con muốn nói là nếu Giáo Hội Công Giáo Việt Nam cũng thù hận bọn cộng sản như bọn cộng sản thù hận Giáo Hội, vậy chúng ta có khác gì họ hay không? "Mắt đèn mắt, răng đèn răng" vậy con cái Chúa khác những người vô thần ở điểm nào?

Vài dòng tâm tình con kính gửi đến Cha. Mong Cha bỏ qua cho con, nếu con có điều chi sơ suất.

Con nguyện chúc Cha luôn được hồn an, xác mạnh và mãi mãi trung thành với ơn gọi của mình, xứng đáng là môn đệ của Đức Giêsu Kitô.

Louis HAC, DOJ

Nhận định của Ông Paul Nguyen Sep 1, 2007

Một vài ý kiến nhân đọc bài viết của Cha Lễ.

Vừa qua, làn sóng công kích hàng giáo phẩm của Giáo hội Công giáo Việt nam được kích động mạnh mẽ trên một số phương tiện thông tin. Là giáo dân, con thấy điều đau xót xảy ra khi chính một vị chủ chăn, cha Nguyễn Hữu Lễ tích cực tham gia vụ này.

Vậy Cha Lễ viết những gì?

Trong bài "Đã đến lúc chấm dứt "Mục vụ Xin tiền", Cha Lễ viết: "*Giám mục Nguyễn Văn Hoà - Chủ Tịch Hội Đồng Giám Mục Việt Nam cùng một vài vị Giám Mục sang viếng thăm Hoa Kỳ, trong một buổi tiệc mừng gây quỹ đã bị một số giáo dân tại Quận Cam xuống đường biểu tình phản đối*". Đọc đến đó, người Công giáo Việt nam Hải ngoại tại Orange County không khỏi thắc mắc, vậy số giáo dân đó là ai?

Sau ý kiến này với Đức Cha Hoà, Cha Lễ tường thuật lại buổi Hội ngộ với Đức Cha Đà Nẵng là "*Các giáo dân đến tham dự với mục đích nghe nghe Đức Cha Tri nói chuyện và quyên góp tiền bạc để gây quỹ*". Người đọc hiểu không phải việc Cha con hoan hỉ gặp nhau chỉ là mục tiêu tiền bạc mà Đức Cha Tri muốn "*mang một bầu sữa Chiên nặng về Việt nam*".

Chưa hết, Cha Lễ công kích tiếp Giám mục Thanh Hoá "*giáo dân Quận Cam xuống đường biểu tình mang theo biểu ngữ, bắt loa kêu gọi âm ỉ phản đối Giám mục Nguyễn Chí Linh thuộc Giáo Phận Thanh Hóa tại bữa tiệc gây quỹ*". Vậy giáo dân có danh tính nào làm chuyện này?

Ngài còn tố Đức Cha Thái bình: "*người đã lập công đầu trong việc phát hiện ra "mỏ đô-la" nằm sâu trong túi những người Công giáo Việt Nam tị nạn Cộng sản tại Hải ngoại.... phải dành vinh dự tiên phong đó cho Giám mục Nguyễn Văn Sang thuộc Giáo phận Thái Bình*".

Cha Lễ nhìn nhận Hàng Giáo Phẩm Công giáo quê nhà ra sao?

Cũng trong bài trên, Cha Lễ cho rằng từ lâu rồi: "*cảnh hỗn loạn của đạo quân nhiều màu sắc trong Giáo Hội Công Giáo Việt Nam từ trong nước ra quyên tiền đồng bào Hải ngoại "gây nên "vấn đề này như một thứ ung nhọt gây ra nhức nhối trong thân thể Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, đã mang đến không biết bao*

nhieu lời bàn ra tán vào". Giáo dân không hiểu ai bàn tán? Những lời bàn tán ấy có hảo ý không?

Tự phát ngôn ra một Chiến dịch mà Cha Lễ tưởng tượng ra, Ngài viết: *Chiến dịch "mục vụ xin tiền" quá quy mô, có sự góp mặt rất tích cực của Hồng Y, Giám Mục, Linh Mục và Tu sĩ, nói chung là "bộ phận đầu não" của Giáo hội Công Giáo Việt Nam hiện nay đang tham gia vào chiến dịch này".* Nếu là người ngoài Công giáo, có lẽ có người nào đó tin rằng đây là Chiến dịch làm tiền bản thiu của Công giáo, từ Hồng Y của họ trở xuống. Còn những người thận trọng, họ đòi bằng chứng.

Theo Cha Lễ, tiền ấy dùng làm gì?

Tiền đó chi cho: *"lối sống xa hoa của một số người xin được tiền",* vậy nữa, nếu đã nói, xin Ngài cho bằng chứng cụ thể để giáo dân đòi trả lại cho Chúa. Cha Lễ viết: *"Tôi không thể kể ra hết những điều mắt thấy tai nghe liên quan tới vấn đề này, tôi tin là có nhiều người cũng đã nghe và biết như tôi. Vả lại, chẳng hay ho và đẹp đẽ gì khi kể lại những sự việc như vậy nên tôi chỉ ghi lại cảm nghĩ về hai sự việc sau đây".*

Thưa Cha Lễ, nếu Cha đọc những dòng chữ con viết, xin hãy cho chúng có cụ thể.

Tiền đó để xây, sửa Nhà thờ, nhưng theo Cha, việc đó là: *"các chức sắc của Giáo Hội Công Giáo lũ lượt ra hải ngoại kiếm tiền mang về "xây dựng giáo hội quê nhà" là cách tốt nhất để khóa mồm những ai lên tiếng tố cáo chế độ cộng sản",* vì *"Theo tôi nghĩ, không có cách gì làm đẹp cho bộ mặt của chế độ vô thần Cộng sản hữu hiệu cho bằng hình ảnh các nhà thờ được mọc lên như nấm và càng lúc càng lộng lẫy hơn tại Việt Nam".*

Con đã qua nhiều nhà thờ xập xệ, mái chỉ chực đổ ập xuống giáo dân đang cầu nguyện. Kể cả Nhà thờ Thánh địa La vang cũng đã được trùng tu cho bằng phân nửa trước đó đâu mà Cha cho rằng như vậy?

Con hết sức ngạc nhiên về việc Cha Lễ coi việc các Giám mục, linh mục xây dựng Giáo hội Việt nam để khóa miệng người tố Cộng sản vô thần. Chúng cũng không đại gì vì tuy được *"làm đẹp cho bộ mặt"* một chút nhưng trong tâm can bị *"nhà thờ được mọc lên như nấm"*, tức là lực lượng Công giáo phát triển mạnh. Sao Cha Lễ không thấy những đấu tranh, sự kiên trì vô bờ bến của các đảng Bản quyền cho được phép xây và sửa như thế?.

Quá ít Nhà thờ, thưa Cha, lấy đâu phát triển Công giáo? Cha còn chê trách: *"vị Linh mục có ngôi nhà thờ gần máy lạnh đầu tiên tại Việt Nam".* Cha ở New Zealand lâu rồi, quen ở nhà thờ đủ tiện nghi. Tại sao Cha không cảm thông

được mồ hôi của hàng trăm người cầu nguyện trong Nhà thờ quê mẹ, luôn với cái nóng 40oC ?

Tiền đó, theo Cha Lễ, còn được dùng để các đảng Bản quyền hồi lộ cho Cộng sản *"Ai cũng có thể hiểu là số tiền đó phải chia chác cho bọn cán bộ "*. Nói như vậy, có nghĩa là những người đó là người đưa hồi lộ. Con chỉ hiểu, tầm mắt Cha quá lệch lạc. Không, quyết không có chuyện đó !. Chúng con muốn biết người cụ thể làm bậy như vậy.

Quá vu vơ dài dòng và hợp với sự tuyên truyền chống Công giáo tại Hải ngoại của nhiều nhóm, Cha Lễ có thể làm một số người Việt Hải ngoại có thể hiểu nhầm từ Hồng Y trở xuống hoặc tham tiền sống sung sướng, hoặc làm tay sai chế độ. Vậy con xin dẫn lời của Đức ông Nguyễn Văn Tài, Giám đốc Đài Phát Thanh Chân Lý Á Châu (Caritas): *"Các giám mục Việt nam đều có lòng lành, không có ai là Cộng sản !"*

Sự thành kiến quá nặng với Giáo hội quê Mẹ.

Đọc quyển sách được vận động mua với giá cao *"Tôi phải sống"* của linh mục Nguyễn Hữu Lễ, ta thấy điều này. Tỉ dụ như cha Lễ mô tả về vị linh mục Bí thư Tòa Giám Mục Hà Nội rất đáng kính là Cha Sinh như sau: *"Tôi ghé vào thăm cha Sinh là cha Bí thư Tòa Tổng Giám mục Hà Nội. Phòng cha Sinh cách văn phòng đức Hồng Y không xa. Cha Sinh lúc đó còn trẻ, quăng chừng vừa ngoài 30, trắng trẻo đẹp trai. Trong lúc đang ngồi chơi uống nước và quan sát nơi ăn chốn ở của vị Linh mục trẻ này, tôi lắc đầu nghĩ thầm: "Ngay cái thời cực thịnh của tôi và các Linh mục miền Nam trước kia, phòng ốc nơi tôi ở cũng không bằng một góc nhỏ của phòng cha Sinh". Từ trước tôi vẫn có cảm nghĩ là các Linh mục miền Bắc sống nghèo nàn và thiếu thốn. Điều này có thể đúng đối với các Linh mục ở miền quê, nhưng không đúng chút nào với vị Linh mục trẻ giữ chức vụ quan trọng sống giữa Thủ đô Hà Nội này"*

Vâng, thưa Cha, con đã đến cái phòng "sang trọng" đó khoảng 15 lần. Lần cuối vào năm 2000. Chúa ban cho Ngài cái phòng này trên tầng 2 cách lối lên cầu thang ọp ẹp, cũ kỹ của một toà nhà cổ kính trong Toà Giám mục Hà nội. Căn phòng 24 mét vuông đó cũng cũ xì, rêu ngoài bậu cửa mọc thẫm như các phòng của các linh mục khác. Trong phòng rất ngọt ngào, dù mùa đông lạnh cóng Hà nội. Đó là do mùi của gần 2,000 cuốn sách triũ nặng, đè cong các tấm gỗ được đóng vào tường bằng đinh thuyền. Sách nhiều quá, cao đến trần nhà, thành ra chỗ ngồi chỉ là một cái bàn hình tròn, đường kính 0.5 m bằng gỗ lim cũ màu đen với ba cái ghế nhựa cũ kỹ. Một cái Tivi 17 inches cũ màu đen chen chúc trong đám sách đó. Mấy cái chén uống nước chè sứ mép cang làm cho chút nước rót ra từ cái bình thủy vẽ Lý Ngư Vọng nguyệt han rỉ của Tàu thêm

lạnh tanh. Điều ngạc nhiên ở chỗ, tuy quen Cha Sinh lâu ngày, mỗi lần gặp Ngài, con được biết thêm điều gì đó mới, lạ. Ngài đã rất giỏi tiếng Latin, Pháp, Anh...mà hôm đó con được biết Ngài đang định tự học tiếng Hy Lạp. Ngài nói, có sự tranh cãi về dịch Kinh thánh sang Tiếng Việt từ Tiếng Latin và Ngài quyết học thứ tiếng này để đi về gốc những lời Chúa phán. Kho sách của Ngài phong phú bởi hàng chục chủng loại và ngôn ngữ, không chỉ Kinh, Luật Việt nam và Quốc tế, Sử, Văn mà còn cả sách Vật lý (Để tìm hiểu căn nguyên của Vật chất theo lý giải của Albert Einstein) đến rất nhiều sách toán học của các nhà Toán học Pháp và sách điện, vi tính v.v.. Một người trong đoàn chúng con nói:

-Thưa Cha, chúng con thấy những cái đánh thuyền đóng giá sách này ghê quá, cứ như đinh đóng chân tay Chúa.

Ngài cười bằng nửa mặt còn cử động được, khó nhọc nói:

- Thì tôi cũng mong cho có nhiều đánh Thánh giá ở mọi nơi !

Nói chuyện được một lúc, một giáo dân từ Phủ lý vào diu Cha đi làm lễ tại đó.Vâng, một linh mục bại liệt nửa người do tai biến mạch máu não tại Vatican, nhiều lần chịu phép Xức dầu, vẫn đi khắp nơi làm lễ và làm phép cho đến lúc vào nằm bất động tại Nhà thương Bạch Mai.

Nhiều người ở các Giáo xứ Nhà thờ Lớn, Hàm long, Thạch bích... đã cầu nguyện xin Cha Sinh, và đã khỏi bệnh hay qua tai ách như Cha Diệp miền Nam sau ngày Ngài mất.

Để kết luận, con nghĩ, Cha Nguyễn Hữu Lễ nên đối thoại với từng vị mà Cha cáo buộc, hơn nữa hãy nói đúng và trân trọng ngôi bút của mình. Con nhớ mãi hình ảnh của Cha Đạo, chánh xứ Phú Nhai, Bùi Chu khi từ Bắc Mỹ trở về, dù không được dâng cúng tiền, vẫn nuôi 6 người bị AIDS và cai 20 người nghiện hút ngay trong Nhà xứ, sống cùng phòng với kẻ bạc mệnh, lở loét hấp hối. Và các Cha khác con gặp cũng cao cả như vậy.

Paul Nguyễn Văn Tuấn, Buffalo, Mỹ

Ý kiến của Ông Khen Nguyen, khenxxxx@sbcglobal.net, Sep 1, 2007

Nhan doc bai viet cua Ong Truong Phu Thu de tra loi cho bai viet cua LM NHLe ve "Muc Vu Xin Tien"toi rat cam ong da viet mot bai co tinh co ly doi voi "Muc Vu Xin Tien"cuua LM Nguyen Huu Le.

Toi cung co cung mot cam tuong voi ong khi doc bai viet cua LM Le. That dau don khi mot vi LM lai viet mot bai ma khong can cu tren DUC AI. Kinh Chua thi co ma YEU NGUOI thi khong ma lam den chuc LM toi nghi rat buon.

Toi cung that thay thuong yeu va dau don voi Giao Hoi tai que nha khi co nhung bai viet loai nay pho bien tai hai ngoai. Mot lan nua cam on Ong Truong Phu Thu.

Nguyen Van Khen

Ý kiến của Bà Nguyễn Thanh, Nguyen thanhxxxxt@cox.net Sep 1 (21 hours

Kinh thua qui cha:

Gan day nhung loi chi trich Giao Hoi VN cua nhung nguoi duoc goi la "con Thien Chua", co hoc thuc cao. lai dung nhung loi le chong doi, chi trich GHVN mot cach thieu Duc Bac Ai, te hon nua lai la mot Linh muc, nguoi duoc nhan lanh "Chuc Thanh".

Giao dan nhu con danh mot cau hoi that lon "Ve on goi linh muc cua cha Le".

Con phan van va muon hoi cha Le:

- Cha co lam tron bon phan Chua trao chua?
- Cha co dung thoi gian cua mot vi Linh muc thi hanh dung su menh cua minh khong?
- Cha co cong bo Loi Chua, giup cho moi nguoi biet yeu thuong nhau, dung chia re khong?
- Cha co dun`g thi gio Chua ban de di den voi nhung nguoi co don, benh tat kem may man tren xa hoi nay, de dem tinh thuong va su binh an cua Chua den cho ho khong? (thay vi dung thoi gio do, ngoi viet chi trich mot cach vo co)
- Cha co thuc hanh nhung loi khan "Vang Loi, Kho Ngheo" cua nguoi Muc Tu khong?

Con de nghi cha Le nen ve tham Vietnam, de song trong su thieu thon, kho khan cua cac tu si va giao dan, thi moi cam thong nhieu hon.

Voi su hieu biet cua mot nguoi giao dan tam thuong nhu con, Cha Le da danh di mat "Duc Bac ai" va khong giu dung Muoi dieu rang Chua day "Men Chua yeu nguoi".

Con thay thuong hai cho Cha Le va nhung nguoi cung duong huong voi Cha.

Con tiep tục xin Chua va me Lavang huong dan Cha Le song tron ven thien chuc Linh Muc cua Cha.

Mme. Thanh Nguyen